CETATEA LUMINII

REVISTA DE CULTURA SI ARTA

C U P R I N S U L

I

	Pagina
1.Comunicare	1
2.Limba noastră-,Alex.Mateevici-şi câteva date biografice	2
3.Din martiriul Basarabiei şi Bucovinei-Dumitru Transnistrianu	3-11
4.S´au împlinit 57 de ani dela Intemeierea Legiunii-Horia Sima	11-15
5.Din nou despre-ACTUL dela 23 August 1944-,Gabriel Bălănescu	15-17
6.Spărgătorii Cortinei de Fier-,Vasile Posteucă	18-19
7.Amintiri din ultimele zile de pe front(urmare),N.S.Govora	20-24
8.Poveste de Dincolo...(amintiri din ţara cotropită)Ana Maria Marin	25
9.Onisifor Ghibu-,omagiu-Teodor Craioveanu-Cernăuţi	26-27
10.Independência da Romênia-,Mario Bush	28-31
11.Isvorul urii contra legionarilor-,Prof.Dr.Stan M.Popescu	32-33
12.Scurtă panoramă a folklorului bucovinean-,J.N.Manzatti	34-35
13.Gazeta"BUCOVINA" şi"Testamentul" D.Hurmuzachi-Prof.Ion I.Nistor	35
14.Schiţă din copilărie-,D.Doru	36
15.Dumitru Leontieş-vultur din"Ţara Fagilor"-omagiu-D.Paulescu	37-40
16.Era...abea începutul-,Georgeta Crainic	41-42
17.La Pologne et les Turcs-,par le Prof.Enver Esenkova-Istambul-.	43-44
18.Primatul Spiritual-,Ion Halmaghi	45
II	
19.Pagina Literară-Redacţia-	
20.Către ISUS-,poem religios,-Radu Gyr	47
21.INVIERE-,poem religios,Alexandru Gregorian	48
22.Marş Răsboinic-,poem Aron Cotruş	49
23.Vasile Posteucă-versuri inedite-,Georgeta Crainic	50-52
24.Fragmentariu(din Tárot,sau călătoria omului),Mircea Streinul.	53
25.Rugă de pe Rarău-,poem,Ion Ţolescu	54-55
26.Ţara mea,Aşteaptă-ne frate şi"Stropi de gând",poeme,Iulia Carâp	55-56
27.Ce bine-i la noi acasă-,poem,V.I.Vasiliu-dela Dorna	56
28.Rugă-,poem-,N.S.Govora	57
29."Hino à Polonia"şi "40 de ani"-poeme,Al.P.Silistreanu	58-59
30.Ora căderii în lut-,poem,-Nicolae Novac	59
31.INVITARE,- D.Bacu,	60
32.Privesc retrospectiv,-poem-Teodor Paulescu,Cluj 1965	61
33.Constantin Brâncuşi-,de F.Stoica	61
34.Scumpă Ţară Românească,-poem-Ioan Tudor,Iaşi-1982	62
35.Soldaţii lui ISUS-,poem,D.Paulescu	63-64
36.Ţăranul Român,-poem,-Eglantina Daşchievici	64
37.A vida de Ruy Barbosa-,Jóâo Ribeiro	65
38.Meditaçâo,e Memento-,sonetos,Iélio Graça,Brasília DF	66
Mato Grosso,-poem-Dan Boghiu-Sâo Paulo	66

(continuare pe verso)

67-68
40.Imnul-La Rugul aprins al Maicii Domnului-Sandu Tudor-.... 69-74
41.Neamul pierde un suflet ales-,Dumitru Paulescu.......... 74
42.A căzut un camarad-,Al.P.Silistreanu................... 75
43.Cărţi româneşti apărute în exil........................ 76-78
44.Veşti bune şi rele-,.................................... 79-88
45.Ne scriu cititorii-,.................................... 88
46.Notă explicativă-..

Cine Oare Nu Cunoaşte ?

Cine oare nu cunoaşte
Vremea grea ce-o trăim azi ?

Câte lacrimi de durere,
Câtă foame,cât necaz !

Cât amar şi câte chinuri,
A adus ea tuturor,

Incât lumea asta pare
Iadul cel îngrozitor.

Astăzi lumea-i obosită,
De scumpete,de nevoi

Şi s'afundă'n disperare
In păcate şi noroi.

Ura,vrajba,duşmănia,
Azi domnesc între creştini,

Biata ţară-i sfâşiată
Şi prădată de străini.

Unde-s zilele senine ?
Unde-i traiul cel frumos ?

Unde-i dragostea frăţească,
Dată nouă de Hristos ?

Roman Tudose-Chiperceni,
Orhei-Basarabia

C O M U N I C A R E

Iată-ne în pragul celor 40 de ani de când hoardele întunericului asiatic,îndobitocite de ateo-marxism,ne-au cotropit pământul nostru strămoşesc şi ne-au încătuşat neamul.

Lucifer,a pus stăpânire pe inima Rusiei sovietice şi din cotloanele şi hrubele iudeo-masorice ale Kremlinului,împrăştie ura,jaful,foamea,teroarea şi moartea asupra lumii creştine.

In aceste ceasuri de răscruce ale omenirii,şi de "desfigurare a sufletului omenesc"închinăm aceste pagini din Cetatea Luminii,întru eliberarea osânditului nostru neam românesc şi a tuturor popoarelor subjugate de dictatura şi tirania comunismului,îndemnând pe toţi creştinii de pe pământ şi pe toţi fraţii noştri din Ţară,din exil şi de pretutindeni,să lupte din răsputeri contra fiarei,ce-şi varsă focul şi cruzimea bestială asupra Creştinătăţii.

Numai prin lupta,prin credinţa şi jertfa noastră,pentru Cruce şi neamul din care ne-am ridicat,Lucifer va fi răpus şi Soarele Dreptăţii Divine va străluci în lumina istoriei.

R e d a c ţ i a

" De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare în numele Diavolului,cine poate să creadă un de este mintea care să susţină,că ele vor pleca dela noi,înainte de a ne sataniza,adică bolşeviza ?."

Corneliu Zelea Codreanu

" Mă vei ierta,iubite cetitorule,
Crede neputinţei omeneşti,
Crede valurilor şi cumplitelor
vremi,
Intreabă pe ce vremi am scris
şi cum am scris."

Miron Costin

(din romanul istoric-Căpitanul Andrei-de Nicolae Totu,Editura Dacia Madrid,1983).

SEXTIL FUŞCARIU,-vorbind de Atlasul Lingvistic Român,scrie:

"Hărţile Atlasului Lingvistic Român nu sunt ticluite în ateliere de propagandă revizionistă,ci ele sunt fotografii fidele ale unei realităţi pe care nu o poate nega nimeni.Ele sunt mărturia persistenţei neamului nostru din vremuri străbune pe pământul cucerit din punct de vedere etnic de Români.

Şi numai această cucerire etnică contează,nu graniţele schimbătoare dictate de conjuncturi politice."

ALECU MATEEVICI
(1888-1917)

Poetul Mihai Eminescu spune într'una din poeziile sale „că" e scris să trecem prin lume ca visul unei umbre şi ca umbra unui vis".Ca un vis au trecut cei 96 de ani dela naşterea poetului-preot Alecu Mateevici,care a dat înstihuri,până acum,cea mai frumoasă definiţie a limbii româneşti.

Descendent dintr'o familie de preoţi de ţară,din ţinutul Bugeacului,Alecu Mateevici,încă din anii copilăriei,a fost cucerit de frumuseţea basmelor şi baladelor româneşti.La aceasta, a contribuit mama lui,o iubitoare pasionată a folklorului românesc,precum şi bătrânii satului natal,pe care i-a ascultat în vremea anilor de şcoală.Din fragedă pruncie,i s'a pus la inimă şi suferinţa grea a ţărănimii...Calvarul păturii ţărăneşti se oglindeşte în câteva din poeziile sale.

După isprăvirea studiilor,a căror încoronare o face-ca bursier-la Academia Teologică din Kiev(1914),Alecu Mateevici funcţionează ca profesor la Seminarul Teologic şi mai târziu ca preot militar pe frontul dela Mărăşeşti.

Din perioada anilor de război ne-au rămas dela el câteva poezii în care se oglindeşte sbuciumul poporului român ca urmare a ocupării Munteniei şi Olteniei de către trupele germane.Este semnificativă,în această privinţă,poezia: "Deasupra Târgului Bârlad",scrisă la 15 Iulie 1917,în care îşi exprimă dorinţa de a se sfârşi războiul şi blestemă pe cotropitori şi pe trădători:"Afurisirea cadă,Sfinte Judecătorule Părinte/Pe cei ce ţara ne-au vândut/şi robi năvalei ne au făcut".Alecu Mateevici a debutat în literatură cu proză,prin schiţa "Toamna".A continuat apoi,prin anul 1907,cu poezii,în majoritate cu tematică religioasă,în care predomină nota blândă şi duioasă.Unele din aceste poezii versifică subiecte din Biblie,altele sunt de cuprins religios-moral...Merită să fie menţionate două ode religioase,pentru gândul înaripat ce se degajă din ele: Cântul clopotului şi Cântarea slavei...Are şi poezii în care nota religioasă se îmbină cu cea filosofică(Mărturirea,Fratelui creştin şi Căutarea lui Dumnezeu)...Demn de reţinut este faptul că toate poeziile lui Al.Mateevici au un fond optimist...Fondul optimist al poeziilor lui Al.Mateevici se vădeşte şi în poeziile: Eu cânt,Cântul zorilor,Ţaranii Dorul,Ţara şi altele...In vara anului 1917,Al.Mateevici scrie cea mai frumoasă poezie a lui,aceea care l'a impus cercurilor cunoscătoare,Limba noastră...Când poetul Al.Mateevici era în plină efervescenţă creatoare,a venit lovitura fatală.Incă nu împlinise 30 de ani când s'a îmbolnăvit de o boală molipsitoare,care i-a adus sfârşitul,în ziua de 13 August 1917,într'un spital din spatele frontului...Evident,că în această perioadă scurtă,de timp nu şi-a putut desvălui integral măsura talentului său.Totuşi,opera sa poetică,mică ca volum,reflectă darul cu care a fost hărăzit şi cumplitele vremi în care i-a fost dat să traiască.

I.Transilvăneanu Sibiu 1984

Limba noastră

Al.Mateevici

Limba noastră-i o comoară,
In adâncuri înfundată,
Un şirag de piatră rară,
Pe moşie revărsată.

Limbă noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii,
Care-o plâng şi care-o cântă,
Pe la vatra lor ţăranii.

Limba noastră-i numai cântec,
Doina dorurilor noastre,
Roi de fulgere ce spintec,
Nouri negri,zări albastre.

Limba noastră-i graiul pânii,
Ce de vânt se mişcă vara,
In vestirea lor bătrânii
Cu sudori sfinţit-au ţara...

Limba noastră-i frunză verde,
Sbuciumul din codrii veşnici,
Nistrul lin ce'n valuri pierde
A luceferilor sfeşnici.

Limba noastr'a fost aleasă,
Slavă să ridice'n ceruri
Să ne spuie'n hram şi-acasă
Veşnicele adevăruri.

SĂ NU UITĂM ZIUA DE 27 MARTIE 1918 !

DIN MARTIRIUL BASARABIEI ŞI BUCOVINEI

Mult năpăstuit şi mult chinuit de duşmani şi de năvălitori,a fost şi este poporul român,în propria lui casă şi pe pământul său strămoşesc. In trecutul său multimilinar,se pot număra clipele de linişte şi anii în care scumpul său ogor şi scumpa lui familie,au fost scutite de cotropiri barbare,de jefuire,umilinţă şi moarte.Nu-i colţ din străvechea Dacie,ţara eroică a nemuritorilor noştri regi,Dromihete,Boerebista şi Decebal,care să nu fi fost invadat şi trecut în decursul veacurilor prin foc şi sabie.

Am fi dispărut cu siguranţă de pe harta lumii,dacă nu ne-ar fi păzit Bunul Dumnezeu din înaltul Cerului şi nu ne-ar fi stat în faţă, ca nişte icoane,în momentele grele,exemplul,sacrificiile,faptele glorioase şi figurile marilor noştri îndrumători şi martiri.

Ce păcat,că cei mai mulţi dintre aceşti luminaţi luptători şi cruciaţi ai românismului,au fost ucişi prin trădare,prigoană sălbatecă şi mişelia stăpânilor vitregi şi înstrăinaţi,înainte sau în timpul împlinirii apostolatului şi misiunii lor naţionale şi creştine.

Am avut însă noroc,în marile răscruci din frământata noastră istorie,de câţiva fii aleşi şi predestinaţi,trimişi ai Sfântului Arhanghel Mihail,întru apărarea Ţării Româneşti,care ne-au deschis ochii în faţa primejdiei de moarte şi ne-au ajutat să biruim hoardele păgâne şi să trecem ca fulgerul biruitori,prin focul şi mulţimea lor.

Din nefericire,năpăstuirile,umilinţele,jaful,foamea,schingiuirile şi mutilarea trupului osândit al României,nu s'au sfârşit nici după prăpădul celui de al doilea război mondial.Dimpotrivă.Abia se înfăptuise, visul de aur al unităţii naţionale a tuturor românilor,în cadrul graniţelor istorice,prin sacrificarea celor 800.000 de vieţi şi înverşunaţii şi nesătuii noştri duşmani seculari,îşi pregăteau fulgerător noile atacuri contra neatârnării şi libertăţii neamului românesc.

Creştea mai ieri Ţara noastră,ca un vis,în entusiasmul şi crezul muncii tineretului naţionalist şi a lumii româneşti,profesori, studenţi, preoţi,învăţători,avocaţi,medici,ingineri,militari,muncitori şi ţărani, conştienţi de pericolul ucigător de peste Nistru.

(continuare în pagina 4)

Fiara roşă,înebunită de otrava ateo-marxită,nu putea privi cu ochi buni,înălţătoarea mişcare sub semnul crucii,întru unificarea şi consolidarea sufletului românesc,subjugat de veacuri.Nu puteau admite barbarii să ne ştie stăpâni,pe pământul nostru străbun dintre Bătrânul Nistru , Tisa,Dunăre şi Mare.

Dintre toţi asupritorii asupritorii şi călăii cari ne-au osândit ţara şi neamul în decursul istoriei,cel mai primejdios,mai fals şi mai răsbunător,a fost şi este muscalul,care astăzi,pe lângă instinctul său de popor năvălitor,e otrăvit de nefasta ideologie ateo-comunistă, care l-a transformat în fiară.

Oridecâteori,furtunile năvălirilor şi imprejurările nefericite ale trecutului,s'au abătut asupra ţării noastre,vecinii lacomi şi sălbateci, mereu s'au repezit asupra pământului nostru rupând cu forţa câte o halcă din cuprinsul său.Nu ne-am putut ridica şi desvolta liberi,în această Patrie daco-romană,pe linia aspiraţiilor noastre naţionale,trăind veacuri în şir încercuiţi de împărăţii prea materialiste şi hapsâne, încât scurtele epoci de libertate de care ne-am bucurat,le-am plătit cu grele suferinţi şi jertfe.Nu ne-au cruţat niciodată năvălitorii de peste hotare,ci mereu ne-au atacat.In interiorul ţării,ne-au duşmănit şi exploatat la sânge,toţi străinii oploşiţi pe pământul nostru,iar când s'a ridicat din mijlocul nostru,câte-un Făt Frumos să ne apere fiinţa şi libertatea, să ne scuture jugul robiei,a plătit curajul şi lupta deschisă,cu viaţa.

Cât n'a pătimit populaţia noastră românească din Bucovina şi această falnică ţărănime de pe pământul cel sfânt al Moldovei ?Acest isvor, nesecat de energie naţională.

In anul 1775,împărăţia austro-ungară a habsburgilor,ciuntesc mişeleşte partea de Nord a ţării lui Ştefan cel Mare,aşa numita"Ţară a Fagilor"şi o încorporează la Austria.Mult a trebuit să sufere sub jug străin acest pământ voevodal,până când a venit ceasul binecuvântat,din ziua de 28 Noembrie 1918,când Bucovina s'a realipit la trupul Moldovei,de la care a fost smulsă tâlhăreşte.Iată porunca şi minunea lui Dumnezeu.!

"Intrarea Armatei Române în Bucovina"

Unul din primele acte ale noului guvern a fost ordinul de intervenţie militară în BucovinaMarea cinste de a fi înfipt din nou steagul tricolor în pământul Bucovinei reveni Diviziei a 8-a,de sub comanda d-lui General Iacob Zadic.

Vineri 9 Noiembrie,între orele 3 şi 4 p.m.,un aeroplan român, plutind deasupra Cernăuţilor,anunţa populaţiei sosirea armatei române printr'o proclamaţie semnată de generalul Zadic...Salutându-l pe Generalul Zadic,Iancu Flondor rosti următoarea cuvântare:

"Domnule General,ca preşedinte al Consiliului Naţional Român,am datorinţa să binecuvântez falnica oaste română din capitala Bucovinei a acestei ţări care păstrează în sânul ei sfintele moaşte ale marelui nostru domn Ştefan.Acum când suntem pe cale să întregim moştenirea lui,.. România Mare,simţim că sufletul lui nemuritor e în mijlocul nostru. Un sfânt fior trece prin inimile noastre însă nu e dat fiinţei omeneşti să exprime şi să fixeze aceste sentimente în cuvinte.Numai o rugăciune care se înalţă la Ceruri fără cuvinte,îi poate corespunde în câtva."

(Unirea Bucovinei-studiu şi documente-de Ion I.Nistor)
Cartea Românească-Bucureşti,1928

-Dar năpăstuita noastră Basarabie,câtă umilinţă,câtă prigoană,câtă suferinţă,n'a îndurat sub cisma şi cnutul Rusiei ţariste şi cât n'a pătimit în aceşti 40 de ani,sub teroarea şi tirania comunismului ?.

Toate puhoaiele aralo-asiatice,cari s'au revarsat turbate asupra Europei,întâi de acest pământ românesc şi de instituţiile noastre străvechi şi de altarele bisericilor s'au isbit şi de pieptul ţăranului basarabean.In retragerea lor barbarii,devastau,ardeau şi ucideau în cale, iar moldovenii suportau constrânşi toate privaţiunile păgânilor.

(continuare în pagina 5)

După planurile şi măsurile diabolice ale stăpânilor vitregi,de rusificare forţată a populaţiei băstinaşă,mii de familii româneşti au fost desrădăcinate din satele lor şi trimise la muncă în interiorul Ruciei,de unde majoritatea nu s'au mai întors din acest surghiun,în satele lor natale,ci s'au stins cu zile din cauza greutăţilor,persecuţiilor şi climei nefavorabile.Incă în epoca ţarismului,Rusia practica sistemul deportărilor,şi prin desnaţionalizare şi rusificare a elementului românesc dintre Prut şi Nistru.

In dorinţa amplificării şi ilustrării acestui articol,reproducem, următoarele rânduri dintr'un text referitor la calvarul Basarabiei,Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa,semnat de G.Lăpuşneanu.

"Se ştie că teritoriul românesc dintre Prut şi Nistru,parte componentă a principatului Moldovei,a fost anexat la Rusia în anul 1812, în urma războiului dintre Turci şi Ruşi din 1806-1812.Atunci imperiul rus ocupase şi anexase ambele principate Moldova şi Muntenia în întregime şi numai la vestea că Napoleon vrea să atace Rusia,ţarul,pentru a se încheia grabnic pacea cu Turcii,a redus pretenţiile de anexare numai la teritoriul Moldovei dintro Prut şi Nistru,numit apoi Basarabia.

Sub suzeranitatea otomană Românii atât din Moldova cât şi din Muntenia(Valachia),aveau domnitorul lor,administraţie naţională proprie,aveau limba oficială a lor,fără nici un amestec în acestea din partea Turcilor.Aceste principate nu făceau parte din imperiul otoman,ci aveau numai obligaţii ce decurgeau din situaţia de suzeranitate conform"Capitulaţiilor"intervenite şi semnate domnitor şi sultan.

După anexarea Basarabiei,pe care Ruşii o numesc"eliberare",Românilor din acest teritoriu li s'a impus administraţie şi limbă rusească în toate sectoarele de activitate,cu guvernator rus,funcţionari ruşi şi armată rusă.Incă de atunci Basarabia a început să fie colonizată cu elemente neromâneşti.Coloniştii erau aduşi în Basarabia pe pământurile luate samavolnic dela băstinaşii Moldoveni(Români),care erau obligaţi de autorităţile ruseşti să aprovizioneze pe coloniştii Ruşi,Germani,Ucraineni,etc.cu materiale de construcţie pentru case,din părţile păduroase din mijlocul şi nordul provinciei,fapt pe care-l recunosc chiar şi istoricii sovieţici.(Ist.R,S.S.M.vol.I.1954,pag.384).In acelaş timp,băstinaşilor li se oferea pământ în alte regiuni anexate de curând la Rusia : Caucaz,Usuriisk,etc.De nevoie,unii dintre băstinaşii Români au plecat în acele părţi.Sunt cunoscute aşezările româneşti din Caucaz,pe valea Cubanului:Moldovanscaia,Arnăutu,etc.,ale căror locuitori-cei bătrâni-mai vorbeau încă româneşte în timpul ultimului război mondial...Totuşi, timp de un secol,Ruşii n'au reuşit să rusifice pe Românii din Basarabia, astfel că la Unirea din 1918,Românii constituiau 72% din populaţia Basarabiei.

In timpul revoluţiei din anul 1917,Românii din Basarabia-ca şi alte naţionalităţi: Finlandezi,Estoni,Letoni,Lituaneni,Polonezi,etc.,s'au folosit de dreptul de autodeterminare,enunţat de altfel şi de lenin,şi-au ales organe de conducere locale,iar după ce au devenit autonomi,s'au unit cu naţiunea lor,cu România,de la care fuseseră răzleţiţi cu forţa, cu un secol în urmă.Ei au ales,Sfatul Ţării,în care erau reprezentate, toate partidele,toate organizaţiile sociale şi toate naţionalităţile , astfel: 35 ţărani şi muncitori,10 învăţători,7 funcţionari,8 profesori, 6 avocaţi,5 studenţi,3 ofiţeri,2 medici,2 ziarişti,4 cooperatori,un inginer şi un preot.(P.Cazacu,Moldova dintre Prut şi Nistru,1812-1918).

Atunci s'a văzut că Ruşii,indiferent de regimul politic ţarist sau bolşevic,au rămas împerialişti.Unităţi bolşevice au încercat să înlăture Sfatul Ţării dela conducerea Basarabiei,asasinând pe unii din luptători(Murafa,Hodorogea,etc.).

La 27 Martie 1918,Sfatul Ţării,a votat unirea cu România.Această unire a fost recunoscută de Anglia,Franţa,Japonia şi Italia,principalele puteri aliate,la 28 Octombrie 1920.Ruşii au refuzat să recunoască unirea Basarabiei cu România.Ei,cari s'au prezentat totdeauna ca" eliberatori" ai popoarelor vecine,au minţit mereu şi au procedat contrar.

(continuare în pagina 6)

După ce Românii i-au ajutat în războiul cu Turcii în 1877-1878,ca
"răsplată",au anexat județele Ismail,Cahul și Bolgrad,retrocedate Romå-
niei de către Conferința dela Paris din 1856.Era de așteptat ca cel pu-
țin guvernul revoluționar a lui Lenin,care flutura steagul libertății,
să respecte dreptul popoarelor la libertate și să acorde Românilor din
Basarabia,dreptul de unire cu națiunea de la care fuseseră rupți.Dar se
vede că pentru bolșevici,aplicarea dreptului la autodeterminare a fost
numai o lozincă: căci n´au recunoscut unirea Basarabiei cu România.

In urma înțelegerii Hitler-Stalin din August 1939,Basarabia și al-
te teritorii limitrofe cu Rusia,erau sortite oblăduirii rusești.La 28
Iunie 1940,Rusia sovietică a reanexat Basarabia și a uzurpat Bucovina
de Nord,pretextul fiind o minciună:" procentajul mare,chipurile,de po-
pulație ucrainiană ",iar argumentul fiind forța armată.Hitler și Stalin
se sprijineau reciproc în cotropire de teritorii straine și în popula-
rea lagărelor de exterminare cu oameni din aceste teritorii.

După al doilea război mondial aliații Anglia,U.S.A.,la care s´a a-
lăturat și Franța,au recunoscut Rușilor și alte anexiuni,pe lângă cele
oferite de Hitler.

Pentru a nu apare în fața lumii ca stat cotropitor al teritoriului
românesc,Rușii au inventat cu decenii în urmă teoria unei noi naționali
tăți,aceea a Moldovenilor și a limbii moldovenești,distinctă de națiu-
nea și limba română.Istoricii ruși și sovietici susțin că românii din
Moldova(întreaga Moldovă),n´au avut niciodată conștiința națională ro-
mânească,dar ei înșiși,în istoria R.S.S.M.,vol.I.ed.1954,pag.273,în ca-
pitolul-Cultura moldovenească în sec.XVI-XVIII,dau ca exemplu de dezvol
tare a tipăriturilor,Cazania Mitropolitului Varlaam al Țării Moldovei,
intitulată"Cartea Românească de învățătură...tipărită din limba slavo-
nească pre limba românească".In aceiași istorie se dă ca exemplu de căr
ți și tipărituri juridice-Pravila domnitorului Vasile Lupu,întitulată
Carte românească de învățătură de la pravilele împărătești...tălmăci-
te din limba elinească pre limba românească"

In istoria R.S.S.M.,ed.1967,Chișinău,vol.I.pag.482,în capitolul
Literatura Moldovenească la sfârșitul sec.XVIII-începutul sec.XIX,se dă
ca exemplu al desvoltării literaturii" Albina Românească "și" Alăuta Ro
mânească "ale lui Gheorghe Asachi.Nu mai vorbim de argumentarea savan-
tă a lui Dimitrie Cantemir,pe care Rușii îl folosesc ca dovadă a prie-
teniei moldovenești,făcând abstracție de prevederile din tratatul de a-
lianță cu Petru cel Mare și de afirmațiile domnitorului român despre u-
nitatea de neam și de limbă a poporului român din Moldova,Muntenia și
Transilvania.

Rușii,azi bolșevici,se fac a uita că însuși Engels,în articolul-
"Politica externă a țarismului rus",cap.II,publicat în"Die Neue Zeit",
nr.5 din Mai 1890,referindu-se la anexarea Basarabiei în anul 1812,scri
e: "Dacă pentru cuceririle Ecaterinei a II-a,șovinismul rus mai găsise
unele pretexte-nu vreau să spun de justificare,ci de scuză-pentru cuce-
ririle lui Alexandru nici vorbă nu poate fi de așa ceva.Finlanda este
finlandeză,Basarabia este românească,iar Polonia este poloneză.Aici ni-
ci vorbă nu poate fi de unirea unor neamuri înrudite risipite,care poar
tă toate numele de ruși;aici avem de a face pur și simplu cu o cucerire
prin forță a unor teritorii străine,pur și simplu cu jaf"(Opere,vol.22
București,pag.29.)

Istoricii ruși și sovietici fac abstracție de multele dovezi care
confirmă existența conștiinței naționale la toți Românii,fie în Moldo-
va ,fie în Muntenia,fie în Transilvania.

Teoria așa zisei națiii moldovinești,are rostul de a convinge pe ce
tățenii din întreaga Rusie,cât și opinia publică mondială că ei,Rușii,
nu au anexat teritorii și populație românească,ci au eliberat pe Moldo-
veni în 1812 de sub jugul Turcilor,iar în 1940 și 1944 de sub ocupația
românească.

Pentru desființarea conștiinței naționale românești,autoritățile
rusești întrebuințează toate mijloacele didactice și psihologice, dar
mai ales pe cele administrative,dela cele mai fine până la cele mai bru
tale și crude.

(continuare în pagina 7)

In satele românești nepopulate cu venetici ruși,copiii sunt supuși
învățării limbii ruse încă din grădiniță,iar la școală,această limbă es
te predată ca a doua limbă maternă.In satele și orașele unde după 1944
s´au pripășit un număr mai mare de Ruși,nici nu se mai predă în limba
română.Limba oficială este limba rusă: toate documentele și actele ofi
ciale se fac în limba rusă.In orice instituție,dela colhoz și soviet -
(primărie)până la minister,cetățeanul este forțat să vorbească în ruseș
te,numai celor bătrâni li se tolerează să nu știe rusește,dar celor de
până la 50 de ani nu li se iartă acest lucru.

Chiar și ziarele sau revistele care(probabil ca paravan al dreptu-
lui de autonomie națională)se editează în limba română,sunt tipărite cu
alfabet rusesc,deși limba" moldovenească ",adică română,este o limbă ro-
manică.In timp ce alte naționalități,ca: Estonii,Letonii,Lituanienii,
etc.scriu cu alfabetul latin,iar Armenii cu alfabetul lor,Moldovenii nu
au dreptul acesta,ca să nu se vadă identitatea limbii Moldova sovietică
cu aceea din România.

Nu îndrăznește nimeni să afirme că e român,căci dispare imediat și
nu se mai știe nimic despre el.Nu este admis să se facă abonamente la
ziare și reviste românești.Dacă un student primește literatură din Romå
nia,este suspectat și sub diferite pretexte inventate(atitudine antiso-
vietică,huliganism,național-șovinism,etc.)este eliminat din facultate,
cu perspectiva sumbră de a nu mai fi reprimit în învățământul superior.

La Biblioteca de Stat Krupscaia din Chișinău,există o secție de
cărți românești,dar nu se pot citi decât cu aprobare specială.In locali
tățile din apropierea Prutului,unde se pot viziona emisiunile televiziu
nii românești,cetățenii și în special cadrele didactice sunt urmărite
să nu vizioneze Bucureștiul.Au fost cazuri în care,după anumite expresii
auzite la televizor și pronunțate în școală,directorii și inspectorii
au presupus că profesorul a vizionat postul românesc de televiziune și
a fost mutat în altă localitate,spre interior.

In anul 1973,un învățător din Leușeni,lângă Prut,a spus în timpul
lecției Mihai Eminescu în loc de Mihail și a fost mutat mai departe de
Prut.In Chișinău sunt 55 de licee(școli de 10 ani)și numai la două
dintre aceste se predau cursurile și în limba"moldovinească".In magazi-
ne,la restaurant sau în autobuz și troleibuz,ca să fii servit,trebuie
să vorbești rusește.Limba Moldovenească este în așa fel apreciată și tra
tată de către autorități,încât intelectualitatea se rușinează să o vor-
bească pe sradă.Poate că aceasta se explică și prin propaganda,uneori
chiar oficială,ce se face împotriva Românilor.

Generațiile de după război,nu știu despre perioada 1918-1944,când
Basarabia se reunise cu România,decât că pe vremea aceea locuitorii Ba-
sarabiei nu aveau ce mânca,nu aveau ce îmbrăca,nu aveau posibilități să
învețe la școli,iar în școli erau obligați,chipurile,să învețe în limba
română pe care nu o cunoșteau;limba și cultura moldovenească erau inter
zise.(cât cinism !!!.Broșura 16 Republici Sovietice,A.R.I.U.S.-Bucureșt
1950.)

Autoritățile rusești împiedică întâlnirile între Românii din Basa-
rabia și cei din România.In timp ce Rușii din celelalte republici sovie
tice pot să invite în vizită nu numai rude apropiate,ci chiar și prie-
teni din România.Românii din România nu pot să invite decât părinții,
frații și surorile și aceasta numai la câțiva ani odată,mai ales dacă
sunt intelectuali.De altfel prin toate aceste măsuri se urmărește rusi-
ficarea cât mai rapidă a Românilor,care încă n´au fost dispersați din
locurile lor de bastină.Oficial asta se numește" Apropierea și contopi-
rea națiilor și limbilor acestor națiii sovietice",adică contopirea lor
în marea masă a Rușilor.A afirmat-o I.Bodul,șeful partidului comunist
din R.S.S.Moldovenească,care,deși spune că e moldovean dintr´un sat mol-
dovenesc din centrul Ucrainei,nu cuvântează niciodată moldovenește.

Toate denumirile de localități și râuri,care timp de secole sub do
minația turcească,și-au păstrat forma românească,astăzi au fost rusifi-
cate,unele prin adăugirea unor terminații rusești și pronunțare ruseas-
că,iar altele,foarte multe,schimbate cu totul,dându-li-se nume rusești.

(continuare în pagina 8)

Pot fi aduse sute de exemple;Hânceşti-azi Kotovsk,râul Ciulucul Mare-
Balşoi Ciuluc,Ciulucul Mijlociu-Sredrâi Ciuluc,Gloderi-Glodiani,etc.

Ca să fie şi mai siguri că nu se va mai repeta o mişcare naţională ca la 1917,Ruşii caută să disperseze elementul românesc băştinaş din Basarabia pe orice cale,în timp ce favorizează colonizarea cu Ruşi sau rusificaţi,cari vin puhoi şi se stabilesc în oraşele şi satele Moldovei, schimbând aspectul demografic şi naţional în defavoarea elementului românesc.

După deportările din 1940-1941(circa 200.000 de Moldoveni)şi din 1947-1950(900.000 băştinaşi),autorităţile ruseşti continuă dispersarea populaţiei băştinaşe prin acordarea unor favoruri şi condiţii mai bune de trai,în alte părţi ale Rusiei.

Redăm în cadrul acestui articol cuvântul următor:

BASARABIA

BUCOVINA

Primul pod militar făcut de Compania 21 Râuri Pontonieri la trecerea Prutului in 22 Iunie 1941, pentru desrobirea Basarabiei si lupta contra Comunismului. Podul a fost intins in Sculeni Iasi si Sculeni Bălti. După izgonirea Rusilor, Compania a mai intins poduri la Otaci, Soroca, la Criulemi si la Cetatea Albă. Fotografia ne-a fost dăruită de fratele nostru Costică Guruianu din São Paulo.

CHEMARE CATRE TOATA SUFLAREA ROMÂNEASCA- FRAŢI ROMÂNI

După pierderea independenţei naţionale şi căderea României sub jugul despotismului comunist,după smulgerea prin forţă a două provincii scumpe inimilor noastre,Basarabia şi Bucovina de Nord,veşti triste ne vin dela fraţii noştri de peste Prut.

Intreaga populaţie românească din Basarabia,Bucovina de Nord şi Transnistria,trei milioane şi jumătate de oameni,e ameninţată să dispară în pustietăţile îngheţate ale Siberiei.Un nou Pohod na Sibyr,de proporţii necunoscute până acum,s'a pus în execuţie conform ultimelor ordine ale guvernului sovietic.De astă dată nu mai sunt ridicaţi indivizi singuratici pentru a defrişa stepele Kazakstanului,ci familii întregi sunt smulse de pe pământul lor străbun,încărcate în vagoane de vite şi apoi descărcate în regiuni deşerte,unde nu e aşteaptă nici măcar un acoperemânt sub care să se adăpostească.

Acolo în bătaia arşiţei,a ploilor şi a crivăţului,trebue să-şi refacă cu preţul unor cumplite suferinţe o existenţă mizerabilă,pe un pământ ingrat şi nepotrivit pentru agricultură.Mor cu miile fraţii noştri din Basarabia ,obişnuiţi cu o altă climă,un alt relief şi un alt orizont uman.Kazakstanul,nu este o întreprindere economică.Transplantarea de populaţii întregi în aceste regiuni pustii nu serveşte expansiunii agricole a Sovietelor;însişi guvernanţii sovietici,criticând gestiunea lui Hrusciov,au recunoscut falimentul experienţei din Kazakstan.Toată această uriaşă măcinare de energii şi vieţi omeneşti,serveşte la distrugerea sistematică a populaţiei neruse din imperiul sovietic.

(continuare în pagina 9)

In tovărăşia românilor veţi întâlni lituanieni,estoni,ruşi albi,ucrainieni,georgieni,şi alte naţiuni din Caucaz.Decimaţi de boli,foamete şi intemperiile naturii,supravieţuitorii nu mai au altă perspectivă decât să se topească într'un amestec uman din toate rasele,din care va ieşi,după specialiştii în biologie umană ai regimului,"homo sovieticus", dar ale cărui limbă şi cultură,prin forţa împrejurărilor,nu pot fi decât ruseşti.

Fraţi Români,din ţară,din exil,din cele două Americi,din Australia, din Europa,din Basarabia,din Bucovina,Ucraina,Caucaz şi Siberia,ridicaţi-vă ca un singur om şi cu ultima energie,contra genocidului patronat de Moscova,al cărui obiectiv este depopularea şi desnaţionalizarea Basarabiei,Bucovinei şi Transnistriei.

Strigaţi în lumea largă durerea voastră,durerea fraţilor voştri, smulşi dela vetrele lor străbune.Zguduiţi nepăsarea lumii prin moţiuni, memorii şi proteste,adresate Naţiunilor Unite şi tuturor şefilor de State şi de guverne.

Există o Comisiune a Drepturilor Omului a Naţiunilor Unite,cu sediul la Geneva.Această Comisiune ar trebui sesizată de pribegi să se ocupe şi de crimele recente de genocid,săvârşite de fiarele moscovite în Basarabia şi Bucovina.

Trebue să ne încordăm cu toţii toate puterile într'o acţiune comună de alarmare a opiniei publice mondiale,care să ia aspect de avalanşe. Şi această acţiune nu trebue să se stingă după câteva luni,ci să dureze indefinit,până ce poporul român din Basarabia,Bucovina,Ţinutul Herţa şi Transnistria,va obţine reparaţia cuvenită,repatrierea tuturor oamenilor cari au fost smulşi cu forţa dela vetrele lor,încă de pe timpul lui Stalin"(Ţara şi Exilul-Anul I.nr.7-1965- HORIA SIMA).

Continuăm cu ultimele fragmente din textul d-lui Grigore Lapuşneanu: "Cei deportaţi în 1940,în Siberia,au murit de foame,de sete,de frig şi boli,aproape toţi.La fel şi cei deportaţi în perioada 1947-1949.Numărul celor omorîţi în" Gulag-ul "rusesc nu-l poate şti nimeni.S'a lucrat aşa de secret,încât istoria să nu cunoască nici călăii,nici victimele şi nici locul omorîrii.

Celor mai capabile elemente(ingineri,medici,ş.a.)dintre Moldoveni, li se oferă cele mai bune posturi în oraşele mari: Moscova,Kiev,Leningrad,etc.,numai ca să plece din Moldova.

Populaţia Chişinăului este astăzi de circa 600.000 de locuitori, dintre cari Românii nu constituie nici a zecea parte.Inainte de război, dincolo de Nistru,în aşa zisa Republică Autonomă Moldovenească de pe atunci,se aflau circa 600.000 de Români şi făceau parte din acea republică şi oraşele Balta,Bârzula şi Ananiev,Balta fiind un timp chiar capitală.Astăzi au dispărut Moldovenii,iar aceste oraşe de pe malul stâng al Nistrului,care se întinde acum numai dela Camenca la Sucleia,puţini mai vorbesc româneşte.Incet,încet se împuţinează şi numărul Românilor dintre Prut şi Nistru.

Un alt mijloc de dispersare a elementelor româneşti din Basarabia este şi încadrarea tinerilor absolvenţi ai învăţământului mediu şi universitar în alte părţi ale Rusiei şi încadrarea în serviciile din Basarabia a unor tineri din întreaga Rusie.

Cetăţenilor Români,născuţi în Basarabia sau născuţi din părinţi basarabeni,care totuşi capătă aprobarea să-şi viziteze fraţii şi surorile când se prezintă la miliţiile raionale pentru îndeplinirea formelor de înregistrare a vizitatorilor străini,li se impune naţionalitatea de moldovan.Dacă cetăţeanul încearcă să protesteze,i se face aluzia că dacă vrea să-şi vadă rudele să accepte naţionalitatea moldovenească.

La declararea unui nou născut,dacă părintele declară pentru copil bunăoară,numele de Ion,funcţionarii,cari sunt ruşi,nu acceptă numele românesc,ci îl scriu cu forma rusă de Ivan.Dacă tatăl insistă să fie trecut Ion,i se pune în mod aluziv întrebarea:"Nu cumva vrei să spui că nu ţi place limba rusă şi vorbirea rusească ? In mod insinuant i se spune că este duşmanul poporului rus" eliberator "al Moldovenilor de sub ocupaţia românească.

Din multitudinea de mijloace întrebuinţate cu atâta perfidie de autorităţile sovietice în acţiunea de rusificare a Basarabiei,Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa,am înfăţişat aici numai o parte.

(continuare în pagina 10)

Credem că este bine ca aceste aspecte să fie cunoscute de lumea largă,pentruca să înţeleagă tragedia Românilor dela Nistru.Cunoscând tragedia Românilor şi a celorlalte popoare înglobate în aşa zisa uniune de republici,lumea întreagă va înţelege,dece Ruşii au propus şi au cerut să se realizeze destinderea prin Conferinţa de la Helsinki: pentru ca să se recunoască graniţele actuale ale Rusiei;principalul a fost pentru ei Capitolul I.(Statu-quo-ul),a cărui respectare nu poate fi eludată.

După cum se vede şi din cele expuse în rândurile de faţă,bolşevismul rusesc nu e socialism,ci numai mijloc satanic de ademenire al imperialismului rusesc,în numele şi în dosul căruia s'au săvârşit şi se săvârşesc cele mai odioase acţiuni de genocid şi etnocid ale vremurilor noastre-(Tătarii din Crimeia,Germanii de pe Volga şi Prusia Orientală , Polonezii din Polonia sovietică,Românii din Basarabia şi Bucovina,etc.

Iată câteva aspecte care arată adevărata faţă a politicii ruseşti, de aşa zisa prietenie şi eliberare a popoarelor; în primul rând a popoarelor ce au avut nenorocul să se învecineze cu Ruşii.

Iar celor care din bună credinţă au fost aliaţii Ruşilor în partea a doua a războiului,după ce Stalin îl sprijinise pe Hitler timp de aproape doi ani,e bine să le amintim o zicală românească:" Cel pe care nu-l laşi să moară,nu te lasă să trăieşti ".

Mă adresez vouă-Pământuri smulse cu sălbătăcie din teritoriul României- şi ţie- Pământule basarabean-!

Pe tine te-a zidit Providenţa Divină,sentinelă credincioasă,în calea tuturor vifornițelor barbare.Drama pe care o porţi tu în suflet,n'a trăit-o nimeni pe lume.Lăcomia căpcăună a muscalului,s'a isbit întâi de zidurile tale de neînfrânt,de cetăţile tale eterne,care străjuesc pe malul Bătrânului Nistru.Ura sălbatecă şi setea de ucidere şi-au potolit-o năvălitorii,muşcând întâi din trupul tău nevinovat.Armele credinţei tale strămoşeşti,pe care le-ai încins la începutul omenirii,poartă-le cu aceiaşi bărbăţie,până la sfârşitul veacului.Te-ai gătit cu ele de luptă înfricoşată,contra tuturor balaurilor roşii,contra slugilor lui Antichrist, contra pornirilor duşmănoase ale stăpânirilor demonice şi trădătorilor de neam.Martiriul tău,frângerea în două a ogorului surorei tale Bucovina şi ciopârţirea Dobrogei şi a Ţinutului Herţa,e martiriul de pe Muntele Suferinţei şi din Mlaştina Desnădejdii a scumpei noastre mame de veacuri-ROMÂNIA.

Iar stindardul biruinţelor tale,care a strălucit în faţa lumii: la Rovine,Baia,Lipnic,Cetatea Albă,Codrul Cosminului,Roşcani,Turda,Călugăreni,Plevna,Mărăşti,Mărăşeşti,Oituz,Coţi,Triunghiul Morţii,Dalnic,Odesa, Sevastopol,Kerci,Kuban,Caucaz,Crasnodar,Moldovanscaia,Cotul Donului şi Stalingrad,va străluci deapururi în Cronica de Aur,a eroismului românesc de totdeauna.

D.Transnistrianu

Inregistraţi în sufletele voastre sbuciumate,fraţii mei români,de pretutindeni,aceste rânduri:" In vijeliile năprasnice ale istoriei,acest pământ al Daciei străbune,a fost mereu încolţit şi răvăşit de de cruzii năvălitori,cari s'au abătut ca norii de restrişti asupra noastră,dela Răsărit şi Apus,dela Nord şi dela Sud.Ne-au cotropit pământul.Ne-au călcat în picioare satele,dând foc grânelor,caselor,bisericilor.Au îngrozit viaţa familiilor,a mamelor şi a copiilor.Ne-au jefuit bunurile strânse din munca braţelor.Devastatorii înebuniţi de ură şi cruzime,ne-au prefăcut de-atâtea ori ţara noastră,în cenuşă şi morminte.

Numai Dumnezeu putea potoli valurile şi focul acestor pustiiri şi putea întoarce spaima morţii şi prăpădul de pe sfintele noastre plaiuri, către deşerturile şi întunicimele ruso-asiatice.In desişul codrilor şi prin văgăunile munţilor,şi-a găsit neamul nostru adăpostire,în aceste ceasuri de groază şi distrugere şi totuşi n'am murit,şi nu vom muri.Iar când se retrăgeau păgânii,ne reîntorceam la glia,ruinile şi cenuşa rămase de pe urma cotropitorilor.

Dar neagra robie de astăzi,în care a căzut şi geme neamul nostru de peste 4 decenii,cu Basarabia,Bucovina de Nord,Ţinutul Herţa şi Dobrogea ciopârţită,sub cisma rusnacului şi bulgarului,este cea mai primejdioasă sclavie din tot trecutul poporului român.De această dată,păgânii au năvălit asupra noastră cu gânduri criminale,de prigonitori diabolici,să ne ia ţara,să ne înstăpânească,să ne prefacă în roboţi,să nu se mai întoarcă în deşerturile lor,până nu ne vor desfiinţa ca neam şi anexa univer-

(continuare în pagina 11)

sului lor ateo-marxist,care ameninţă cu cotropirea toate popoarele lumii.

Iată cum viziunile şi cuvintele Căpitanului,profetul neamului românesc,pe care l'au ucis călăii şi masonii camarilei dela Curtea nenorricului rege Carol II,sunt litere de evanghelie pentru chinuita soartă a naţiunii române."- D.Paulescu

" De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare în numele Diavolului,cine poate să creadă,unde este mintea care să susţină,că ele vor pleca dela noi,înainte de a ne sataniza,adică bolşeviza?.

Corneliu Zelea Codreanu

57 de ani dela Intemeierea Legiunii

Horia Sima

Cu prilejul celebrării semicentenarului Mişcării Legionare,publicaţiile româneşti din exil,au semnalat evenimentul istoric,iar în lumea străinătăţii,scrisul românesc s'a îmbogăţit cu importante lucrări comemorative.

In-Ţara şi Exilul-Curierul Informativ-al Mişcării Legionare,Anul XIV-Nr.3-4,1978,s'a publicat o Declaraţie din care extragem următoarele: " Semicentenarul Legiunii Arhanghelul Mihail-1927-1977"

Mişcarea Legionară a împlinit 50 de ani de luptă neîntreruptă în slujba neamului românesc.Dincolo de prigoanele ce le-a îndurat,n'a abandonat niciodată crezul ei politic,fixat de Intemeietorul Legiunii:

-naţionalism constructiv
-anticomunism
-spiritualitate creştină.

Nimic n'a reuşit s'o sdobească,sau măcar s'o îndepărteze dela linia ei în acest răstimp,în care s'au prăbuşit atâtea bune intenţii şi atâtea organizaţii asemănătoare.Peste răul şi teroarea ce se întind în lume,ameninţând temeliile unei întregi civilizaţii,Mişcarea Legionară,se ridică demnă şi conştientă de menirea ei,plină de speranţe pentru toţi cei ce cred în destinul măreţ al neamului nostru....

In calitate de reprezentantă autentică a neamului românesc şi ultimă verigă a unei legalităţi guvernamentale stabilită prin Guvernul dela Viena-atunci când în ţară totul fusese cedat trupelor sovietice cotropitoare de către reprezentanţii partidelor istorice,iar regele nu-şi mai putea exercita prerogativele-Mişcarea Legionară,prin această Declaraţie, îşi precizează poziţia ei în actualele împrejurări istorice."...Urmează câteva puncte din Declaraţia amintită:

-"Mişcarea Legionară se declară nemulţumită de atitudinea vagă şi nedefinită a Guvernelor occidentale în comportamentul lor cu comunismul internaţional.

O privire de ansamblu asupra relaţiilor interstatale,desvălue o mentalitate mercantilă şi egocentrică,axată pe interese economice,cu totul desprinse de problematica unei strategii politice europene şi a unei viziuni de solidaritate mondială în faţa primejdiei comuniste.

Adevărul trebue spus respicat.Lumea occidentală,lumea încă liberă, duce o politică de sinucidere.Comparaţia între situaţia politică dela sfârşitul războiului şi clipa de faţă,ilustrează profunda transformare ce a avut loc.Lumea comunistă a câştigat poziţii noi în toate continentele,pe când bastioanele lumii libere,cad unele după altele.Limitele de siguranţă s'au strâmtorat simţitor,din cauza inconştienţei politicienilor şi-a jocurilor ascunse,întreprinse de "oculte",interesate în stabilirea altor coordonate,decât cele ale intereselor naţionale....

Mişcarea Legionară,reprezentantă fidelă a neamului românesc,protestează cu toată tăria împotriva deciziilor luate la Conferinţa dela Helsinki,fără consimţământul liber al naţiunii române şi fără prezenţa reprezentanţilor săi naturali: forţele organizate ale exilului luptător...

Mişcarea Legionară,conştientă de importanţa politică şi valoarea spirituală a organizaţiilor de rezistenţă din ţările cotropite,le aduce prin această Declaraţie solemnă un bine meritat omagiu...

(continuare în pagina 12)

Urmând întocmai preceptele lui Petru cel Mare şi-a unei întregi li-
nii imperialiste a Rusiei Ţariste,Rusia Sovietică şi-a însuşit la sfâr-
şitul războiului trei teritorii româneşti: Basarabia,Bocovina şi Ţinutul
Herţei,recunoscute de întreaga lume ca făcând parte etnic,lingvistic şi
istoric-din trupul României...

Mişcarea Legionară,în numele întregei naţiuni române,pune în eviden
ţă drepturile naţionale româneşti asupra acestor ţinuturi,lansează pro-
testul poporului român contra acestei crime istorice şi cere revenire la
patria mamă a Basarabiei,Bucovinei şi Ţinutului Herţa,sub forma unei"res
titutio in integrum",adică teritorii,populaţie răspândită şi bogăţii fu-
rate...

Mişcarea Legionară,respinge abrutizarea muncitorimii prin impunerea
unor" normative de lucru ",nedemne şi incompatibile cu calitatea de cetă
ţean liber şi supunerea oarbă unor directive politice care înjosesc per-
soana umană.Respinge deasemenea colectivizarea agricolă,care a năpstuit
sârguincioasa pătură a ţărănimii,aducând-o la sapă de lemn...

1.Pericolul ce ameninţă lumea liberă e rezultatul unei politici de
delasare spirituală,indiferenţă şi laşitate în acelaş timp,din partea
regimurilor politice dominante...Sunt iluzii toate încercările de coe-
xistenţă cu regimurile comuniste.

Conducătorii lumii libere,de nu vor reuşi să se smulgă la timp din
mrejele socialismului" cu chip uman "şi ale comunismelor"partide de or-
dine",vor deveni cioclii propriilor lor naţiuni

Mişcarea Legionară,constată la aceşti oameni politici,lipsa lor de
viziune istorică şi neputinţa de a trage concluzii logice din tragedia
naţiunilor căzute sub dominaţia comunistă.!

2.Forţele naţionaliste ale popoarelor ce se sbat pentru libertate
şi pentru stabilirea unei ordini politice convenabile nu constituesc"ma-
rea primejdie",aşa cum reese din atitudinea inconsecventă a guvernelor
occidentale.Marea primejdie vine din partea forţelor marxiste internaţi-
onale,materialiste şi atee,care împing omenirea să ia o atitudine contra
ră bunului simţ şi logicei elementare...

3.Mişcarea Legionară,înţelege să lupte prin toate mijloacele ce-i
stau la dispoziţie pentru a răsturna dominaţia marxistă din ţările în ca
re s'a cuibărit.Intre lumea legionară şi cea comunistă nu există nici o
posibilitate de reconciliere.Substratul spiritual şi creştin ce se află
la temelia Mişcării,nu poate conlocui cu cel materialist şi ateu al mar-
xismului.Spre deosebire de comunism şi marxism-forme negative,bazate pe
ură de clasă şi ateism-apoteoza acţiunei socio-politice a Mişcării Legi-
onare e datorită unui naţionalism-revoluţionar creator;iar procesul de
desăvârşire umană,bazat pe concepţia sa de înălţare şi trăire interioară
are la temelie dragostea creştină.

24 Iunie 1977
HORIA SIMA
Comandantul Mişcării Legionare
Dumitru Creţu
Secretarul general al Consiliului Politic
Dr.Faust Brădescu
Preşedintele Secţiunii de Planificare,
Programare şi Doctrină

Subliniem din articolul-Legiunea-o enigmă istorică-din"Ţara şi Exi-
lul",următoarele:... Cu toate ororile săvârşite contra Legiunii,cu toate
fioroasele masacre din timpul lui Carol,Antonescu şi din epoca comunistă,
bucurându-se de rari intervale de linişte şi pace,după 50 de ani dela
întemeierea ei,Mişcarea n'a putut fi nimicită.Ea trăeşte,rezistă,se afir
mă şi luptă.Nu militează pentru alte idealuri,nu s'a decolorat doctrinar
ci mărturiseşte acelaşi crez cu care a fost înzestrată de Căpitan.

Tragediile ce s'au abătut asupra ei,au fost preţul ce-a trebuit sa-
l plătească pentru a rămânea credincioasă propriului ei destin.Aşa cum
creştinii din primele secole,au fost permanent supuşi la prigoniri,tre-
buind să aleagă între a-şi abjura credinţa pentru a-şi salva viaţa sau
de a rămânea credincioşi lui Cristos,fiind asvârliţi de vii în gura lei-
lor.

(continuare în pagina 13)

Fireşte că jertfele legionare ar fi fost mult mai mici,dacă nu ne-
am fi ciocnit frontal cu puterile răului: dacă ne-am fi adaptat dictatu-
rii carliste,dacă am fi abandonat Mişcarea în mâna lui Antonescu,dacă du
pă 23 August ne-am fi retras cuminţi în vre-un colţişor,lăsând ca eveni-
mentele să treacă peste noi.

Dar dacă ne-am fi retras pe aceste poziţii minore,Legiunea nu armai
fi rămas aceeaşi.Şi-ar fi pierdut stilul ei de acţiune,personalitatea ei,
legitimitatea ei istorică.I s'ar fi sleit posibilităţile ei creatoare şi
până la urmă ar fi dispărut.Ar mai fi rămas legionari răsleţi,dar nu Le-
giunea ca entitate desinestătătoare.

Am combătut toate aceste regimuri,pentrucă toate erau emanaţia pute
rilor răului şi duceau ţara la ruină.Dictatura lui Carol s'a sfârşit cu
pierderea unei treimi din teritoriul naţional;dictatura lui Antonescu s'a
încheiat cu un război pierdut şi desfiinţarea Statului Român.Dictatura
comunistă ne-a costat două milioane de morţi,pierderi uriaşe din substan
ţa naţională şi aşa cum prevedea Căpitanul,bolşevizarea ţării...

Lupta noastră a fost inegală,căci întotdeauna ne-am ciocnit cu for-
ţe mult superioare nouă şi de aici şi marile pierderi ce le-am suferit,
dar n'aveam altă alternativă decât să ne expunem pentru cauza dreptăţii,
mulţi puţini câţi eram,sau să prezidăm lichidarea mişcării şi să dispă-
rem pe uşa din dos din istorie.Mişcarea nu s'a menţinut până astăzi de-
cât cu preţul acestui efort dureros şi continuu,aceste lupte permanente
pentru apărarea neamului şi a Bisericii...

Legionarii cari au căzut cu miile pe toate fronturile,au fost ilumi
naţi de viziunea destinului legionar,care i-a întovărăşit pretutindeni:
în faţa plutoanelor de execuţie,în guerilla din munţi,între zidurile ne-
gre de închisoare,care le-a supt vlaga tinereţei...Când atâtea popoare
renează fundamentele civilizaţiei europene şi creştine,misiunea noastră
este să depunem permanent mărturie pentru Neam şi Cristos,ferind mişca-
rea să cadă sub tentaţiile Anticristului.

La capătul acestui calvar,ne va aştepta o mare biruinţă finală con-
tra comunismului,pe care nu va mai putea-o să ne-o răpească nimeni.

HORIA SIMA

Dragi camarazi şi prieteni,

In 24 Iunie 1984,s'au împlinit 57 de ani de când a luat fiinţă miş-
carea legionară,sub numele"Legiunea Arhanghelul Mihail".

Alegând ca patron al Legiunii pe Sfântul Arhanghel Mihail,Căpitanul
a voit să arate poporului român că noua organizaţie,nu e un partid ca
oricare altul,ci este o entitate politică pusă în slujba forţelor spiri-
tuale,luptând pentru împlinirea Binelui şi Adevărului în naţia noastră.

Dela actul ei de naştere,24 Iunie 1927,şi până astăzi,Legiunea a ur
mat cu neclintită hotărîre această linie de orientare,neadmiţând nici o
tranzacţie,nici un compromis,care să-i schimbe caracterul ei fundamental.
Am rămas cum ne-a lăsat Căpitanul,credincioşi Cerului,pentru a culege de
sus îndemnurile şi roadele binecuvântării Divine.

Fără îndoială,această atitudine consecventă în slujba ideii naţiona
le şi creştine,ne-a atras multe duşmănii din partea puterilor întunericu
lui,cari nu pot tolera ca acum chiar,când întreg pământul pare că e gata
să se închine Anticristului,să se ivească alţi oameni,de altă factură
sufletească,iluminaţi de alte gânduri,opuse stăpânirii lor.A trebuit să
suportăm furtuni peste furtuni,plătite cu grele sacrificii,pentru a men-
ţinea neştirbită misiunea legionarilor în lume.

Dumnezeu ne-a ajutat,ca în mijlocul acestui val neîntrerupt de pri-
goane,să menţinem pe crestele istoriei cu fruntea sus,ca o insulă de spi
ritualitate în mijlocul unei lumi care se cufundă în materialism şi ig-
noranţă.

Cei 57 de ani de existenţă ai Legiunii,sunt o mărturie a eroismului
de durată a legionarilor.Dar nu e destul să privim cu mulţumire trecutul,
ci trebue să ne gândim şi la viitor.N'am ajuns în situaţia să spunem că
am făcut totul,că am asigurat soarta de mâine a neamului nostru şi a miş
cării din care facem parte.

(continuare în pagina 14)

Priviți la jalea din țară. Ne încumbă nouă datoria să scoatem neamul din robie și să-l întoarcem cu fața spre soare și spre Dumnezeu. Ne așteaptă încă un efort gigantic. Noi lupte, noi sacrificii, și noi suferinți. Opera Căpitanului trebue continuată până ce va fi încununată cu aureola victoriei finale.

Iată rostu nostru în lume, care nu se deosebește în fond de acela al omenirii întregi. Sau va apuca lumea pe drumul de regenerare spirituală, indicat de Căpitan acum 57 de ani, sau va cădea cu toate popoarele și bogățiile ei, sub domnia Anticristului.

Mulți legionari își pun întrebarea, ce va fi mâine, ce se va întâmpla cu Legiunea și cum va supravețui în mijlocul cataclismelor ce ne amenință.? Pentru aceștia și pentru toți legionarii, îmi îngădui să fixez în câteva linii, cum trebue privită această problemă, ca să nu se rătăcească din drumul lor.

Viitorul se face astăzi. Facem o eroare dacă ne ocupă de viitor și ne batem capul cu ce va fi mâine, dacă în același timp lăsăm în paragină treaba ce o putem face astăzi. Mișcarea e un lanț de acțiuni și dacă acest lanț se distramă, prin delasarea noastră, atunci însăși viitorul ei este primejduit. Inzădar vom filosofa asupra viitorului, lăsând în acelaș timp Legiunea să ni se scurgă printre degete, sub ochii noștri. Trebue să ne și rem strâns de destinul ei și să-l servim în fiecare clipă.

Istoria e constituită din acțiuni și reacțiuni. Cine lasă evenimentul să treacă, fără a reacționa, fără a-i da replica cuvenită, atunci vor profita alții de el, adeseori în detrimentul neamului nostru. Evenimentul nu așteaptă până ce ne trezim noi din" somnul cel de moarte ".

Luați bine aminte că viitorul Legiunii se toarce astăzi, aici, acum, în această clipă, și nu așteptând pasiv desfășurarea lui. Proverbul " cum îți vei așterne, așa vei dormi ", este valabil și pentru continuarea Legiunii.

In ce privește scopul ce-l urmărim, acela a rămas inalterabil: este fixat în doctrina noastră și corespunde actualmentela lupta pentru recucerirea libertății naționale.

Nu pot să vă ascund o preocupare și o dificultate, legată de structura poporului român. Cum dovedește întreaga lui istorie, poporul român nu are simțul Statului, cum îl posedă popoarele conformiste. După perioade mari și acte strălucite, se cufundă iar în subistorie.

România Mare, pe care ne-am străduit o sută de ani să o realizăm, s'a făcut praf și pulbere în 20 de ani de existență, din cauza incompetenței clasei conducătoare. Românul nu respectă instituțiile, sare din ele, și distramă tocmai ceeace a creat cu multă trudă. E o primejdie potențială care s'a manifestat și în mișcare. Căpitanul a voit să corecteze aceste neajunsuri naționale, învățând pe oameni simțul ordinei, al disciplinei, al ierarhiei, iar ca răsplată unii români s'au pus în slujba străinilor și l'au ucis.

Ce diferență între Romani, cari plecând dela o cetate au creat un imperiu, în timp ce Tracii, strămoșii noștri, cel mai mare popor din lume după Indieni, au pierit pentrucă nu au avut simțul Statului.

Și atunci această învățătură. Nu vă luați după impulsuri necontrolate, ci judecați cu ochii minții, ceeace e bine sau rău pentru totalitatea istorică a Legiunii și acționați în consecință.

Există un univers legionar cu legile lui. Cel mai rău lucru ce-l putem face, este să ieșim din cadrul acestui univers, spargând unitatea noastră. Atunci toate talentele noastre, toată inteligența noastră, se pierd în chestiuni minore, pentrucă lipsește comunitatea noastră de bază, care să valorizeze cu folos pentru neam sacrificiile și sforțările fiecăruia...

Având instituțiile noastre încă de pe timpul Căpitanului, să le respectăm și să le sprijinim ca să se perpetueze, căci pe ele se clădește vi itorul neamului românesc. Să avem grije de elementele tinere și de noii refugiați. Să-i îndrumăm pe calea apostolatului și a dragostei de neam. Pentru camarazii, ajunși la o limită de vârstă, să nu se uite că"Efortul spiritual"asigură buna funcționare a întregului organism. Nu ne putem retrage din luptă. Legiunea cere mai departe efortul nostru. Să ne vedem mai întâi țara eliberată... Bine înțeles că trebue să vă îngrijiți și să evitați excesele.

Cam aceste sunt gândurile mele la a 57 aniversare a întemeierii Legiunii, pe care le împărtășesc și vouă, pentru a nu pierde legătura sufletească.

(continuare în pagina 15)

Biruința va veni, dar într'o formă neprevăzută și neașteptată. Suntem la răscrucea drumurilor, când se va decide soartea omenirii întregi. Să sperăm că Dumnezeu va insufla puterea Lui oamenilor de bine din toate națiunile, pentru a face un front comun contra inamicului din răsărit

24 Iunie 1984

Trăiască Legiunea și Căpitanul

HORIA SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

DIN NOU DESPRE ACTUL DELA 23 AUGUST 1944

Adevărul n'are necesitatea de-a fi demonstrat prea mult și cu prea mare insistență. Adevărul este grăitor prin el însuși. Este demonstrat deci, de însăși prezența lui, prin autenticitatea cu care există și se impune, reflectând realitatea obiectivă. Numai atunci când adevărul este ascuns sau dedublat, apar și motivele să fie demonstrat, punându-se accentul pe ceeace vrei să pară, NU pe ceeace este.

Comentăm actul dela 23 August, pe care autorii lui îl agită pe toate coardele, îl agață pe toate curele, îl cântă pe toate melodiile, ca pe un act istoric, sărbătorindu-l la unison cu călăii noștri. In două tabere este proslăvit actul"istoric"dela 23 August, în acelaș timp, în aceeași zi, cu scopuri diferite: tabăra partidelor istorice și tabăra comuniștilor. Faptele sunt simple și concluiente: 23 August 1944, a dus poporul român într'o îndelungată robie; a adus pauperizarea întregei populații(cu excepția membrilor de partid marcanți); a semănat țara cu mormintele apărătorilor ei; ne-a orientat economic spre o putere economică dezagregată; ne-a orientat politic spre o alianță nefirească, cu un stat dela care n'am avut decât de suferit de-alungul întregei noastre istorii.

Cea mai mare nenorocire a românilor în decursul secolelor a fost vecinătatea cu Rusia. Scopurile atunci ca și acum, sunt aceleași. Dar mai ales azi, cu Rusia comunistă, care nu numai că ne-a răpit teritorii, dar ne schimonosește și sufletul.

Refrenul cu" am avut încredere în aliați ", nu rezistă nici sub raport politic, nici sub cel moral. Atât sub raport politic cât și sub cel moral, Corneliu Codreanu le-a atras atenția în repetate rânduri, mergând până la a profetiza momentul de azi și retragerea noastră în munți, unde vom muri cu arma în mână, sau dacă vom fi puși în situații extreme," ne vom sinucide ". A crezut vre-un om politic ? NU ! Nu a crezut, pentrucă nu erau apți pentru niciun act serios de judecată. NU, pentrucă în capacitatea lor mentală, erau depășiți de pofta de căpătuială, preocupați exclusiv de moșii, rente și afaceri veroase. NU, în sfârșit, pentrucă nu-și trăiau PATRIA decât ca o apartenență întâmplătoare și nu-și iubeau ȚARA decât în măsura în care le asigura o viață materială bună și comodă.

Am în față un articol dintr'o gazetă scrisă în românește, întitulat " Interpretări diferite ale istoriei ". Articolul este semnat de un domn "doctor" care ne amintește mai degrabă de numele unei amante celebre dela noi, decât al vreunui istoric cu răspundere. Comentând foarte superficial un răspuns al dlui Niculescu-Buzești dat dlui George Barbul, autorul articolului scrie textual:

"Acest răspuns principial și foarte bine fundamentat(trebue crezut pe cuvânt ! n.n.)cu argumente obiective și logice, este valabil pentru orice patriot român dornic să cunoască temeinic și dela sursă originală, realitatea acestui act istoric". Ca orice om școlit autorul face câteva considerații politice, în care paradoxul devine cheia jocului ! "Trebue subliniat-declară doctorul-că majoritatea celor ce au astfel de opinii (adică a celor care cred că actul dela 23 August 1944 este un act de trădare.n.n.), sunt cei care se găsesc în misiuni oficiale în străinătate, reprezentând regimul nazist". Pur și simplu. Ne întrebăm cu bună dreptate: ce fel de istoric o fi acest domn și unde s'o fi școlit ?. Judecându-l după ortografie și mai ales după întrebuințarea unor noțiuni foarte uzitate în R.S.R., tare-l bănuim a fi fost într'una din cele două tabere care aplaudă actul dela 23 August 1944. In cel mai bun caz în rândurile inconștienților care au crezut că armata americană își pune pielea pe băț pentru noi, și că Stalin era doar un nătărău care nu știa ce vrea și

(continuare în pagina 16)

nu ştia ce face.Autorul articolului la care ne referim,n´are nici informaţia elementară necesară,să ştie " rebeliunea legionară "n´a fost o"rebeliune legionară",ci rebeliunea lui Antonescu,adevăr care a fost demonstrat odată pentru totdeauna,şi care mai poate fi demonstrat citind cărţile doctrinarilor comunişti şi ascultându-l pe doctorul nostru."Doctorul" nu ştie nici că în România n´a fost niciodată un regim nazist,cu toate că s´au folosit la timpul respectiv toate elementele cunoaşterii adevărului.Dar"doctorul" nostru,părând a fi foarte tânăr,sau prea bătrân,i-o dă cu" actul de desrobire de sub dictatura nazistă şi de eliberare a Ardealului de Nord..."

Inrobirea Transilvaniei de Nord,n´a durat decât un an,dar cea comunistă,de care nu pare a fi interesat prea mult,şi răpirea Basarabiei,Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa,durează de aproape o jumătate de secol şi nu se ştie cât va mai ţine.Această situaţie nu-l face să frisoneze.Nu-l îngrijorează.Nu-i dă coşmaruri.

"Doctorul" o ţine ca surda cu "actul dela 23 August 1944,de eliberare a Transilvaniei de Nord,care este un răspuns istoric un revers la actul imoral,imperialist,a celor două tabere totalitare".

Consecinţa" eroicului act istoric "este după cum urmează:

1.Infeudarea întregii economii româneşti URSS-ului,prin acorduri arbitrare,

2.Ciuntirea graniţelor ţării prin încorporarea Basarabiei,Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa la Uniunea sovietică.La acest act abominabil,"reprezentanţii" partidelor istorice "pe care "doctorul îi numeşte al"marilor patrioţi",au subscris atât la convorbirile armistiţiului dela Moscova,cât şi la Paris la conferinţa de pace,liberi şi nesiliţi de nimeni. Se puteau opune ? DA !Se puteau opune cel puţin la Paris,marcând astfel o rezistenţă oricât ar fi fost de formală.

3.Plata despăgubirelor de război a mers până la de câteva ori mai mare decât bugetul ţării.

4.Reprogramarea industriei noastre pentru a satisface necesităţile sovieticilor,neglijându-se cu desăvârşire cerinţele pieţii interne şi profilul adequat condiţiilor României.

5.Defrişarea pădurilor pentru a asigura URSS-ului lemnul de construcţii şi chiar cel pentru combustie.Bătrânele noastre păduri au dispărut rapid,lăsând doar pueţii şi arborii tineri pentru care avem nevoie de între 50-70 de ani ca să poată fi folositori.

6.Schimonosirea sufletului unor generaţii de tineri,vidaţi de orice ideal.

7.Eliminarea religiei din învăţământ şi înlocuirea ei cu..."cea mai avansată ştiinţă a timpului: ateismul.Această acţiune este cea mai păgubitoare,purtând în substanţa ei barbaria,îndepărtarea tineretului de orice disciplină etică.Urmările acestei acţiuni diabolice sunt imprevizibile. 8.Pământul ţării mustind de marele număr al celor ucişi în apărarea PATRIEI şi al bunurilor rezultate din munca lor,a moşilor şi strămoşilor noştri.

Să ne oprim aci !

Tinând seamă de cele 8 puncte,pe care nimeni inclusiv"doctorul"nostru nu le poate contesta,citim consternaţi un pasagiu al alegaţiei sale pe o pagină:

"Este foarte explicabilă marea noastră bucurie,a românilor,când Ţara noastră a reuşit să iasă la timp din alianţa pe care Hitler i-o impusese".

Dincolo de considerentele politice,lăsând la o parte înfrângerea nazismului(care ne-a chinuit şi pe noi cum nu l´a chinuit pe domnul"doctor"),lăsând deci la o parte această înfrângere odată pentru totdeauna, schimburile noastre economice cu Germania timpului se făceau în aur,iar în depozitul nostru al românilor,pe teritoriul României,se aflau câteva vagoane cu aur cu care plăteau în avans cumpărarea granelor şi petrolului Numai aşa se explică faptul că în plin război,românii aveau pâine albă pe care o puteau cumpăra fără cartelă,iar celelalte produse alimentare de primă necesitate,mergeau pentru hrana soldaţilor noştri,pe front.Dar românului nu-i lipsea nimic.Avea totul îndestulător.

(continuare în pagina 17)

Astăzi,după 40 de ani dela sfârşitul războiului,spre" marea bucurie "a doctorului pâinea este cartelată iar lipsurile alimentare sau de mare consum sunt la ele acasă,ca în toate republicile sovietice.

Deaceea,ziua de 23 August 1944,este o zi de doliu naţional.Pentrucă avem graniţile prăbuşite,foamete,ţăranii sunt deposedaţi de pământurile lor,economia la pământ,o industrie care fabrică material de război pentru alte revoluţii asemănătoare cu a noastră,tineretul cu inimile sleite de credinţă şi înstrăinaţi cu desăvârşire de idealul naţional.

PATRIA noastră geme-dar-cum zice românul-fereşte-te de cel ce rabdă !

GABRIEL BALANESCU

O ŢARA MEA

O, Ţara mea...
ai fost frumoasă,
ai fost bogată.
O,mama mea Bucovină,
dece eşti acum înstrăinată ?
Dece plângi neîncetat ?
Oare Dumnezeu Sfântul
să te fi uitat ?
Când un Ştefan Vodă
la cer te-a înălţat,
cu schituri şi mănăstiri,
cu cele mai frumoase amintiri.
Oare Tatăl Ceresc te-a lăsat,
pradă la păgâni,
la acei cruzi stăpâni ?
Tu pământ scump şi binecuvântat.
Nu ai destui credincioşi,
să se roage pentru a ta salvare,
lui Dumnezeu cel Bun şi Mare ?
Păgânii,ţi-au devastat mândrele păduri,
scoţându-le din rădăcini,
iar astăzi pe sfintele tale plaiuri,
cresc numai spini şi mărăcini.
Toţi stejarii şi fagii din Cosmin,
tot Codrul cel vestit a fost tăiat,
în vagoane,cu braţele noastre încărcat
şi în fundul Rusiei vărsat.
Toată floarea populaţiei române,
deportată în pustiurile păgâne.
Departe de lumea civilizată,
acolo între Cercheji şi Tătari,
s´au stins mii de români legendari.
Acolo departe de satele noastre,
i-a ucis dorul de casă
şi i-a înghiţit pământul,
foamea,gerul şi crivul.
O,scumpă şi mândra mea Ţară,
Cu ce-ai greşit tu,
să duci această soartă amară ?
Dece inima ta plânge şi suspină,
dece ai ajuns roabă,
dece ai ajuns în casa ta străină ?
Tot avutul tău barbarii îl cară,
Iar tu munceşti sub lovituri de biciu,
din zori şi până´n seară.
Te văd umblând distrusă,desculţă,flămândă,
iar călăii îţi pregătesc o nouă osândă.
Fără milă şi apărare,
mergi mereu cu capul în pământ,
Tu credinţa noastră sfântă,
Tu leagănul copilăriei neuitate,
Tu Icoana noastră,până la mormânt !

Dumitru Nimigeanu,Australia-Mai 1984.

SFARGATORII CORTINEI DE FIER

Vasile Posteucă

Povestea e simplă.Atât de simplă încât devine cutremurătoare,reve-
lând majestatea morţii şi măreţia jertfei supreme.Şase fraţi de-ai noş-
tri s'au desprins vieţii de exil,pe care,în dorul lor de-acasă şi în fier
bintea lor chemare spre faptă,l'au găsit fără sens să-l prelungească în
mod inutil,şi s'au întors în Ţară.Cei ce i-au ajutat să coboare pe ţancu
rile Carpaţilor,au adăugat,cu înţelegere,un minim de ajutor tehnic in-
candescentului lor dor de a urca verticala jertfei,într'un moment de des
nădejde al neamului: dorului de a înscrie o nouă răscruce,de oase frân-
te şi morminte,în drumul care duce spre Golgota învierii româneşti.

De când a căzut grea Cortina de Fier,împărţind neamurile lumii în
două şi despărţindu-ne de vetrele noastre strămoşeşti,de părinţi şi de
copii,au mai fost pe acest drum al contactului cu ţara şi alţii dintre
noi,şi unii din ei şi-au măsurat jertfa adusă cu aceiaşi măsură:mormân-
tul.Dar ei au plecat totdeauna cu gândul de a se întoarce.

Altul e însă sensul plecării celor şase.Ei s'au vrut echipă de jert
fă.Au cunoscut exilul cu măruntele lui ambiţii şi târgul pe care cei
mari îl fac cu sângele celor mici,şi s'au întors în ţară să lupte şi să
moară,ştiind că numai de acolo ne poate veni biruinţa.S'au întors în mun
ţii rezistenţei româneşti pentru a ţine sus steagul libertăţii şi al mân
driei naţionale,pentru a da neamului întreg,ajuns la disperare,un nou
îndemn de luptă.Fără gând de retragere.

Cine i-a cunoscut pe aceşti bărbaţi,îşi poate da imediat seama de
splendida semnificaţie a faptei lor.Explicaţiile şi vocabularul comun
nu li se potrivesc.Majoritatea lor cu titluri academice,capabili să-şi
facă oriunde pe pământ o situaţie înfloritoare,ei nu pot fi acuzaţi de
spionaj.Ei au mers ca să stea de vorbă cu Neamul,să-i insufle spiritul
eroic al marilor bătălii de destin,să moară şi să învingă acolo,să-l a-
lunge pe duşman.S'au constituit în echipă de sacrificiu,pentru a arăta
celor de acasă că noi cei din pribegie,nu i-am uitat şi nu ne -am uitat
rostul.Şi gestul lor e menit de sigur să ne trezească şi pe noi din le-
targia ce ne-a cuprins,din mizeria totuşi comodă a exilului,ce ne depăr
tează tot mai mult de neam şi ţară,făcându-ne să îngenunchiem în desnă-
dejde,sau să abdicăm în faţa unor ieftine satisfacţii materiale.

Unul din ei,doctorul Ion Golea,şi-a scris înainte de a pleca,în mod
inspirat,testamentul.Un volumaş de poezii:" De vorbă cu Neamul ".El ştia
că merge să stea de vorbă cu neamul.Şi iată că rândurile lui pline de
vâlvătăi cereşti,au prins în ele destinul întregei echipe.Alţi şapte fra
ţi din ţară li s'au alăturat pentru a complecta echipa şi a-i da rotun-
zimea tradiţională.Violentând moartea printr'un suprem efort de accepta
re a jertfei,ei au stat de vorbă cu neamul în sens creştin:dându-şi sân
gele şi viaţa pentru fraţi şi prieteni.Pentru neamul subjugat şi încătu-
şat robiei şi genocidului.Şi-au ţinut în felul lor unic,ultimul şi cel
mai mare discurs adresat neamului.Au lăsat sângele să curgă.Acuza de tră
dare le face în fond cinste.A-l apăra pe Dumnezeu,a-ţi servi neamul,în-
seamnă într'adevăr a-i trăda pe ruşii barbarizaţi.

Dar moartea celor 13 nu e spaimă.Ci durere şi revoltă sfântă.Îndemn
la purificare de măruntele păcate ale ţărânei.Rug de jertfă pilduitoare
aprins în inima neamului.Ea înalţă,înnobilează.Învaţă.

Atitudinea străinilor faţă de această jertfă ne interesează puţin.
Ea ne mângâie când e omenoasă şi dreaptă.Şi se înscrie la capitolul"bat-
jocură",cu care de altfel ne-am obişnuit,atunci când e negustorească şi
infamă.

Nu ni-e indiferent însă rodul acestei" călcări a morţii şi a robi-
ei prin moarte ",în sufletele româneşti.Pentrucă în fond,oricât de do-
taţi ne-am crede şi orice am înfăptui pe pământ,nu vom putea întrece ni-
ciodată valoarea unică a jertfei supreme pentru Neam şi Ţară.Ea e ulti-
ma noastră extremă spirituală la graniţa cu absolutul.Chiar în sens ii-
susian nu se mai poate găsi nimic mai înalt,dincolo de jertfa pentru a-
proapele.Asta e totul.

Se vor găsi probabil unii dintre noi cari să arunce umbre,să statu-
eze că nu era momentul potrivit.Vor vorbi probabil de-o inutilă deschi-
dere de artere în trupul şi aşa destul de slăbit al neamului.A judeca
aşa înseamnă a-i ofensa pe cei morţi.

(continuare în pagina 19)

Pentrucă gestul lor a fost voluntar.Ei au avut dreptul să-şi aleagă mor
mântul" vorbirii cu neamul ".Noi avem numai dreptul să ne închinăm sme-
riţi în faţa marelui lor discurs.Cât despre sângele vărsat,e bine să ne
repetăm adevărul că neamurile,nu mor atâta timp cât nu uită de puterea
formidabilă a jertfei.Vor mai fi şi alţii cari vor trece acest mare eve-
niment al istoriei noastre de acum sub tăcere,pentrucă probabil,aplecân
du-se deasupra trupurilor ciuruite de gloanţe,vor găsi sub bălţile înche
gate de sânge,cămaşa de culoarea primăverii.Dar cei 13 murind,n'au vor-
bit cu vreun partid politic oarecare,ci cu neamul întreg.Şi s'au întors
acasă ca Români.-Le era dor de ţara liberă.

Şi în cele din urmă,vor mai fi unii cari vor tăcea din teamă că ne
cunoscând adevărul,s'ar acuza,s'ar trezi la un moment dat descoperiţi.
Dar infamia tăcerii n'ar trebui să mai aibă loc în noi,după atâtea ama-
re experienţe şi luminoase învăţăminte.De nu putem vorbi,să păstrăm tăce
rea solemnă şi demnă a recunoaşterii.Singura atitudine pasivă admisibi-
lă în faţa jertfei supreme.

Să ne gândim că soarele libertăţii de mâine,va purta ceva şi din
lumina lor.Aceasta e una din puţinele fapte ale emigraţiei,ce ne apropie
cu un pas mare de biruinţa visată,de ziua eliberării.

Pentru a ne păstra demnitatea şi conştiinţa de oameni,să vorbim de
cei 13 în ton sărbătoresc,în termenii celor mai curate legăminte de jer-
tfă.Pentrucă până la urmă,oricât am încerca să evadăm,drmul bătut de ei
va fi şi al nostru.Şi de acum încolo,ultimul drum al omenirii:Răscumpă
rarea prin jertfă.Ne-am coborît,cu toată planeta,atât de adânc în păcat
şi batjocură,încât nu mai există altă cale de vindecare şi mărturire de-
cât dinamita jertfei.In faţa unei omeniri ce încearcă metode negusto -
reşti,cântărind pacea lumii cu arginţi,cu cisterne de petrol şi vapoare
de mărfuri,cei 13 au vrut să arate tuturor,cât mai e timp,adevăratul drum
spre pace:jertfa.Şi ca să vorbească nodric,au spart cu piepturile lor
Cortina de Fier.De ambele părţi,într'un efort suprem,treisprezece băr-
baţi şi-au sfârtecat trupurile de zidul ei de întuneric şi nedreptate.
Şi breşa făcută,aburind încă de sângele tânăr,e mare.Se poate vedea prin
ea până'n temniţele Kremlinului,din care monştri ies la creasta lumii
creştine pentru a o nimici.Prin această breşă lărgită vor pătrunde cu-
rând armatele crucii şi ale libertăţii.

Imi arde'n gene lacrima unei sfinte mândrii.Aceea că neamului nos-
tru i-a fost dat să înscrie acest moment de înaltă semnificaţie.Cu ase-
menea feciori şi fapte,neamul nostru n'are de ce să se mai teamă de
moarte.Are Rusia bolşevică metode de a ucide,dar nu va putea inventa ni-
ci ea,cu tot spiritul ei diabolic,niciodată uneltele care să învingă
moartea jertfelnică.Puterea de bombă atomică a propriei cenuşe.

De aceea scriu cu aurul din inima tuturor acelora care văd adevă-
rul şi au curajul să-l mărturisească pe cerul neamului,numele cu care
viitoarele generaţii româneşti vor trebui să cinstească pe cei 13 tine-
ri: SFARGATORII CORTINEI DE FIER.

Pentrucă prima condiţie a biruinţei e cinstirea eroilor.

(Libertatea- Madrid,1953) In loc de prefaţă la lucrarea:
"Procesul Legionar din România"- Colecţia" Omul Nou "1983

Traian Golea

Fraţi români,

"Din Viena ni se comunică înfiinţarea,în Martie 1983,a asociaţiei

ARHANGHELUL MIHAIL

asociaţie pentru activităţi umanitare în folosul românilor refugiaţi din
Austria.

Preşedinta asociaţiei (care este şi va rămâne compusă din trei per
soane),este dna.Dorina GABOR,care speră ca prin această formă legaliza-
tă a unei activităţi personale,independente şi nesusţinută de nimeni --
căreia s'a dedicat de trei decenii--să poată contribui şi mai eficace
la atingerea ţelului propus,adică în folosul refugiaţilor români.

Indemnăm pe toţi românii din exil,să intre în legătură de corespon
denţă cu Dna.Dorina Gabor şi să sprijine după-cât îi trage inima,aceas-
tă românească,creştinească şi nobilă acţiune,căreia şi-a închinat viaţa
printre străini,această vrednică română a neamului românesc.

Adresa de corespondenţă este:A-1150 Wien,Postfach 109."

AMINTIRI DIN ULTIMILE ZILE DE PE FRONT

(continuare)

N.S.Govora

Intr'o dimineaţă am aflat că prietenul şi camaradul meu, căpitanul poet Aurel Marin, a murit dintr'o injecţie. Aurel Marin fusese grav rânit la Sevastopol. A fost un atac rusesc, Marin a fost amestecat cu pământul. Intr'un contra atac de trupe germane s'a restabilit situaţia şi sanitarii nemţi, au găsit că inima lui Marin mai bătea. I'au dus cu avionul la Viena şi nemţii l'au refăcut şi a venit în Ţară. Marin a făcut Şcoala de război, a devenit ofiţer de Stat major şi în această situaţie, l'am găsit pe front ca ofiţer de Stat major la Brigada generalului Ţenescu. Dar rămăsese cu ceva în urma amestecării cu pământul, şi acolo pe front, i se făceau nişte injecţii şi din cauza unei asemenea injecţie, a murit. Şi generalul Ţenescu ne mai având un ofiţer de Stat major, a hotărît ca să-i ţin eu locul lui Marin. Şi a luat el telefonul, ca să-mi comunice ordinul. După ce mi-a spus cele întâmplate, mi-a dat ordin să vin imediat în satul în care se găsea Brigada. Mi-a spus că el a şi comunicat ordinul regimentului, aşa că trebuie să mă prezint imediat la el. Fără să mă gândesc mult i-am răspuns:

-Nu vin Domnule General.

-E un ordin.

-Pe care eu nu-l execut.

Generalul nu înţelegea şi a început să se bâlbâie.

-Căpitane, dar oricare altul, ar alerga. Aceasta e o avansare... Mă înţelegi ?

-Inţeleg prea bine, dar vedeţi că nu se poate.

-De ce ?

-Eu le-am ţinut soldaţilor mei, multe discursuri. Le-am vorbit prea mult de Ştefan cel Mare şi de Mihai Viteazul. Ori acuma, când vor auzi aceşti soldaţi că am plecat zece kilometri înapoi, cred că ei vor înţelege prost lucrul. Vezi ? Şi căpitanul nostru e şi el la fel cu ceilalţi. Cum s'a ivit ocazia să plece zece kilometri mai înapoi, s'a şi grăbit.

Şi generalul n'a mai spus nimic. Dar dela regiment, care primise ordinul, aghiotantul, căpitanul Borodincă, a răspândit vestea pe toată linia. Şi mulţi, chiar colonelul Sava Teodorescu, îmi spuneau... brigadirule !

\+ + +

Generalul Ţenescu, nu stătea nici el locului. In fiecare moment avea ceva de controlat, ceva ce el să vadă cu ochii lui dacă a fost făcut bine sau trebueşte îndreptat ceva. De cele mai multe ori, strângea 15-20 de ofiţeri cu care să stea de vorbă. Aceasta era posibil, cu toate că eram pe linia I-a, având în vedere că poziţia noastră în cea mai mare parte era un unghiu mort. Linia a II-a, în special, era toată un unghiu mort. Ne plimbam pe acolo fără nici o grijă, gloanţele bâzâiau în timpul nopţii ca nişte bondări neastâmpăraţi, dar treceau cam cu vre-o doi metri pe deasupra capetelor noastre, aşa că ajunsesem să nu le mai dăm nici o atenţie. In timpul zilei, pe tot frontul era o linişte de moarte. Toţi soldaţii dormeau căci cum cădea noaptea, se termina: tot frontul devenea un iad adevărat. Dar ne obişnuisem şi cu asta, ca ţiganul cu scânteia.

In timpul zilei, când trecea Ţenescu, ofiţerii erau strânşi în grupe de 15-20 şi discutau câte o problemă: generalul Ţenescu nu se repeta niciodată, aşa că aceste reuniuni, nu plictiseau niciodată. Câteodată se înfuria pe câte ceva şi era vai şi amar de cel care cădea în vină. Se întâmpla rar aceasta, dar se întâmpla câteodată. Intr'o zi Ţenescu trecea pe linia a II-a, însoţit de ofiţeri şi stând de vorbă cu soldaţii. La o grupă, dintr'o dată, a tresărit. Văzuse pe un soldat care avea un pistol mitralieră şi, după mutră, se vedea de departe că este un prost. Se opreşte şi-l întreabă cum se cheamă scula aceea, la distanţă trage, câte cartuşe încap într'un încărcător, etc. Şi soldatul nu ştia să dea nici un răspuns. Furios, generalul îl întreabă pe soldat, cum îl cheamă.

-Soldatul Chineaţă, să trăiţi !

-Auzi ! Chichireaţă ! Soldatul care are scula cea mai bună şi mai scumpă, pistolul mitralieră, şi el parcă a căzut din lună ! Deodată se întoarce către comandantul de pluton, un locotenent de rezervă, şi tremurând de mânie îl înjură de Dumnezeu şi de Paşte.

(continuare în pagina 21)

-Dumnezeul mătii de locotenent, e o crimă ceiace faci dumneata aici. Grupa are un singur pistol mitralieră şi l'ai dat să-l mânuiască celui mai prost soldat. E o crimă, e o crimă ce faci dumneata. Dumneata dormi şi nu-ţi cunoşti soldaţii. Ai dat pistolul mitralieră celui mai prost soldat din grupă. Ar trebui, ar trebui...

Toţi ofiţerii au încremenit. Intr'adevăr locotenentul comisese o mare greşală. Să dea pistolul mitralieră, celui mai prost soldat din grupă.! Dar locotenentul a aşteptat liniştit trecerea valului de furie al generalului, şi când acesta a sfârşit, a început apărarea, calm, parcă nu era vorba de el.

-Domnule General, m'aţi înjurat de mamă. Şi mama e moartă. Datoria mea este să pun pe fiecare la locul lui. In grupa mea de 10 oameni, am nevoie de doi oameni mai deştepţi ca să-i pun trăgători la puşca mitralieră şi încărcător. După ei, tot mai deştept, trebue să-l pun pe cel care să mânuiască această sculă blestemată, care se cheamă pistol mitralieră. Dar ce să fac, domnule general ? Ce să fac dacă toţi ceilalţi soldaţi sunt proşti ca noaptea ?. Domnule general, vă rog să-i examinaţi dumneavoastră şi dacă nu veţi găsi nici unul mai deştept decât Chichireaţă, cum i-aţi spus dumneavoastră, cu tot respectul vă cer să vă retrageţi înjurătura. Biata mea mamă, nu are nici o vină dacă Ţara ne dă soldaţi ca Chichireaţă.

Genearalul a trecut la ceilalţi soldaţi din grupă şi toţi erau proşti ca Chineaţă, şi chiar mai proşti. Atunci generalul Ţenescu, s'a apucat cu mâinele de păr şi ne-a fost dat să auzim cele mai teribile înjurături la adresa mamei... mareşalului Antonescu !!!

-Tu-ţi Dumnezeu mătii de mareşal, ne-ai trimis să luptăm şi să murim cu cei mai proşti soldaţi. Cei deştepţi, se plimbă pe bulevarde şi uneltesc contra ta şi contra noastră, a celor ce ne găsim aici la Rugiroasa.

Apoi, îndreptându-şi ţinuta, se îndreaptă către locotenentul de rezervă şi-i întinde mâna.

-Cu umilinţă, îţi cer iertare domnule locotenent !

In general, cea mai mare parte dintre ofiţeri, erau de rezervă şi nu aveau curajul să-i pună întrebări generalului, decât dacă erau întrebaţi. La acest gen de reuniuni, generalul stătea în centru şi noi făceam semicerc în faţa lui. Punea întrebări, întreba de cele mai multe ori care este părerea noastră, şi aproape totdeauna, nu primea nici un răspuns. Generalul îşi plimba privirea dela cel mai mic grad şi în cele din urmă şi-o oprea la mine.

Şi într'o bună zi, auzim că Sava Teodorescu a fost mutat. Simplu, fără nici o explicaţie. Mie mi s'a părut curioasă această mutare şi mai ales, mi s'a părut curios că nu m'a chemat ca să-şi ia rămas bun de la mine.

Şi ultima dată, l'am văzut pe Ţenescu, la o asemenea adunare cu ofiţerii. Ţenescu era un om care impunea. Era înalt, spătos, privea drept în faţă pe cel cu care vorbea şi când te despărţeai de el, rămâneai cu impresia că ai stat de vorbă cu un adevărat om. In ziua aceea ne-a chemat şi tuturor ni s'a părut curios că nu proceda la inspecţie, la acele întrebări, mustrări, etc. Ne-a adunat şi s'a îndreptat către un tufiş mai departe de soldaţi. Părea că generalul este preocupat de ceva. Şi când s'au adunat toţi, generalul a început să ne spună ceva straniu. Ne-a spus că după părerea lui, noi vom pierde războiul şi că ar fi mai bine dacă am cădea la o înţelegere cu ruşii. Ştie că rusul e rău, că se va purta foarte rău cu noi, că ne va bate la ... dar dacă ne închinăm dela început, va fi mai milos şi poate va pune o pernă cu care ne va bate. Generalul vorbea rar, incoherent, părea că cuvintele pe care se spune, ies dintr'o gură care este uscată. Când a terminat, toţi aşteptau să se pună întrebarea: Ce părere aveţi ? Şi n'a pus această întrebare pentru prima dată şi nici eu nu am fost acela către care să se ridice la sfârşit, privirea întrebătoare a generalului. Dar de data aceasta, am vorbit eu, fără să fiu întrebat.

-Domnule general, e adevărat că ruşii sunt răi. Dar dumneavoastră credeţi că dacă ne vom închina, vor avea milă de noi şi vor pune o pernă cu care ne vor înveli knutul cu care ne vor bate ? Domnule general eu nu cred în bunătatea ruşilor. Trebue să ne aşteptăm ca knutul cu care ne vor bate, îl vor înveli cu spini.

I-am spus rar generalului Ţenescu, părerea mea şi nu s'a supărat, dar a coborît privirea în pământ, acea privire care te privea dârz în ochi, când îţi vorbea. După aceasta nu l'am mai văzut.

(continuare în pagina 22)

La 23 August eu mă găseam în concediu și nu am mai auzit de el.O fi fost luat prizonier ? O fi căzut ? O fi fost luat de generalul Racoviță a cărui lecție se pare că ne-a dat-o în ziua aceea în care l'am văzut pentru ultima dată ?

\+ + +

Iuasem obiceiul ca patru nopți pe săptămână,să le petrec cu ofițerii mei din linia I-a.Aveam patru plutoane pe linia I-a și deci numai trei nopți pe săptămână le dormeam în bordeiul meu.Cum am mai spus,nopțile pe frontul din Moldova,erau un iad.Cum se întuneca,începeau mitralierele să latre.Unii o făceau ca să se distreze,adică tăcănitului mitralierei îi dădeau o melodie.Nu era o melodie prea frumoasă,dar era o melodie.Se trăgeau în fiecare noapte,sute de mii de cărtușe.Toate ordinele de a nu se mai trage,rămâneau fără efect.Soldații care erau certați că au tras și au stricat cartușele de pomană,îți răspundeau că lor li s'a părut că au văzut trei ruși cari înaintau spre linia noastră.Și lucrurile au rămas așa: în fiecare noapte,sute de mii de gloanțe,în special de mitraliere.

Printre cei patru ofițeri din linia I-a,aveam unul,locotenentul Iuga.Iuga era ofițer de rezervă.In țivilie,făcea parte din administrația ziarului Timpul !!! Iuga nu era total comunist,dar,natural,fiind dela Timpul,o trăgea la stânga.In prima zi,Iuga a încercat să-mi spună ceva,pe ocolite,despre comuniști.L'am repezit.

-Iuga,nu mă interesează părările dumitale politice.De discutat,n'am timp.Dumneata ca să fii prieten cu mine,trebue să-ți faci datoria.

Și Iuga,dela ziarul Timpul,și-a făcut datoria.Nu am avut niciodată motive ca să mă plâng.In prima seară pe care am petrecut-o cu el,Iuga mi-a părut puțin prostuț.Mi-a prezentat pe un sergent-Crețu se numea-, din Basarabia,care ghicea în cărți.

-Domnule căpitan,îmi spunea Iuga,e ceva fenomenal.Să vă ghicească și dumneavoastră.

-Nu Iuga.Eu nu cred în prostiile astea.Și mi se pare curios că tu, dela...Timpul,crezi în asemenea bazacorii.

Iuga a fost decepționat.Tot timpul cât stăteam la el,de obiceiu jucam cărți ca să treacă timpul.Sergentul Crețu,din timp în timp,venea să facă curățenie,adică venea să strângă capetele de țigări.Iuga era dela Timpul,sergentul Crețu era basarabean...! Nu cumva ? Din plotonul lui Iuga făcuse parte și soldatul Vlad Traian și într'o zi,acesta foarte misterios,mi-a spus că lui i se părea curios.Nu știe ce vorbește domnul locotenent cu sergentul Crețu,că lui i se par cam...comuniști.L'am întrebat pe ce se bazează și el mi-a răspuns...că așa îmi face impresia.! Lucrurile s'au oprit aici,Vlad a murit dar și mie îmi rămăsese ceva nelămurit. Până într'o zi.In acea zi am primit ordin dela regiment că locotenentul Iuga,e mutat la Centrul de Instrucție fost Sarata,și care acuma se găsea pe undeva,prin Banat.Vasăzică,comuniștii dela Timpul,l'au scos pe unul de-ai lor de pe linia de foc !.Deși în seara aceea,hotărîsem să mă duc la alt ploton,i-am comunicat la telefon lui Iuga că mă voi duce la el. Iuga mi-a comunicat că îmi va trimite va să mă conducă prin șanțurile de comunicație,pe sergentul Crețu.Sergentul Crețu ! Curios !...Insfârșit a venit Crețu și eu mi-am luat pistolul mitralieră,și i-am ordonat sergentului să miargă înainte.La cel mai mic semn suspect,slobozesc o rafală de pistol mitralieră și s'a terminat.Cu mine comuniștilor nu le merge.Dar Crețu era un basarabean molău,mergea încet înaintea mea și căuta să vorbească cu mine și eu tăceam.

-Dacă are dreptate Vlad ? Și-apoi,Iuga e de la Timpul !!!

Insfârșit am ajuns pe linia I-a fără să se fi întâmplat nimic.Și imediat am început să jucăm cărți.Ordinul de mutare îl aveam în buzunar și nu vorbisem nimănui de el.Când Crețu a venit să facă curățenie,adică să-și strângă capetele de țigări,Iuga a început ca de obiceiu:

-Domnule căpitan,dece nu încercați ? Nu pierdeți nimic.Nu numai mie dar tuturor ofițerilor noștri le-a dat în cărți și toți s'au minunat.

N'am răspuns.Crețu a plecat și în urma lui m'am gândit la o șmecherie.Dacă Iuga îmi va propune din nou ca să-mi dea Crețu în cărți,eu îi voi propune să-i dea lui Iuga și voi vedea dacă îi va vorbi de ordinul pe care îl am în buzunar.Zis și făcut.

(continuare în pagina 23)

Când a venit Crețu,peste o oră,Iuga a revenit din nou cu propunerea și eu i-am răspuns că vreau să-i dea lui în cărți întâi ca să văd despre ce e vorba.Vă voi face praf când la sfârșit,după ce Crețu îi va fi spus lui Iuga cine știe ce nerozii,eu voi scoate ordinul din buzunar și îl voi pune în fața lui,și-i voi spune:

-Ia căutați-vă de treabă cu prostiile.Uite tu ești mutat și Crețu, cu toate că este cel mai mare ghicitor,n'a aflat încă de mutarea ta.

Crețu s'a așezat turcește și a început să mestece cărțile.Il priveam cu atenție; Era calm.Când a început să întindă cărțile,a tresărit. Le-a prefăcut încă odată și-apoi încă odată,și-apoi liniștit a început să vorbească:

-N'am ce face.Le-am prefăcut de trei ori și de trei ori cărțile îmi spun acelaș lucru: Domnule locotenent,să mă bată Dumnezeu dacă dumneavoastră mai rămâneți aici 24 de ore.Eu am tresărit și Iuga a luat spusele în glumă.

-Ia-o mai încet Crețule.Dar dacă plec de aici,unde mă voi duce ?

-Păi o să vă duceți departe de aici.Nu sunteți demobilizat.Nu vă duceți acasă.Vă duceți tot la o unitate militară,dar departe de aici. Departe de foc.Pe undeva la granița de Apus a Țării și acolo o să dormiți bine și o să aveți un pat și celelalte.

Eram nervos și vrând să fac o glumă,i-am spus lui Crețu să-mi dea și mie în cărți și să-mi spună niște minciuni,ca lui Iuga.

Crețu a început să mestece cărțile și când a început să le scoată, i s'a părut că este ceva extraordinar.Și le-a mestecat și a treia oară, cum făcuse cu Iuga.A privit lung cărțile din fața lui și apoi a început să vorbească:

-Păi domnule căpitan,nici dumneavoastră n'o să mai stați multă vreme pe aici.O să plecați și încă mai departe decât domnul locotenent.

-Păi de Iuga spui că se duce undeva aproape de graniță.Ce,pe mine vrei să mă scoți afară din țară ?

-D,domnule căpitan,dumneavoastră vă veți duce în străinătate.

Atunci am început să râdem sănătos și eu și Iuga.Cele spuse de Crețu,mi se păreau monstruozități.Eu să plec dela regiment?Niciodată.Toți de aici mă iubesc și în special generalul Țenescu.

-Nu Crețule.Minciunile pe care mi le spui mie sunt mai mari decât tine.

Dar Crețu rămase liniștit și privind cărțile mai departe, adaugă :

-O să aveți acolo o misiune spicială.

Eu și cu Iuga,râdeam cu gurile până la urechi.Dar liniștit,Crețu adaugă:

-Domnule căpitan,ia uitați-vă aici.Dumneavoastră aveți un noroc extraordinar.Nu se atinge glonțul de dumneavoastră.Parcă ați fi fermecat și gloanțele fug de dumneavoastră.Uitațu-vă ! Puteți să ieșiți deasupra tranșeelor și pot să tragă rușii cât vor vrea,nici un glonț nu are să vă atingă.

Crețu mai vroia să mai spună ceva,dar l'am oprit.

-Taci Crețule.Tu îmi spui o poveste pe care probabil ți-a povestit-o bunică-tu,și acuma tu mi-o spui mie.Ajunge.Du-te și împarte țigările astea la soldații din grupa ta.

Rămași singuri,i-am spus lui Iuga povestea lui.Iuga era așa de fericit că sărea prin bordeiu.I-am spus să se pregătească că odată cu mine,va pleca la regiment.Dar cu toată fericirea lui,Iuga credea că poate să fie și ceva adevărat în ceiace Crețu mi-a ghicit mie.Mi-am bătut joc de el și i-am amintit că comuniștii nu cred în asemenea lucruri.

-Dar cum vă explicați,că mi-a ghicit mie ? M'a întrebat el.

Și am început să-i spun că asta s'ar putea explica prin telepatie. Tipul,țăran cum este,are acest don al telepatiei și cine știe cum a putut acest don să se rătăcească la un țăran basarabean.

In zori am plecat eu cu Iuga.Eu uitasem de restul prezicerilor lui Crețu și mă gândeam la ce aveam de făcut în acea zi.Dar la 100 de metri de bordeiul lui Iuga,era punctul acela important pe care rușii îl supravegheau cu atâta grijă.Unde se termina aleea de plopi,urma un drum de pământ,pe care rușii,la început,au încercat de câteva orisă facă incursiuni,dar imediat am plantat mine și când au încercat să mai vină,au sărit în aer doi dintre ei,restul reușind să fugă.

(continuare în pagina 24)

Unul din morți era sublocotenent.Dar printr'o întâmplare,șanțul acesta
era întrerupt exact pe 10 metri.De zeci de ori săreau soldații noștri
de o parte în cealaltă,și niciodată cu toată supravegherea rușilor,nici
un român n'a fost nici măcar sgâriat.Și acum am ajuns eu și Iuga la șan
țul pe care trebuia să-l sărim.Și imediat Iuga care probabil că era gră
bit,și-a făcut o cruce -a doua oară constatam că părerile comuniste ale
lui Iuga,erau slabe-și-a făcut saltul prin surprindere.Rușii au tras câ
câteva rafale care au ridicat praful,dar Iuga era deja la adăpost.Dar a
cuma trebuia să sar și eu.Și inima a început să-mi bată cu repeziciune.
Și n'aveam curaj,deși acest salt îl făcusem și eu cel puțin de trei ori
pe zi.Mi-am făcut cruce,dar de sărit tot n'am sărit.Am numărat până la
zece,până la 20,până la 30,și când am ajuns la 50,m'am oprit.Pur și sim
plu frica mă paraliza.Mi-am amintit că Crețu îmi spusese că de mine nu
se lipesc gloanțele,dar tot n'am sărit din șanț.Până când am fost tre-
zit de chemarea lui Iuga,care aștepta să sar și eu și să plece cât mai
repede.

-Domnule căpitan,dar ce faceți ? Nu săriți ?

Și atunci mi s'a părut că descopăr în vocea lui Iuga o nuanță de ironie,și atunci am sărit ca mușcat de șarpe.Ironia unui comunist, numai închipuită,am simțit-o ca pe o cravașare.I-am văzut pe rușii care ocheau și care au tras mai multe rafale de mitralieră.Intr'o clipă am fost învăluit într'un nor de praf,dar odată făcut saltul,am ajuns la Iuga nevătămat.Și am plecat imediat la bordeiul meu fără să mă gândesc că poate,prezicerea lui Crețu,că nu mă vor atinge gloanțele rusești,avea un pic de adevăr.

\+ + +

In seara de 23 August,mă găseam în București ca să plec a doua zi pe front,căci mi se terminase concediul.Pe urmă am plecat contra Ungurilor și nemților,lipsiți de arme și de muniții.Și am ajuns la Viena unde am avut o misiune spicială,așa cum îmi prezisese sergentul Crețu.Și tot cu o misiune spicială am fost și pe front,alături de fostul aliat.Am trecut și pe acolo prin grele situațiuni.De două ori am fost încercuit și odată ne-am deschis drumul cu grenadele.Și atunci am văzut mulți morți și răniți,dar eu nu am avut nici măcar o sgârietură.Și de vre-o două ori,mi-am adus aminte de sergentul Crețu și de locotenentul Iuga,gazetarul dela Timpul.I-am dat numele adevărat,căci nu i se poate întâmpla nimic.A fost unul de-al lor.Poate că a făcut parte din ilegalitate.Și m'am gândit că acel țăran basarabean,ar fi putut avea o forță interioară, a cărei origine nu putem să o bănuim.!

Și a venit și sfârșitul.In ziua de 30 Aprilie,mă găseam la sediul
guvernului unde venisem să văd care sunt ordinele.Și ordinul pe care îl
dăduse Horia Sima: Toți să se dea la fund și să aștepte.

In seara de 30 Aprilie,plecau mulți din gară,fiecare știind doar el
unde se ducea.Eu plecam cu un inginer-Rădulescu-și cu popa Racocea,și ne
fixasem un loc pe care îl cunoștea popa,care vorbea nemțește mai bine de-
cât toți nemții.La gară am fost conduși de Horia Sima,care mai rămânea
câteva zile pe acolo.In gară am stat mult de vorbă cu Comandantul Gărzii
de Fier.Și i-am povestit ce făcusem pe acolo pe unde fusesem trimis de
guvernul dela Viena,și altele.Și între aceste altele,a fost și povestea
sergentului Crețu.Comandantul a ascultat,și la sfârșit mi-a spus"Sergen
tul Crețu ți-a spus ce se va întâmpla până în seara aceasta.In seara a-
ceasta,pleci în necunoscut...Și bine ar fi fost dacă l'ai fi întrebat
ce se va întâmpla,de aici înainte..."

-Nu puteam să-l întreb domnule comandant,pentrucă nu credeam nici o iotă din cele ce mi-a spus.Dintre noi toți care-l ascultam,cel care l-a crezut pe sergentul Crețu,a fost comunistul Iuga de la Timpul.

N.S.Govora

Proverbe: Numai prostul nu are dușmani.
Quem não lê,
mal fala,mal ouve,mal vê.-Cine nu citește,rău vorbește,
rău aude,rău vede.

POVESTE DE DINCOLO...

(amintiri din țara cotropită)

Ana Maria Marin

...In ziua de 13 Ianuarie 1937,Neculai Totu,din echipa care deser-
vea mitraliera,a început să scuipe sânge și a trebuit să fie evacuat în
spatele frontului.Ceilalți continuau să păzească drumurile care duceau
spre Madrid.

Pela orele 5 după masă patru tancuri rusești se îndreptau spre mi-
cul grup de români dela Majadahonda.Mitraliere contra tancurilor.Prima
lovitură trasă din dosul turelei lovi în plin,ucigând pe loc pe Ion Moța
și pe Vasile soțul ei.

Pe la șase după masă,se prezentară la spitalul unde lucra,un domn mai în vârstă și o doamnă tânără,cerând să vorbească cu interna de gardă.Domnul mai în vârstă era colonel în rezervă,făcând parte din Senatul Legiunii.La început îi spuseră că soțul ei a fost grav rănit.Dar înțelese totul,din momentul în care îi văzuse.Nu mai putu vorbi.Totul fusese înzădar.Toate rugăciunile ei și undele de dragoste pe care i le trimitea peste mări și țări.Astfel a murit pentru întâia oară Domnicu,odată cu dragostea ei.

In tot timpul acestei morți în stare de veghe,ca o comă psihică,cu funcțiunile negative păstrate,a continuat să lucreze în virtutea inerției,neprimind nici o zi de concediu,îngrijind bolnavi ca mai înainte, stând de vorbă cu oameni cunoscuți și necunoscuți,fiind dusă cu sufletul undeva departe.Nicio lacrimă.

Căpitanul venea la spital,se așeza într'un colț al odăii,scotea un pachet de cărți și făcea pasiențe,în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraz.Ionel Moța era cel mai bun prieten al lui.Poate plângea pentru asta sau pentrucă avea darul clarviziunii și simțea că și de ei se apropie urgia cea mare," Mlaștina desnădejdii ".Venea aici pentrucă îi vedea fața înturecată,cu niște ochi care părea a fi de reproș.Venea poate să-și ceară iertare și să arate că el nu este mai puțin lovit.

Mult după aceea,aflase că cei ce luptaseră cu soțul ei alături fuseseră eliberați și se întorceau în patrie ca să aducă cu cinste trupurile eroilor.Intre timp aflară și Spaniolii că cei ce își dăduseră viața pentru crezul lor,care în fond era crezul a o jumătate de Europă,erau oameni mari în țara lor și greu de înlocuit.

Se făceau pregătiri de înmormântare.Imbrăcată în negru,a fost dusă la granița de nord a țării,ca să-și aștepte iubitul;un mit se crease în jurul soțului ei,care avea să se întoarcă să doarmă somnul de veci în pământul strămoșesc.In acest timp de durere,se ridicau voci haine care cereau să se ridice cetățenia legionarilor,pentrucă luptaseră în uniforme străine,pentru o cauză străină.In schimb poporul,care simțea că sunt ai lui,alergau din toate unghiurile țării ca să se închine,ca unor moaște sfinte,sicriilor purtate dealungul țării.

Două umbre negre însoțeau trenul: cele două văduve.Avea 26 de ani când l'a văzut ultima oară.Incărcată de ani,de durere și neînțelegere, se târa ca o umbră în urma acestui cortegiu,pion pierdut pe tabla de șah a lumii.

Tot poporul ieșea în fața trenului.! Femei cu copii în brațe îi ridicau în sus deasupra capului,să vadă și ei cum se întorceau în patrie eroii și cinstea de care se bucurau din partea oamenilor.Trenul trecu prin dulcea Moldovă,acoperită de zăpadă albă,doliul regilor,prin Ardeal și-apoi prin Muntenia.In ziua de 13 Februarie 1937,ajungeau acasă.Priveghiu după datina strămoșească în biserica Sf.Ilie Gorgani,apoi printre fulgi de nea,într'un car cu cetină,tras de legionari,au făcut drumul de veci spre casa clădită de mâinele lor.Puzderie de oameni îi însoțeau, mergeau toți liniștiți și abătuți,prin zloată,pe drumul lung,ultimul spre țărâna din care erau alcătuiți.Numai trupul ei îndurerat de răni, îl însoțea;cu sufletul era departe,se juca pe vre-o vale între brazi cu cel care nu mai era.Ii lăsase la redacția ziarului scrisoarea:pentru cazul că nu mai avea să se întoarcă.Scrisoarea era scurtă:"Te rog să mă ierți că acuma ești așa de singură și ai grije de mama".

Nici n'ar fi fost nevoie de mai mult...

Ana Maria Marin, Ed.autorului,Madrid 1979.

O N I S I F O R   G H I B U

(omagiu)

Teodor Craioveanu-Cernăuți

La 31 Mai 1983,s'au împlinit 100 de ani de la nașterea marelui pedagog și strălucit cărturar ardelean,Onisifor Ghibu.S'a născut la 31 Mai 1883 din părinții,Ilie și Ana,țărani oieri din Săliște,creștini ortodocși foarte evlavioși,ambii știutori de carte și s'a stins din viață,la 31 Octombrie 1972,în anonimat, la Sibiu.Primele noțiuni le-a primit Onisifor în casa părintească,apoi la școala primară din sat.A continuat învățătura la Sibiu și apoi la liceul ortodox român"Andrei Șaguna" din Brașov.De aici,s'a întors la Sibiu și a început studiile la Seminarul teologic ortodox din localitate.După terminarea acestor cursuri,a mai studiat și la Facultatea de Teologie din București.

In familie,el a primit o temeinică educație religioasă care a avut o mare înrăurire asupra sa.

Toată viața lui O.Ghibu,a fost legată de satul natal căruia i-a datorat tot ce a avut mai scump.Și-a iubit mult părinții și în special,a fost legat,mai ales,de mama sa căreia i-a păstrat o scumpă și duioasă amintire,până la sfârșitul vieții sale.

După terminarea studiilor teologice,a făcut studii strălucite în străinătate,în domeniul pedagogiei și filozofiei.Din tot ce a învățat în familie,la școala din sat,la școlile din Sibiu și Brașov și apoi la Universitățile pe care le-a frecventat,el a înțeles că este dator să cunoască bine poporul din care face parte,să-l iubească și să-i consacre întreaga sa viață.Intr'adevăr,O.Ghibu și-a prețuit neamul,a muncit pentru el și toată viața sa și-a închinat-o lui.Patriot sincer și înflăcărat el a studiat și a devenit un bun cunoscător al istoriei poporului român,al credinței strămoșești,al limbii și artei românești.A iubit tradițiile,obiceiurile și câmtecele bătrânești.Dar nu numai atât: O.Ghibu a fost și un mare cunoscător al diverselor probleme legate de însăși ființa neamului românesc.

In mod deosebit s'a interesat de soarta țărănimii,căreia i-a consacrat o parte importantă din viața și gândirea sa.A fost profesor secundar,inspector general al învățământului primar,profesor universitar, publicist și scriitor și mai ales strălucit pedagog și educator al neamului nostru.

După unirea din 1918,a fost numit în fruntea Departamentului din Consiliul Dirigent.El a așezat Universitatea din Cluj pe noi temelii și l-a adus de la Cernăuți pe profesorul universitar Sextil Pușcariu numindu-l în funcția de rector.

Opera lui O.Ghibu este foarte vastă,rămasă în cea mai mare parte în manuscris.Intre altele,a scris despre limba cărților bisericești,despre bucoavne și abecedare,despre manualele de școală și multe alte lucrări pedagogice de foarte mare valoare.Cea mai mare parte a timpului și-a consacrat-o educației.I'a preocupat și refacerea unității religioase bisericești a românilor din Transilvania.

O.Ghibu,a dus o luptă dârză pentru consolidarea unității politice a poporului român și a apărat în mod consecvent interesele bisericii ortodoxe române,prin viu grai dar și prin articole,broșuri și cărți.El a considerat că biserica ortodoxă română,trebue să aibă prioritate în Stat,întrucât ea a jucat un rol istoric foarte important în trecutul neamului românesc.

O.Ghibu a colaborat la Telegraful Român,la Revista Teologică și la multe publicații de specialitate.Un capitol strălucit din lupta marelui român,se desprinde din anii pe care i-a semănat pe pământul românesc al Basarabiei,între 1917-1918.In lucrarea sa "Dela Basarabia rusească la Basarabia românească" vol.I.Cluj,1926 împreună cu ceilalți fruntași români,care au luptat și consacrat unirea Basarabiei cu România,prin"Sfatul Țării" în 27 Martie 1918,O.Ghibu și-a înscris o glorioasă pagină în istoria neamului românesc.

Ca bun creștin a ajutat totdeauna biserica și a frecventat-o cu regularitate.A avut un cult deosebit pentru cele sfinte,pentru înaintașii de seamă ai neamului nostru,pentru eroii și luptătorii din toate timpurile.

(continuare în pagina 27)

In lucrările sale s'a preocupat,ca nimeni altul,de viitorul neamului românesc,consacrându-i multe pagini cu îndrumări și sfaturi pline de înțelepciune.

După ani și ani de studii,de cercetări,observații și experiențe, după meditații adânci și îndelungate asupra firii poporului român și a istoriei sale,s'a hotărît să înființeze un"Institut Național de Educație" al poporului în cadrul Universității din Cluj.A conceput un sistem de educație cu totul nou,judicios,bine pregătit în detaliile sale și cu totul original.El a considerat educația ca o știință de formarea și de transformare a ființei umane capabilă să-l înzestreze pe om,cu deprinderi frumoase și însușiri alese.Și-a propus să revoluționeze întregul sistem al educației din țara noastră.Programul său era pe cât de îndrăzneț,pe atât de practic,util și eficient.O.Ghibu,nu s'a sfiit și n'a ezitat să arate și să combată tot ce este rău în om.A cercetat și a studiat amănunțit toate slăbiciurile,lipsurile și păcatele omenești ca să le poată găsi leacul și îndreptarea cuvenită.Le-a spus lucrurilor pe nume, a arătat cauzele și efectele dăunătoare ale tuturor greșelilor și viciilor.Fără nici un ocol a scos în relief adevărul,lăsând la o parte laudele neîntemeiate ori adesea exegerate.

Tot ce-i bun și frumos aprobă și stimulează,dar ce este rău,urît, nedrept și nesănătos combate cu toată severitatea.In toate împrejurările a scos în evidență adevărul,binele și frumosul,încurajând pe cei drepți și onești,iar pe cei căzuți în greșală s'a străduit mereu să-i îndrepte.

O.Ghibu,avea o credință nestrămutată în puterea educației și era convins că oamenii se pot îndrepta și transforma în bine prin educație și cultură.Trebue de subliniat că în sistemul său de educație un rol important îl au cultura fizică și sportul,considerate ca foarte necesare sănătății omului.

In educația lui O.Ghibu,sunt cuprinse toate păturile sociale:țărani,muncitori,tehnicieni,militari și intelectuali.Așadar el nu urmărea educarea câtorva indivizi sau a unor categorii de privilegiați,ci educarea și înălțarea unui neam întreg.Vroia să ridice întregul popor român pe o înaltă treaptă de cultură și civilizație,spre a fi capabil să înfrunte toate vrăjmășiile și vicisitudinile din prezent și din veacurile viitoare.Intr'adevăr,pentru ca un popor să-și aibă asigurate libertatea și independența și în acelaș timp să fie respectat de celelalte popoare,el trebue să fie tare și să se bazeze nu numai pe armele sale perfecționate ci și pe unitate,demnitate,vrednicie și pe forța sa spirituală care sunt arme de neînvins.

In concepția lui O.Ghibu,poporul român trebue să devină un popor de elită,înzestrat cu o înaltă cultură și cu cele mai de preț calități. Cu asemenea însușiri morale și spirituale,națiunea română urma să se impună în fața tuturor națiunilor lumii.Pentru această operă gigantică, O.Ghibu,a pregătit un grup important de cercetători din rândul studenților și al intelectualilor.La rândul lor și aceștia trebuiau să pregătească și să formeze alte grupe de îndrumători și educatori.Numărul acestora trebuia să sporească mereu,ca să poată cuprinde în cele din ur-toată țara.In vederea atingerii scopului propus,era nevoie de o armată întreagă de educatori.

Onisifor Ghibu,și-a propus să înfăptuiască o lucrare extrem de grea ținând seamă de toate dificultățile inerente unei asemenea acțiuni fără precedent.-Ar fi putut el s'o ducă la bun sfârșit ? Poate că absolut totul nu s'ar fi putut realiza,dar cu priceperea,dragostea,credința și hotărîrea sa ar fi putut înfăptui foarte mult din programul său și aceasta ar fi fost minunat !.

Onisifor Ghibu,a mai lucrat foarte mult și pe tărâm științific,pe tărâm cultural,politic și național cu gândul și dorința fierbinte de a înălța cât mai sus neamul românesc,dar n'a fost înțeles și nici ajutat; dimpotrivă,a fost stânjenit în munca sa chiar de către aceia cari ar fi trebuit să-i acorde tot sprijinul.De aceea mâhnit în cugetul său revenea adeseori la reculegere și meditație,încredințându-se numai lui Dumnezeu.La El a găsit mângâierea și ocrotirea de care avea nevoie,citind adeseori psalmul 91 din Sfânta Psaltire.A rămas credincios până la moarte ca un bun creștinși mare român...

Când a închis ochii pentru totdeauna,poporul român,a pierdut un mare apostol.

Teodor Craioveanu- Cernăuți

INDEPENDÊNCIA DA ROMÊNIA

Mario Bush

Estamos reunidos aqui para lembrar um fato marcante na história do povo romeno. Um acontecimento nacional da Romênia, cujo significado político transcendeu, na oportunidade, aos estreitos confins do Estado, resultante da união de dois principados da etnia daco-romana-a Valaquia e a Moldavia-sob a tutela das grandes potências dominantes na Europa à época, que consentiam a vassalagem do Estado Romeno ao Império Otomano.

Se da conquista da Antiga Dácia pelos Romanos, no ano 102, deveu-se o nascimento da nação romena, da conquista da independência de 1877 deu-se o renascimento dessa nação em termos de filosofia política moderna.

Mas, a declaração de independência da Romênia não foi apenas um mero ato político. Ela foi a culminação inconteste da vontade manifestada através de mil e setecentos anos de lutas contra todas as invasões forâneas que tentaram dissolver o povo romeno nas suas hostes. Foi a reafirmação espontânea da vocação genuína para a auto-determinação e direito dos romenos de viver a sua própria vida.

Indubitavelmente a autonomia política constitui-se de inúmeros fatos circunstanciais que convergiram para a materialização da idéia de independência nacional, pois, fundamentada na unidade nacional, lingüística, religiosa e geográfica-istoricamente consagrada-, a nação romena, pela declaração da independência e seu reconhecimento internacional, recebeu a sanção jurídica das demais nações livres do globo.

Ninguém melhor do que nós, latino-americanos, pode compreender a transcendência desse ato de 10 de Maio de 1877, já que, por idêntico processo, os países deste cotinente alcançaram sua emancipação, processo que envolveu e desenvolveu fatos e efeitos diversos, de ordem racial, etimológica, econômica e ideológica, que culminou na aplicação do direito natural dos povos para decidir, por si mesmos, o seu destino.

Claro, aqui como lá, esse direito nao foi reconhecido espontaneamente. Os povos lutaram, derramaram o seu sangue para consagrar a filosofia da liberdade das nações, porque, através da disposição de sacrificar a vida dos seus filhos, os povos manifestam a sua vontade. Só assim, e depois, é que o direito natural se transforma em Ato jurídico formal.

Esse processo de dinâmica politica, que levou à Independência, foi conduzido, aqui na America Latina, por homens como Simón Bolivar, José de San Martin, principe Dom Pedro, Miguel Hidalgo e tantos outros, como no seu país foi conduzido por Bratianu e o principe Carol...

Mas, para muitos Latino-americanos, que não conhecem a origem da Romênia, é certamente uma surpresa observar que enquanto os países desta parte do Mundo estavam independentes, há mais de 50 anos, na Europa ainda havia países sujeitos a dependências e vassalagens. E de certo modo essa constatação é muito importante para chegarmos a concluir que a historia não é uma fatalidade, como afirmam certos ideólogos da dialética.

Nem na América, nem na Europa e nem em parte alguma, a independência é fruto da fatalidade. Sabemos todos que a História é o registro critico dos fatos da humanidade. Ora, esses fatos não acontecem por mero acaso. Tem autores, atores e espectadores, como num imenso palco cênico onde cada um tem seu papel a representar. Também não é verdade que a história se repita. Há situações e fatos que se assemelham entre si, em lugares e períodos, próximos ou distantes, como há pessoas que se assemelham fizionomicamente ou pelo caráter.

E falando de caráter, é preciso destacar aqui a semelhança da índole idiosincrásica do povo romeno com a dos povos latino-americanos. Isto se explica porque a origem cultural dos romenos é a mesma de todos os povos latinos. Não é exagero afirmar que o idioma romeno seja o mais latino dentre o italiano, o francês, o espanhol e o português. Até a influência telúrica da geografia romena fez moldar o caráter dos romenos, á semelhança dos latino-americanos.

Os Cárpatos como os Andes, o Danúbio como o Amazonas, os bosques milenários como as matas virgens e as planicies como as pampas, deixaram suas marcas na formação psico-sociológica de uns e de outros. Por essa razao, chamar os romenos de irmãos, não só é justo, mas, verdadeiro.

(continuare în pagina 29)

A distância, de mais de 50 anos, entre a declaração de independência dos países latino-americanos e a declaração da independência da Romênia explica-se pela distancia geográfica entre os nossos países; explica-se pela diversidade das circunstâncias políticas e pela adversidade diferente dos opressores. Na América, lutou-se contra a tutela paterna; na Romênia contra a tutela estrangeira. Na América, todo um Continente levantou-se contra as pequenas metrópoles; na Romênia, um pequeno país contra o todo poderoso e grande Império Otomano. Mas, em ambas as partes, a liberdade foi a motivação suprema na luta. Nesse sentido, a Independência da Romênia foi uma prolongação da Independência latino-americana.

E não foi uma prolongação no sentido geográfico, épico e jurídico; foi, sobretudo, no sentido doutrinário-político, pois, a política, como arte de realizar o que é necessário, fundamenta-se na justiça, na moral e no bem servir público, na condução e no governo dos povos, ao contrário do que nos ensinam os dicionários modernos e as práticas de hoje, onde a política é: astúcia, artifício, habilidade e oportunismo.

Não senhores; A Independência da Romênia, como a dos países latino-americanos, não foi resultado da politicagem; ao contrário, foi a reação justa contra as artimanhas das potências coloniais que, por meios coativos, diplomáticos e de força, pretendiam manter impérios artificiais, a custa de povos explorados economicamente e sujeitos politicamente.

Hoje, cem anos nos separam daquele magnífico ato de 10 de maio de 1877, que os romenos nos relembram aqui e em todas as partes onde há romenos patriotas e conscientes. No entanto, quão diferente tem sido o curso da história da Romênia e da nossa América Latina. Aqui, a liberdade conquistada pela Independência sesquicentenária, foi preservada. Lá, na Romênia, após 68 anos de liberdade e independência, que possibilitou a integração da maioria dos romenos no seio da pátria comum, a liberdade foi novamente violada e a vassalagem reinstituída. Desde 23 de agosto de 1944, a Romênia não mais é livre nem independente.

Invadida pelas hordas bolcheviques da Rússia comunista, a Romênia foi mutilada na sua integridade territorial, foi destruído o seu sistema democrático de governo, o Rei foi destronado e exilado, o povo subjugado por um grupículo traidor, a serviço de Moscou e a Pátria Romena foi transformada em um imenso campo de concentração de trabalhos forçados, com terríveis prisões, masmorras de torturas e patíbulos de execução.

Há 40 anos as palavras" liberdade " e " independência "só servem para propaganda mentirosa exterior dos servos do Cremlin, instalados no palácio real de Bucarest, mas, se alguém utilizar estas palavras internamente, com a noção exata do seu significado, este alguém deixará de existir para a vida civil, quando não para a vida terrena.

Sim, senhores, O ato de hoje tem um duplo significado: relembrar a Independência da Romênia em 1877 e denunciar a perda da Independência em 1944. Ambos contribuem para manter viva e acesa a chama da liberdade no Mundo chamado livre, no nosso mundo latino-americano, onde muitas vezes esta chama chegou a bruxulear pela agressão subversiva do comunismo internacional.

Desde que se instalou no podre na Russia o comunismo tem progredido assustadoramente, estendendo seus tentáculos à Europa, Asia, Africa e até na América. Este avanço do pior imperialismo que conhece a humanidade não se deve ao Excelso das suas teorias ideológicas, às excelências da sua organização política ou exito dos seus métodos econômicos, pois, o comunismo é doutrinariamente ateu e inhumano, politicamente anárquico e niilista e economicamente fracassado. Suas vitórias se devem à omissão do Ocidente em relação aos acontecimentos internos na Rússia entre 1917 e 1940, à colaboração néscia das grandes potências, com Stalin entre 1941 e a covardia dos dirigentes do Mundo ocidental, demonstrada desde o fim da Segunda Guerra até os dias de hoje.

Estas afirmações se fundamentam nas verdades e nos fatos da historia contemporanea. É, uma ironia tétrica festejar-se, nestes dias, o aniversário da vitória aliada na Segunda Guerra Mundial, quando, na realidade, este fato significa a derrota do Ocidente. É uma ironia considerar a "vitória de 1945" como culminação da luta pela liberdade da Europa, quando na realidade, a metade dela foi entregue à férula do bolchevismo. É uma ironia ! Milhões de soldados cristãos sacrificados para que o comunismo ateu estendesse a sua dança macabra sobre dezenas de países e povos, escravizando-os.

(continuare în pagina 30)

que
Que vitória é esta entregou um bilhão de pessoas ao jugo marxista-leni-
nista ? Não seria mais honesto,mais sincero e mais digno,se ao invés de
festejar a "vitória de maio"chorassemos os mortos ?.
Romenos: a sua luta,a sua fidelidade,as suas esperanças para com a
pátria,devem ser um exemplo para nós.Nós que ainda somos livres e inde-
pendêntes.Tenhamos certeza de que,um dia,a Romênia voltará a ser livre.
Mas essa liberdade e essa independência não serão reconquistadas pela
ajuda do Ocidente.Quem sabe se naquela altura dos acontecimentos o Oci-
ser´a ainda livre ? A liberdade virá pelo esforço e a luta dos romenos.
E quem sabe se o exemplo da sua libertação e independencia não será um
estímulo para nós,como a independência latino-americana foi para a Romê
nia no século passado ?
E digo que não esperem ajuda do Ocidente porque está ele caduco e
podre.O ocoderte está se desintegrando sob o peso dos pecados venais e
formais,sob o peso da luxúria,do modernismo e do progressismo.O outrora
ocidente cristão é cada vez menos cristão.Que se pode esperar deste cu-
ja nação "lider" fustiga seus parceiros do Hemisfério sob pretexto de
violação dos direitos humanos,mas cala,criminosamente,sobre os direitos
do homem nos países comunistas ? Que se pode esperar deste que recebe
com honrarias os dirigentes comunistas,verdugos dos seus povos a mando
da União Soviética ?
Acaso o sátrapa Ceausescu não foi recebido com flores,fanfarras e
horas militares nos países ocidentais,inclusive aqui na América Latina ?
E quem é esse Ceausescu,presidente da Romênia comunista ?Quem o elegeu ?
O povo romeno ou Moscou ? Quais são os méritos desse "estadista" ?O de
ter mandado para morte,para prisões e para trabalhos forçados mais de
dois milhões de romenos ? Não é este o carrasco dos vinte milhões de ro-
menos vegetam na pátria escravizada ?
Este é o ocidente.Triste realidade e mais triste espetáculo.Porem,
ainda há,deste ocidente podre,uma parcela de cidadãos conscientes que
não se entregarão.Ainda restam,neste ocidente,Forças Armadas que salvam
a honra da civilização como salvaram seus países a um passo do abismo da
anarquia comunista.E com estes podem contar romenos,como,também,todos
nós,os reunidos nesta sala.
Estamos reunidos para lembrar a Independência de 10 de maio de 1877
e para afirmar que outra virá.Como e quando não sabemos.Mas sabemos que
Deus,em sua misericórdia infinita,estará do lado daqueles que lutam pela
liberdade,pela justiça e pela religião que nos ensinou Nosso Senhor Jesus
Cristo.Assim,pois,tenhamos fé.Façamos dos nossos corações,das nossas men
tes e das nossas vontades,fortalezas inexpugnáveis e resistamos,pois,co-
mo disse o grande visionário brasileiro Plínio Salgado,"nós somos o últi-
mo ocidente.O penúltimo Ocidente está morto.O oriente marcha sobre ele
como o cavalo de Átila"
É aqui,na América Latina,que o último ocidente se manifesta:na Ar-
gentina,no Brasil,na Bolivia,no Chile,no Paraguai e no Uruguai,como se
manifestou na Guatemala,na Venezuela,na Colombia e no Perú,onde as per-
versas guerrilhas comunistas foram derrotadas.É aqui que surgem os ho-
mens da coragem de Castillo Armas,de Mourão Filho,de Andrés Selich,Pino-
chet e da firmeza de Stroessner,Castelo Branco e Videla.A América Latina
que foi o berço dos libertadores,será o túmulo dos invasores vermelhos.
Somos poucos,sim.Mas,quantos serão os comunistas ? Quantos há na
União Soviética,numa população de 300 milhões de alams ? Quantos comunis
tas há entre 800 milhões de chineses ? Quantos há na Romênia ? Infimas
minorias ! Minorias que,como se provou na insurreição húngara de 1956 e
na chilena de 1973,não tiveram o apoio do povo.Quando este se sublevou,
varreu como um furracão a todas as instituições comunistas,a todas as mi-
lícias armadas.Pois,o comunismo pode ter conquistado países e subjugado
povos,mas,até agora,não pode conquistar o homem e nem subjugar sua cons-
ciencia.
Então,de onde vem a força do comunismo ? Como pode ele conquistar
e dominar um terço do globo terrestre ? Muito simples.! Pela traição dos
"lideres"políticos ocidentais.Pela desunião do ocidente.Pela omissão e
covardia dos"bons" e a ousadia dos "maus".

(continuare în pagina 31)

Acasonão foram milhões de soldados ocidentais que lutaram e se sa-
crificaram durante a Segunda Guerra Mundial,como já frisamos,para salvar
a União Soviética de uma derrota certa e segura ? Acaso não foi proibi-
do ao general Mac Arthur perseguir os comunistas na guerra da Coréia ?
E não foi proibida a vitória das forças armadas dos Estados Unidos na
guerra do Vietnã ? Angola e Moçambique não caíram nas maôs dos comunis-
tas porque o ocidente,com sua mais poderosa nação à testa,se omitiu cri-
minosamente ? E não foi o ocidente que sacramentou de" jure ",em Helsin
que,as entregas odiosas feitas ao comunismo em Teerã,Yalta e Pozdam ?
Esta é a verdade.Verdade que todos sabem,todos intuem e todos con-
hecem,mas,que poucos ousam dizer.A conspiração do silêncio conseguiu is-
to.A baderna ruidosa das minorias pode mais do que as maiorias silencio-
sas.As mentiras gritantes ecoam nas páginas dos jornais irresponsáveis,
nas rádios e canais de televisão,enquanto as verdades são sussuradas ti
midamente,escondem-se em modestas publicações e em pequenas salas como
esta.
Armemo-nos de coragem e gritemos as verdades.Onde seja,como seja e
quando seja.Sejamos dignos da liberdade,da Independência e da civiliza-
ção cristã que pretendemos defender.
Tomemos como exemplo estes patriotas romenos que,longe da terra na-
tal,no exílio desesperante e prolongado,lutam e não se entregam,não ca-
lam a verdade.Damos-lhes a nossa solidariedade,nesse dia centenário da
Independência da Romênia e sempre.Porque se há cem anos a Independência
da América Latina foi um exemplo para a Romênia,agora que somos o últi-
mo ocidente,agora quando as sombras satánicas se estendem sobre o mundo,
a Romênia possa ser o primeiro oriente.
Hoje,13 de maio,quando também se comemora o sexagésimo aniversário
das aparições de Fátima,elevemos as nossas preces a Santa Maria Mãe de
Deus,para que interceda junto a seu filho pelas almas daqueles que nos
precederam e caíram na luta e por aqueles que sofrem nas prisões e cár-
ceres da Romênia e nos demais países comunistas.Que Deus proteja o Bra-
sil e conduza a Romênia para a liberdade.

" JE CRIE MON AMOUR POUR TOI,VIEILLE EUROPE "

de Pape Jean-Paul II

"...Je tourne mon regard vers l´Europe,vers le continent qui a le plus contribué au développement du monde,aussi bien sur le plan des idées que sur celui du travail,des sciences et des arts.Et tout en bénissant le Seigneur pour l´avoir éclairé de sa lumière évangélique des les origines de la prédication apostolique,je ne peux pas passer sous silence l´tat de crise dans lequel se débat notre continent à l´aube du troisième millenaire de l´ère chrétienne.

Je m´adresse aux représentants d´organisations créées pour la coopération européenne et aux frères dans l´épiscopat des différentes Églises locales de l´Europe.Sur le plan civil,l´Europe est divisée.Des fractures artificielles privent ses peuples du droit de se rencontrer tous dans un climat d´amitié et d´unir librement leurs effort et leurs génialités pour les mettre au service d´une cohabitation pacifique,contribuant ainsi,d´une façon solidaire à la solution des problèmes qui affligent d´autres continent.

La vie civile est également marquée par les consequences d´idéologies séculières qui vont de la négation de la liberté religieuse,à l´importance prépondérante attribuée au succès économique par rapport aux valeurs humaines du travail et de la production;du matérialisme et de l´hédonisme, qui font vaciller les valeurs de la famille féconde et unie,de la vie à peine con?ue,de la protection morale des jeunes,à un "nihilieme"qui affaiblit la volonté d´affronter des problèmes fundamentaux tels que ceux des nouveaux pauvres,des immigrés,des minorités ethniques et religieuses,de l´utilisation saine des moyens d´information de masse,tandis qu´il arme les mains du terrorisme."

IZVOARE URII CONTRA LEGIONARILOR

Prof.Dr.Stan M.Popescu

Lumea legionară din exil a ajuns să fie ținta atacurilor lumii comuniste din țară și din țările libere. Toate eșecurile economice, tot dezgustul administrației, tot haosul social și întreaga destrămare morală și spirituală a României, regimul comunist încearcă să o atribuie existenței legionarilor... Toate pușcăriile și miile de morminte sunt dovada vie a urii comuniste contra legionarilor.

În mod straniu însă, încă dintru început, -dela instaurarea "de facto" a regimului comunist- a existat o ciudată relație și "simpatie" între comuniști și partidele liberale când era vorba de legionari. Cititorul este invitat să-și amintească de evenimentele petrecute în anii 1946-1948, când Teohari Georgescu și Lucrețiu Pătrășcanu, foști miniștri de Interne și Justiție ai Anei Pauker, ofereau lui Nicolae Petrescu "pacea" dacă legionarii din munți predau armele și se interesează procesului muncii și vieții normale, în schimbul eliberării celor [illegible] de legionari cari căzuseră în mâinile poliției comuniste din represiune.

Și iată: în niciun moment, Nicolae Petrescu nu a reușit să obțină eliberarea miilor de legionari condamnați de către regimul lui Antonescu. În mod sistematic, Ana Pauker și Teohari Georgescu, [illegible] probabil că, în mod sistematic, [illegible] legionarii condamnați de [illegible] "tiranului" Stalin, [illegible] cu legionarii [illegible] Antonescu, [illegible] în aranjamentele "păcii", deși în acel moment, tot regimul antonescian fusese condamnat, iar Antonescu executat.

Tratamentul de [illegible] acordat legionarilor a crescut și mai mult în deceniile următoare, iar pe măsură ce se intensifica atacurile de [illegible] [illegible] în mod paralel se producea straniu [illegible] și o ciudată [illegible] între unele partide de nuanță liberală și comunismul din [illegible], de câte ori era vorba de a critica și ataca Mișcarea Legionară, atât liberalii cât și comuniștii întrebuințau aceleași argumente.

Când era vorba de un act sau faptă legionară, care afirma creația culturală a legionarilor din exil, atât autoritățile comuniste cât și reprezentanții liberali se situau pe pe aceeași baricadă pentru a-i ataca pe legionari.

Ar fi greu de înțeles această solidaritate și alianța între lumea comunistă și demoliberală, dacă vom trece peste câteva realități și evenimente istorice, și vom face simple afirmații. Există însă o perfectă înlănțuire între faptele cari caracterizează evenimentele internaționale și ciudata legătură a foștilor adversari în deceniul 1950-1960.

Odată cu politica de convețuire a Statelor Unite cu Rusia Sovietică introdusă de Eisenhower, și cu desavârșirea măsurilor de [illegible] a [illegible] comuniști de către [illegible] senatorului Mc.Carthy, diplomații americani s'au lăsat seduși de frazeologia și retorica prefabricată a lui Ceaușescu. Aceasta cu aprobarea tacită sau expresă a lui Gromyko, care începuse o campanie de discursuri. Când a înțeles că era dispus să urmeze pașii de autonomizare politică a lui Tito. Datorită [illegible] diplomației americane (cu nuanțe de sensibilitate [illegible]), Ceaușescu a reușit să obțină succese [illegible], fiind considerată România de către Statele Unite ca națiune favorizată în relațiile comerciale.

Aceste fapte au fost însă însoțite de o întreagă orchestrație de evenimente, [illegible] de forma convingere a guvernelor Statelor Unite că pacea ar putea fi conservată, iar războiul rece putea fi înlocuit, în mod treptat, printr'o acțiune susținută de intensificarea relațiilor economice, financiare și comerciale între cele două blocuri. Cu alte cuvinte, fabricanții de idei ai laboratoarelor din Harvard reușiră să găsească formula: înlocuirea războiului rece cu un fenomen de catharsis pragmatic: competiția pe plan comercial-economic.

Cum se explică succesul acestei politici ? Răspunsul e simplu: atât demoliberalismul cât și comunismul sunt două ideologii materialiste. Cu [illegible] și-au împărțit lumea în sfere de influență economică, și împreună s'au întâlnit pe aceeași baricadă antireligioasă și antispirituală. [illegible] descoperire a idealurilor comune a contribuit la "redescoperirea [illegible] atitudinilor familiare "care există între liberalism și marxism, deci la convergența și identitatea de simțiri, aspirații și finalități, cari [illegible] să străbată destinele celor două ideologii ateiste.

(continuare în pagina 33)

Cititorul este invitat să observe paralelismul care există în ultimele două decenii între "flexibilizarea" măsurilor contra comuniștilor și lumea tradițiilor occidentale și deschiderea porților comerciale sau a manifestațiilor peri-culturale occidentale spre lumea comunistă. Într'un fel sau altul, se tinde tot mai mult la aceea ce s'ar putea denumi "ca toți să fie o apă și un pământ". Nu e de mirare, când se aude tot mai des -din partea mass-mediei comuniste- țipete de apărarea democrației, atunci când adepții lumii tradițional conservatoare mai îndrăznesc să intervină în unele țări pentru a le apăra de trupele mercenare a lui Fidel Castro sau a Comitetului Central al partidului comunist din Moscova. În acest scurt articol am menționat numai câteva din motivele cari explică ciudata înrudire și simbioza între șefii "democrațiilor reprezentative" (sau liberale) și aceea a "democrațiilor de masse" (sau marxiste), dar credem că sunt suficiente pentru a aduce și lămuri secretul urii contra legionarilor. Amândouă taberele -demoliberală și comunistă- s'au unit, în primul rând, ca o consecință a vechii relații de rudenie din secolul trecut, când "mama" (democrația liberală) a dat naștere "fiicei" (mișcarea comunistă). În al doilea rând, tradiționala ură contra legiunii izvorește din uimitoarea asemănare între idealurile demoliberale-comuniste pe de o parte, și idealul cristic al Mântuirii sufletelor prin creștinismul Legiunii, de altă parte.

Legionarii reprezintă, pentru comuniști și pentru demoliberali, o supărătoare prezență. Dușmanii Bisericii Creștine au luat măsurile necesare pentru compromiterea catolicismului și a protestantismului, prin numeroasele infiltrări în grupul înalților prelați, cari au îmbrățișat teologia eliberării ca nouă evanghelie. Au reușit să supună voinții militanților comuniste bisericile ortodoxe, obligând preoții să se roage pentru sănătatea și victoria reprezentanților Satanei, chiar în altar, dar nu au reușit să scoată din sufletele ființelor legionare aranopice, credința în Dumnezeu și voința nesdruncinată de a urma calea Icoanei. Nu au reușit și nu vor reuși să îndepărteze legionarii de la neștrămutata aspirație de a urma drumul Golgotei, pentru Învierea României. Iată deci unul din izvoarele principale ale urii contra legionarilor: prezența legionară și neclintita lor hotărâre de a urma linia trasată de Căpitan și de Icoana. Din poziție comodă a existenței, atractivele avantaje ale unei vieți de bunăstare materială și de perspective de îmbogățire, aceste două lumi progresiste, pozitiviste și materialiste privesc supraviețuirea ideii legionare ca o adevărată sfidare. Iată deci demoliberalii români se găsesc pe aceeași baricadă de atac cu comuniștii din țară, când e vorba de legionari. Iată de ce își schimbă "informațiile", descoperă vechile infamii născocite în laboratoarele ziarelor Dreptatea, Adevărul și Lupta, și a ministerului de Interne a lui Carol al II și Antonescu, inventează noi samavolnicii și infamii, se copiază unii pe alții și publică "lucrări științifice", numai ca să demonstreze cât de răi au fost și sunt legionarii, și cât de curați, de fără pată, de transparenți și de buni sunt dânșii, fiii lui Satana.

Cei ce cultivă ura ca principal sentiment în viață, cu multă ușurință se întâlnesc și se înfrățesc atunci când apare un obiectiv comun, și care îi stânjenește, din cauză că cultivă iubirea ca cea mai înaltă țintă spre drumul Mântuirii.

Proverbe: Mulțimea e ca orbul, nu vede dar simte.
Sunt negri cu sufletul alb și albi cu sufletul negru.
Mai bine moare, decât să spună că-l doare.
Stai strâmb și judecă drept.
Cine n'o fost de când-i, știu că nici acuma nu-i.
Focul îl arde pe cel drept, însă nu-i arde dreptatea.
Mai bine sănătos în bordei, decât bolnav în palat.
Suntem oarecum sunt faptele noastre.
Mai bună-i o împăcare strâmbă, decât o judecată dreaptă.
Obrazul subțire, cu multă cheltuială se ține.
Un nume bun este mai de dorit, decât o bogăție mare.
(din Iaus Biruitorul-Sergiu Grossu)

SCURTA PANORAMA A FOLKLORULUI MUZICAL BUCOVINEAN

de J.N.Manzatti

Imi scria prin 1958 prietenul Decebal Vasiu,comandant în aviaţia civilă franceză,pe atunci detaşat ca şef al aeroportului din Nouméa,capitala Nouei Caledonii din arhipelagul Oceaniei,că printr'o minune întâlnise acolo în Pacific la treizeci de mii de kilometri de ţară,un român.In insula puţin fermecată în care francezii trimiteau condamnaţii la muncă perpetuă,acest compatriot extrem de rudimentar ajunsese acolo din cauza cineştie căror "reînţelegeri" cu autorităţile din ţara de baştină.Lipsea din România de vre-o cincizeci de ani,îşi uitase cu desăvârşire limba,-caracteristică a omului incult,dar nu uitase un singur cuvânt magic românesc: sarmale.Aceste sarmale evocau pentru el nu numai o specialitate gastronomică,ci o adevărată noţiune geografică,o emblemă naţională,o patrie pierdută de care după atâtea decenii de înstrăinare,îl frigea încă dorul.Aceiaşi senzaţie de dor mistuitor am încercat-o în Argentina.Ea învăluie în flăcările sale pe mai toţi compatrioţii împrăştiaţi la mari,imense depărtări.Cât despre Europa,ea a devenit o patrie.Distanţele mici condiţionează oarecum intensitatea dorului de ţară.Românii din Franţa,Germania sau Italia visează mai puţin la patria de acasă,ştiind-o vecină.

Introducerea priveşte şi pe fraţii din Brazilia,unde un grup compact de compatrioţi(excluzând pe cei ce au pactizat cu comunismul),se sileşte a menţine prin scris sau fapte eternele aspiraţii ale românismului.Aleg la întâmplare câteva nume: bucovineanul profesor universitar D.Paulescu din Brasília,ultra-modernă capitală a ţării;Al.Petru Silistreanu,poetul din São Paulo,glorificat de presa exilului ca demn continuator al marelui poet Cotruş;sau Alexandru Frâncu,profesor universitar din Rio de Janeiro.Valorosul Ştefan Baciu,azi profesor universitar în Honolulu.Trăind de mai bine de treizeci de ani în mediu sudamerican,dânşii continuă să gândească,să activeze româneşte.Cu gândul la ei aştern aceste rânduri,privind un fragment de patrie românească pierdută,Bucovina.

\+ + +

Muzicologul austriac Matias Friedwagner făcea următoarea observaţie în lucrarea" Rumänische Volkslieder aus der Bukovina": "Endlich eine Melodie-Sammlung,ohne welche ein Liedertext nur Gerippe ist".(In sfârşit o culegere de melodii,fără de care un text de cântec e un simplu schelet).

Din cauza poziţiei sale periferice în imperiul austro-ungar,în Bucovina nu se poate vorbi despre o importantă culegere de cântece populare decât în secolul XX.Timide încercări făcuse prin 1847-48 Iraclie Porumbescu,culegând pentru Vasile Alexandri cântece şi poezii populare precum şi Carol Mikuli.Un plan sistematic se datoreşte înaintea primului război mondial germanului Josef Pommer(1845-1918),care elaborează pe timpul apartenenţei la Austria un mare proect privitor la folklorul român,adoptat apoi de Matias Friedwagner,profesor de limbi romanice la Universitatea din Cernăuţi.Vom aminti şi de românii Florea Marian(1847-1907)şi de Ion a lui Gheorghe Sbiera(1836-1916)elev şi urmaş al lui Aron Pumnul.In" Foaia Societăţii pentru literatura şi cultura română în Bucovina"(1865-1869)un anonim care se defineşte" un amatoriu şi culegătoriu de cântece populare române ",destul de apreciat chiar de către cercetătorii de mai târziu,afirmă că în cântecul popular,nu este cunoscut nici poetul nici compozitorul.Anonimul autor în care un eminent prieten şi muzicolog bucovinean,Liviu Rusu,întrevede fie pe Ştefan Nosievici ori pe Isidor Vorobchievici,împarte cântecul folkloristic în cinci categorii: a) Istorico-epic,având mai cu seamă motive din strălucita domnie a lui Ştefan cel Mare,b) Doinele sau cântece de dor,în care românul exprimă dorul de libertate, c) Cântece de natură erotică, d)Cântece ocazionale,precum colindele,cântecele de clacă,de culas vii,de grâu de nuntă sau înmormântare(bocete),d) Cântece de joc,adică horele.

(continuare în pagina 35)

Cu Liviu Rusu,indiscutabilă autoritate în materie,el însuşi culegător am petrecut un an de amare amintiri în lagărul din Miercurea Ciucului(1938).Majoritatea informaţiilor le deţin dela el.Imi dăruise şi o broşură de culegeri proprii de" Cântece de cătănie "cu dedicaţie,pe care am dăruit-o Bibliotecii din Freiburg.

Rusu îl consideră pe românul Alexandru Voevidca(1862-1931)ca pe unul dintre cei mai preţioşi cercetători bucovineni,cu serioase studii şi preparaţii muzicale.Fost învăţător şi inspector pentru răspândirea muzicii populare,Voevidca nu culegea cu fonograful(cel mai evoluat mijloc al timpului său,un fel de magnetofon al zilelor noastre),ci făcea simple notaţii muzicale.In acest fel a notat vreo 3000 de cântece,împărţite în zece volume.Fondurile de culegere proveneau din subvenţiile austriace manevrate de Matias Friedwagner.

Este probabil că mozaicul de populaţii infiltrate în Bucovina românească să fi avut o reciprocă influenţă de contaminare.Intâlnim de exemplu la ruteni o similitudine în tratarea melodică.Putem însă observa că în cea mai largă măsură melodia românească şi-a păstrat un spirit nealterat.Nici puternica infiltraţie evreiască nu a modificat esenţa.Evreii au adus din Galiţia câtecul de sinagogă cu nuanţe orientale...

In general dispersiunea istorică a elementului evreiesc a condus la absorbirea sau înşuşirea muzicei popoarelor în mijlocul cărora a locuit.

Milano,26.4.1977

Gazeta" BUCOVINA " şi " Testamentul "lui D.Hurmuzachi

Prof.Ion I.Nistor

Gazeta "Bucovina"sub conducerea fraţilor Gheorghe şi Alecu Hurmuzachi.

Părinte al Bucovinei-Eudoxiu Hurmuzachi.-3000 documente adunate în 30 ani,care privesc viaţa neamului nostru.

Donache Hurmuzachi a avut 5 feciori.-Cernauca.-

Testamentul lăsat fiilor săi:

"Trei mari datorii au ei de împlinit: Patria,Limba şi Biserica.

Românească este ţara aceasta(Bucovina),în care trăim,câştigată şi păstrată cu sângele strămoşilor noştri şi înzestrată cu drepturi româneşti,care n'au putut să apună,pentrucă sunt o proprietate nepieritoare a ei.

Limba română,sufletul naţionalităţii noastre,pe care ne-au păstrat-o străbunii noştri în timpul barbariei,chiar cu răpunerea vieţii,a fost totdeauna şi este adevărata limbă a acestei ţări; nici un drept nu s'a aflat în putere,ca s'o desfiinţeze.

Biserica ţării noastre,este biserica ortodoxă,odorul cel mai scump al sufletelor noastre,care cu toate că are drepturile cele mai frumoase, se află totuşi în împrejurările de faţă ameninţată de nişte stări de drept nefavorabile şi cere ajutorul fiilor săi ca s'o apere"

(Din discursul de recepţie la Academia Română Bucureşti-1916,
I.I.Nistor).

Notă: Document primit în dar dela poetul Al.P.Silistreanu-S.Paulo în păstrare la Biblioteca Română SATUI-Brasília DF.

RIDICA-TE LA LUPTA,BUCOVINA !

Ridică-te la luptă ţară muşatină,
Cu Dragoş şi cu zimbrii,Moldovă tu de Sus.
Strângeţi toţi arcaşii,Dulce Bucovină,
Ţăranii credincioşi,ţăranii lui Isus.

Altar străvechi cu candeli,balade din bătrâni.
Ogor slăvit în ceruri,grădină ca un rai.
Ţi-au frânt în două trupul,satanicii păgâni.
Curg lacrimi,curge sânge,pe strămoşescu plai.
....

Brasília,27 Martie 1984
D.Paulescu

Schiţă din copilărie

Ziua de 13 Februarie 1907,apare ca o zi stingheră,singuratică,biciu
ită de viscole şi iarnă grea.Anul 1907,e un an greu,acoperit de restrişti
şi umilinţi,care au dus la revolta îndreptăţită a ţăranilor români dela
Flămânzi.Ţăranii noştri,înşelaţi mereu şi exploataţi până la sânge,de cio
coi şi venetici,în propria lor ţară.

Intr´o casă simplă,într´o margine uitată de sat,13 Februarie 1907,
sporeşte numărul copiilor cu încă un băiat.Pe un ger de crăpau lemnele şi
şindrila de pe casă,nănaşa Marghelina înotând prin zăpada proaspătă,du-
cea în braţe îmbodolit spre biserica veche din Voloca,pe mititelul Mitruţ
(Dumitru),ca să-l boteze popa George.Şi pentrucă aşa scrie în legile de
veacuri ale neamului nostru,nănaşa trebuia să-şi creştineze finul,chiar
dacă i-ar fi îngheţat copilului limba în gură de frig.Aşa e obiceiul din
străbuni,noii născuţi,fie băieţi sau fetiţe,primesc numele de botez al
bunicilor.Şi cum bunicul micuţului,s´a chemat Dumitru,aşa l´au botezat
şi pe copilul din braţele nănaşei Marghelina,fata cea frumoasă a gospoda
rului înstărit,a ursului,de pe cea vale a satului de arcaşi.

Mai târziu,când a crescut Dumitru mai mărişor,de-l lăsa maică-sa cu
casa şi cu grija celorlaţi fraţi ~~mai~~ mici,băiatul lui 13 Februarie 1907,
se simţea atras de taina asfinţitului de soare,de minunatul răsărit de
lună,acolo în împărăţia liniştei din sat.

Până se întorceau părinţii şi surorile din ţarină,istoviţi de muncă,
Mitruţ,număra toate stelele de pe cer şi nu se mai sătura să le priveas-
că.Cine-ar fi zis vreodată,că după ani şi ani de zile,cerul acela înste-
lat,luncile şi izvoarele,grădinile roditoare,poenele şi dumbrăvile, în
freamătul cărora a crescut băiatul,se vor desparte de el şi va trebui să
rătăcească singur cu anii prin lume,fără noroc,departe de cei scumpi ai
lui şi fără bucurii.

Cine putea bănui,cine putea şti că în inima lui de copil,va arde cu
anii mai târziu,un dor sfânt pentru brazdele de pământ,pe care în copilă
rie le răsturna cu plugul împreună cu taică-său,din zorii primăverii sub
merii cei albi dela deal de cireşi.?

Cine-ar fi spus că zădarnic se va chinui,să se mai întâlnească vreo
dată cu splendorile eterne ale cerului românesc,cu cărările minunate din
copilărie ? Când oare va mai păşi pe covorul moale al frunzelor ruginite
de bruma toamnei,de pe sub copacii şi nucii din grădina cea din vale ?
Când se va mai întâlni cu prietenii dela şcoală,cu Gheorghiţă a lui Vasi
le,cu Todiraş din Gropană şi Silvestru Paşcanu,acolo în Tolocuţă,unde ve
nea Nicolae a Malinţei,Iluţă a Ilinchi,şi Toader Ionică,să cânte pe înse
rate,acele neuitate cântece din bătrâni şi din poeţii noştri,Eminescu,
Coşbuc şi Goga ? Când va mai alerga cu sânul plin de ouă roşi în zilele
Paştilor,în pajiştea dela biseră,să ciocnească ouă cu copiii satlui ?

Câte nu v´ar putea povesti,Mitruţ,în nopţile senine,cât de mult şi-
a iubit el,satul,ogorul lor de-acasă,cireşii şi merii din pomătul cu nuci
înalţi ? De când s´a tot dus,Mitruţ,în lume,carii,vremea,ploaia,zăpada
şi crivăţul hain,au ros şi au înegrit grinzile şi tălpilr casei bătrâne,
şi streaşinile de vis. Biata casă în care a copilărit,abia se mai ţine
în stâlpul cel de stejar din Codrul Cosminului.

Iată,împlinindu-se un car de ani,din clipa când nănaşa Marghelina,
cu Mitruţ cel mic în braţe,bine învelit în ţoala cea de lână,răzbea gâ-
fâind prin troianul mare al drmului spre casa părintelui George Deleanu,
să boteze copilul şi-apoi fericită s´a întors cu el acasă.De-atâţia ani
de despărţire,o fi murit şi nănaşa şi părintele şi cine ştie dacă or fi
având,sub stăpânirea anticrştilor de astăzi,vre-un semn la căpătâi ?.

Din şirul toamnelor apuse,40 de ani s´au stins pe meleaguri străine
şi numai Dumnezeu ştie dacă,Mitruţ,îşi va mai revedea casa părintească
şi satul neuitat ! Peste sufletul celor dragi inimii lui,peste morminte-
le fraţilor,părinţilor,surorilor din cimitirul cel nou şi a tuturor con-
sătenilor,au căzut anii cei negri.Anii ucigătoarei singurătăţi şi despăr
ţiri.Anii robiei luciferice.Vifornişa iadului,a încercat şi încearcă să
răstoarne la pământ,tot ce-a clădit sufletul românesc până astăzi.Dar
nu va reuşi,pentrucă acest neam al Carpaţilor,legat de milenii,ca şi
Mitruţ,de glia şi strălucirea stelelor,de ciripitul sublim al rândunele-
lor,speră şi crede în mântuirea şi ocrotirea lui Dumnezeu,în ziua de lu-
mină şi dreptate,care se apropie.

D.Doru

FRATELE NOSTRU DE CRUCE

STEJAR NEMURITOR DIN BUCOVINA

DUMITRU LEONTIES

VULTUR DIN ŢARA FAGILOR

S´a născut în mândrul şi istoricul sat românesc-Vama-din codrii Bu
covinei,la 1 Septembrie 1917,când hoardele muscălimii bolşevizate se re
vărsau din întunericul stepelor,peste pământul cel sfânt al Moldovei.

Vama,este o comună de frunte,cu oameni sănătoşi,muncitori şi bine
înstăriţi.Satul se pierde într´o splendidă regiune de munte,care le-a
dăruit vămenilor un temperament de oameni integri,hotărîţi şi uniţi.Toţi
poartă în sufletul lor trăinicia de milenii a legendarului munte Rarăul.

Din cuibul acestor ţărani,vioi,credincioşi,chipeşi şi vulcanici s´a
ridicat şi fratele nostru,Dumitru Leonties.

Dar nu putem cuprinde în câteva linii,personalitate,lupta şi patri
otismul eroic a lui Leonties,încă de pe băncile şcolii şi până în clipa
când s´a stins în groaznicul accident din Germania,împreună cu preotul
Vasile Zăpârţan,în nefericita zi de 5 August 197[illegible].In aceiaşi maşină se
mai găseau două românce,mama şi fică-sa,sosite de puţin timp din ţară
şi pe care le-a despărţit moartea crudă,murind mama şi rămânând fica sin
gură printre străini,supraveţuind dramaticului dezastru.

Intr´o altă lucrare,dedicată acestui strălucit luptător al ţării
noastre,se va putea zugrăvi icoana vieţii,idealismul şi neîntrecutul său
spirit de sacrificiu.

Ne rezumăm aici,subliniem,din presa din exil,rândurile exprimate
cu adâncă durere,de către Domnul Horia Sima,Comandantul Mişcării Legio-
nare,D-l avocat Vasile Mailat şi preotul Gerd Zikeli,vice-preşedintele
asociaţiei" Rumänisch-Deutsche Studiengruppe,întemeiată şi condusă de Dr
D.Leonties,cuvinte care au apărut în revista "Ţara şi Exilul".

Tragedia din Germania.După atâtea lovituri ce le-a primit Mişcarea
din partea nenumăraţilor ei duşmani,cari au decimat efectivele ei,încep
să se rărească şi rândurile ei din exil prin scaderţa inerentă vârstei.
Dar faptul ne doare cu atât mai mult şi ne umple de triteţe,când vedem
cum legionari în plină putere creatoare sunt seceraţi de aripa morţii.
Pentru a da câteva nume,Emil Bulbuc,Crişu Axinte,Petre Ponta şi acuma..
Dumitru Leonties.

Cu dispariţia fiecăruia din aceşti falnici legionari,s´a cutremu-
rat universul nostru,s´a prăbuşit o lume de visuri şi idealuri,reflecta
ta prin prisma unei vaste experienţe umane,politice şi spirituale.Un le
gionar e o piesă rară,se formează greu,căci educaţia lui se desăvârseş-
te prin aspra confruntare cu realitatea.El trebue să treacă prin trei
probe grele,pentru a merita să poarte acest nume: să dea examenul sufe-
rinţii,al eroismului şi să iasă biruitor şi din mlaştina desnădejdii cea
mai grea încercare.

Dumitru Leonties,trecuse prin temniţe şi lagăre,s´a acoperit de glo
rie şi în luptele la care a participat,dar cea mai nobilă pagină din vi
aţa lui,a scris-o aici în exil,refuzând să se predea desnădejdii sau să
se acomodeze situaţiei de cetăţean al altei ţări.Nu a practicat nicioda
tă ieftina filosofie a acelora cari întocmindu-şi rosturi în mijlocul
altor neamuri,dau cu piciorul neamului din care se trag.Pe aceşti rene-
gaţi îi privea cu cel mai mare desgust,considerându-i nişte epave,vred-
nice de blestemul întregei omeniri.

(continuare în pagina 38)

Suferinţa celor de-acasă îi domina existenţa,îl ţinea într'o perma nentă încordare şi îi mobiliza toate resursele sufletului pentru lupta eliberării.Dumitru Leontieş era un chinuit.Chinuit de tragedia neamului, ale cărui gemete i se împlântau în inimă ca nişte pumnale.Chinuit de ne putinţa lui şi a noastră a tuturora de a schimba soarta vitregă a ţării alungând pe tirani.

Mistuit de acest foc interior,Leontieş se asvârlea cu patos în ori ce acţiune ce i se părea lui că ar putea contribui la cauza eliberării. Comunitatea românească din Germania a fost permanent susţinută de elanul lui,în ultimii 15 ani.Câte conferinţe,câte discursuri,câte intervenţii, câte articole destinate să trezească lumea din nepăsare,ascuţindu-i sen sibilitatea pentru primejdia comunistă.Cu vasta lui cultură,cu darul lui oratoric,cu perfecta stăpânire a limbii germane,cu temeritatea cu care îşi expunea tezele,Dumitru Leontieş,se convertise în tribunul românismu lui pribeag din Germania.Dar din nefericire...

Un accident brutal a curmat existenţa unuia din cele mai distinse elemente ale mişcării,tocmai când atâtea speranţe se legau de numelelui. E o grea pierdere,căci plecarea lui din rândurile celor vii,lasă un gol de neînlocuit.....

Aşa a voit Dumnezeu ca un nou luceafăr să se'aprindă în cer,lumi-nând calea Legiunii.

HORIA SIMA

La-Inmormântarea lui D.Leontieş dela Vaterstetten- a vorbit avoca-tul Vasile Mailat,care a adus tributul de recunoştinţă al Legiunii,căre ia D.Leontieş i-a servit toată viaţa lui.Iată câteva crâmpeie din cuvân tarea sa: Intristată asistenţă,Dr.Dumitru Leontieş,s'a născut în Ţara Fagilor,ocupată astăzi de Rusia Sovietică.A făcut liceul la Cernăuţi.În că de atunci a intrat în" Frăţiile de Cruce ",organizaţia tineretului din Garda de Fier,fundată de Corneliu Zelea Codreanu şi destinată să a-pere poporul român împotriva comunismului,să-l întoarcă cu faţa la Dum-nezeu şi să-l tămăduiască de sărăcie şi corupţie.

Student fiind,în 1938,ia parte la o manifestaţie împotriva condam-nării nedrepte a lui Coneliu Codreanu.Pentru acest fapt trebue să facă 2 ani de închisoare.Eliberat în 1940,este silit în 1941 de politica gen eralului Antonescu să se refugieze în Germania,împreună cu alţi camara-zi.Aici este internat pe rând în lagărul dela Rostock şi apoi în lagă-rul dela Buchenwald.

După război şi-a continuat studiile,a făcut un doctorat în ştiinţe le economice,şi a fost numit professr la un liceu german.

Cunoscut autor de imnuri legionare,publică volumele de poezii înti tulate "Prin mlaştini şi Furtuni",şi"La răscrucea neamului",apoi o lu-crare de adânc sens ştiinţific,fiind întitulată"Industrializarea Români ei până la cel de-al doilea război mondial".

S'a căsătorit şi lasă în urmă o soţie şi 4 copii,care-l plâng ne-mângâiaţi.Cu el a murit un om şi un viteaz...Fiinţa lui era scăldată de o dragoste sfântă pentru poporul român.Imi spunea odată,cu faţa întune-cată de durere:" Am intrat în Garda de Fier,să ajut şi eu la salvarea a celui ţăran român din pacostea care a căzut peste el: comunismul,corup-ţia şi sărăcia.Acesta este sensul vieţii mele şi pe el voi merge până la capăt...

Pe această cale s'a întâlnit cu Monseniorul Vasile Zăpârţan,cu ca-re s'a înfrăţit în moarte şi au mers împreună până la sfârşit.In deose-bi,refugiaţii scăpaţi din imperiul roşu,fără Dumnezeu,formau principa-lul obiectiv al activităţii lor.Ultimul,în care şi-au găsit moartea,era drumul de întoarcere din lagărul Nürenberg,unde stăruiseră să se acorde azil politic unor refugiaţi...

Dumnezeu să-i binecuvânteze pentru tot ce-au făcut.

Au mai vorbit în faţa mormântului deschis,Domnii Emilian,Cloos şi directorul şcolii unde funcţiona Leontieş ca profesor.

Extragem din scrisoarea părintelui Gerd Zikeli aceste ultime rân-duri:" Joi,5 August din acest an,a murit în urma unui tragic accident de automobil,Dr.Dumitru Leontieş,preşedintele Grupei de Studii Româno-Germane.Marţi în 10 August,a fost înmormântat în Vaterstetten lângă Mün chen.Exilul românesc a pierdut pe un neobosit luptător şi un strălucit

(continuare în pagina 39)

conducător,iar toţi europenii naţionalişti un prieten şi camarad credin cios,adânc convins de ideea solidarităţii naţional-europene....Ştim că moartea lui lasă în urmă un gol ce nu poate fi înlocuit...Ceeace moar-tea nu poate însă să ne răpească,este spiritul lui de luptă şi siguran-ţa victoriei finale,pe care Dumitru Leontieş întotdeauna le-a iradiat şi cu care ne-a întărit inimile.

Dumitru Leontieş,a intrat acuma în eterna Legiune a iubitului său Conducător,Corneliu Zelea Codreanu.Noi însă jurăm la mormântul lui că vom continua să luptăm nesdruncinaţi pentru marea cauză,căreia i-a ser-vit până la ultima respiraţie.

\+ + +

Ca încheiere,îmi permit să adaug aceste câteva amintiri,legate de anii noştri apuşi.M'am cunoscut cu Dumitru Leontieş,în munţii Dornelor. In Impărăţia liniştei şi a frumuseţilor neîntrecute de pe valea Bistri [illegible]rii,de unde se deschide priveliştea încântătoare către muntele Pie trosu şi Rarăul Căpitanului.Privelişti,care i-au fermecat sufletul lui Alexandru Vlahuţă,în"România Pitorească" şi a lui Alexandru Brătescu Voi neşti în minunatele sale" Schiţe şi Amintiri".

De atunci,de când ne-am cunoscut,un Dumitru,s'a înfrăţit cu alt şi alţi Dumitri,la sânul cald al Universităţii Cernăuţene,unde am fost colegi ai Facultăţii de Drept şi discipolii străluciţului profesor de Drept Constituţional,George Alexianu,Guvernatorul Transnistriei,ucis mi şeleşte de satanicii adepţi a lui Karl Marx şi de trădătorii Romăniei din 23 August 1944.

Soatta vitregă,ne-a purtat în anii tinereţii,pe când luptam înca-draţi în şcoala cea aspră a lui Corneliu Codreanu,prin lagărele şi în-chisorile guvernelor înstrăinate şi prin atâtea" Mlaştini şi Furtuni ", iar spre sfârşitul războiului,ne-am revăzut în Viena,în 1944.

Capitularea Germaniei din Mai 1945,ne-a prins în orăşelul austriac Haag.Eram un mic grup de români nedespărţiţi,dar prigoniţi de neroroc ca toţi pribegii,fără adăpost,fără mijloace de existenţă,rătăcind de-parte de scumpa noastră ţară căzută în robie,lihniţi de foame şi cău-tând de lucru pe la porţile nemţilor,respingători şi revoltaţi c'au pier dut războiul.In acele zile negre,am colindat tot Haag-ul până către sea ră,fără să găsim de lucru.Morţi de oboseală,bătând la poarta unei gospo dării mari,ne-a deschis un austriac bătrân,care trăgea dintr'o lulea lungă până la brâu.L'am salutat şi l'am întrebat,dacă nu are ceva de lu cru la gospodărie ? Neamţul,Josef Wallaberger,ne-a primit să înoptăm la el şi ne-a spus că are de lucru la câmp,la făcut fânul şi la îngrijit vitele.Peste noapte ne-am odihnit oasele,în fânul dintr'o şură mare,de nici n'am simţit când s'a făcut ziua.

Dimineaţă,ne-am împărţit atribuţiile şi ne-am pus pe muncă agrico-lă şi la gospodărie.Eu cu Leontieş,i-am cerut lui Iosub(josef)două coa-se şi ne-am dat la cosit iarba de pe-o poiană minunată,nu departe de ca să. In schimbul muncii,Wallaberger,văzând că lucrul nostru merge şi e bun,dându-i o bună producţie,ne dădea masa şi câte 3 mărci şi jumătate pe zi de lucru.In 3 luni de zile,până am terminat lucrul omului,ne-am întărit fiziceşte,aveam ceva mărci în buzunar şi de aici,micul nostru grup s'a desfăcut.Dragoş Hoinic,fratele profesorului Bujorel Hoinic,de-cedat în Niteroi-Rio de Janeiro,a plecat spre ţară,deşi l'am desfătuit cu toţii să nu plece,unde tovarăşii l'au aruncat în temniţă şi acolo în bezna celulelor,s'a sfârşit.Teologul Nicolae Zelea,şi-a pus în gând să plece în Canada,unde a construit,biserica Sf.Gheorghe,şi unde trăeşte şi astăzi,slujind cu credinţă lui Dumnezeu şi luptând pentru eliberarea neamului nostru de sub jugul şi tirania comunistă.Eu cu Nicolae Pora, ne-am hotărît să trecem frontiera pela Saarbrüken în Franţa,cu orice-risc,iar fratele meu de coasă,s'a decis să rămână la Insbruk,unde afla-sem că se găsesc un alt grup de români,ca apoi să se stabilească defini tiv la München.Pora trăeşte şi el în Canada,iar subsemnatul în Brasília.

De atunci,nu ne-am mai văzut,ca şi cum ne-ar fi înghiţit marea str inătăţii,dar ne-om revedea pe celalt ţărm al veşniciei.

Implinindu-se,în 1981,cinci ani dela moartea lui Leontieş,legiona-rii din Germania şi Austria,i-au publicat în 26 Octombrie,ziua Sfântu-lui Dumitru,o minunată plachetă cu fotografia lui,pe care am primit-o la Biblioteca SATUL şi pe care o reproducem cu drag în Cetatea Luminii,

(continuare în pagina 40)

acum la 8 ani de când Ţara noastră,în mare suferinţă şi exilul românesc, au pierdut pe unul din cei mai străluciţi luptători şi scriitor din Generaţia de Sacrificiu-. (D.Paulescu)

V I Z I U N I

Doar sălcii despletite şi arini
s'or apleca
peste groapa cu mărăcini...
Furtuni s'or bate
cu săbii grele
peste somnul răsmeriţelor mele...
Voi mai simţi o vreme
cum trupul mi-l doboară,
în timp ce sufletul
către înalturi zboară...
Voi fi atuncea liber,
ca fulgerii din nori,
alături de Codreanu,
de Moţa,
de Marin,
de Decemviri
şi Nicadori...

" Prin Mlaştini şi Furturi "
D.Leonties
Editura DACIA-Rio de Janeiro
1969

R U M Â N A

Din lut rumân m'au plămădit strămoşii
Şi'n crivăţ m'au călit,
In ploi crescut-am brad de munte,
Cu doinele m'am ridicat,
Cu doruri mari să-l văd pe Căpitan...
Ochi largi de vis spre Dumnezeu
Mi i-a deschis din fragedă copilărie
Mama.....
Asprimilor,apostol l'am avut
Pe tata.....
Iară haiducii mi-au fost fraţi de cruce!

Leonida Iututovici

"Neamul românesc se află în primejdie de moarte" !
Cuvinte exclamate de poetul V.I.Vasiliu dela Dorna în 1952,la Sibiu,într' un cerc de prieteni.

E r a . . . a b e a î n c e p u t u l

Era la vremea când vara pe sfârşite poleia în galben-auriu câmpul, pădurea şi toată grădina.

Pe câmpia întinsă cu sate resfirate până departe,târgul din mijloc -bogată aşezare la răscruce de drumuri şi nod de cale ferată,altădată în plină desvoltare-era acum tăcut,parcă amorţit...

O mamă bătrână pe patul de suferinţă,cu ultimele puteri,mai cerea încă,ziarul-să vadă cu ochii ei,ce se stingeau încet...dacă nu cumva scria ceva şi de băieţii ei-chemaţi la datorie şi plecaţi de mult.

Peste nopate...glasul" Achtung ! Achtung !" încetează complect... Cu fraze întoarse pe dos,un alt crainic anunţa "Armistiţiul" şi odată cu el-dinspre răsărit-hoardele sălbatece au şi trecut graniţa de apă,mărşăluind-năvălind grăbit în coloane de fier şi uruit de şenile...

Veştile rele-cruzimile şi jaful-erau însă cu mult înaintea lor,înfiorând pe cei ce căutau să găsească un sens în noua situaţie,cât şi pe cei mai simpli-uimiţi-ce nu mai înţelegeau aproape nimic.

In miez de noapte-la lumina lunei-în grădini,pe după hambare sau în spatele casei,gospodarii săpau de zor,îngropând în adânc tot ceace aveau mai bun şi mai de preţ.Ridicau pereţi dubli la magaziile cu provizii; ascundeau în grabă atelaje-trăsuri,şarete,unelte...sub căpiţele de paie.

Câteva familii au încercat chiar să fugă,într'un cătun ascuns,undeva mai departe,spre baltă;dar,ajunşi să treacă calea ferată,au aflat că pe drumurile vechi şi nepetruite,din sud,hoardele treceau neîncetat,încă de ieri.Pe hărţile lor vechi,nu erau trasate şoselele mai noi...

Dar,nu peste mult,pocnituri de armă,huruit de lanţuri,anunţau trecerea coloanelor şi pe şoseaua naţională ce despica în două târgul parcă înţepenit în aşteptare...Deslegaţi pentru paza de noapte,câinii furioşi sar peste garduri,sar pe invadatori,spărgând auzul cu lătratul lor sacadat şi ameninţător ce se amplifica neîncetat până departe spre uliţele lăturalnice.Din când în când câte un schelălăit prelung de o parte şi de alta a drmului-semnala desigur-un glonţ de aproape,ce le curmase, unuia şi altuia zelul,luându-le sufletul pentru totdeauna.

O coloană se oprise;se răspândise pe şosea şi pe străzi,în grupuri deslânate şi sgomotoase.Cu bătăi de cismă în poartă,cu fraze tăioase şi răstite scoteau sătenii din case,comandând provizii pentru armată şi cai puternici de schimb.

Cu astfel de ordine hordocăite,felinarele dela uşa grajdiului,s-au aprins tremurând în noapte,iar cei doi cai-Murgu şi Turnu-au fost scoşi cu forţa,mai mult târâţi în curte.Ei au înţeles mai bine şi mai repede decât s'ar fi putut crede-primejdia-.Voinici şi impunători,ei se împotrivesc,par îndărătnici şi neascultători.Străinii nu se pot apropia în nici un chip de ei...cu furie caii se înalţă drept pe copitele din spate,gata să strivească tot ce ar fi putut prinde sub săritura lor nervoasă şi avântată.Stăpânul încearcă să arate,să explice că el creşte numai cai de rasă,de întreceri,de curse.

Un tâlmaci apărut ca din senin,îi traduce ordinul scurt-să înhame caii la docar şi să vină cu ei.Când omul nostru încearcă printr'un gest să mai adauge ceva...un pistol îşi îndreaptă ţeava hotărît în Murgu şi altul în Turnu.

Poarta mare s'a deschis,docarul plin trece podeţul către şosea... din toţi,doar Murgu şi Turnu întorc puţin capul,vrând parcă să privească înapoi.

Şi au trecut zile şi zile peste zile...aşteptarea,neliniştea şi îngrijorarea creşteau mereu.Nici un sgomot nu anunţa uruitul uşor al docarului,atât de cunoscut-în drumul obişnuit,al întoarcerii spre casă.

Intr'un târziu,în întunericul dens al unei nopţi înnourate,poarta mică-întredeschisă cu greu,scârţâie prelung şi un trup aplecat ce se clatină în pas,se strecoară în curte.

Când l'au văzut de aproape,n'au vrut să-l recunoască...să ţipe ? să plângă ? să strige ? Nu puteau crede,nu puteau admite,erau înmărmuriţi. Şi omul cu mâna la gură le făcea semn să tacă şi să intre în casă.A cerut o cană mare cu apă şi s'a trântit pe un pat,aşa cum era prăfuit şi rupt.Nimeni n'a putut şi nici n'a mai cutezat să-l mişte.

(continuare în pagina 42)

Un somn agitat cu fraze neînţelese,febră şi delir,i-a făcut pe cei din jur să tremure pentru viaţa lui.Oare cât mersese pe jos,ascuns prin păduri şi prin lanuri de porumb,ca să ajungă acasă?...Si cu toţii au înţeles...poarta mare nu se va mai deschide curând şi poate...niciodată.

Iubea caii şi îi creştea de mici cu grija cu care părinţii îşi înconjoară copii.Ei erau mândria,fala şi prietenii lui cei mai de preţ...

Abea mai târziu,adunând cap la cap acele triste fragmente,pline de revoltă şi lacrimi,am putut înţelege,în mare,tot ceeace s-a întâmplat..

...După mai bine de două zile de alergare neîntreruptă,după o răpăială iute şi rece,caii s-au oprit.Murgu s-a trântit jos,a întins gâtul lui lung pe pământul umed şi...a murit pe loc.

Omul a fost acuzat că a dat ceva calului ca să întârzie armata în goana ei nebună spre capitală.A fost pus la gard,gata să fie împuşcat. Dar,era în piaţă,în centrul unui orăşel mic dela poalele dealului,câţiva copii s-au adunat în grabă,au început să plângă,lumea a ieşit, s-a strâns repede în jur.Dar mulţimea astfel adunată,arăta atâta mâhnire,indignare şi atâta dezaprobare-furie dreaptă şi mută-încât asupritorii cu ordinele lor tăioase şi crude se încurcau între ei.Vociferau,răcneau se certau...De după colţ,dintr'o curte a ieşit cineva şi omul cu caii a fost chemat să se retragă să-şi revină puţin; dar nu...el a vrut să rămână acolo,să-l mai vadă odată pe Turnu,să-l vadă plecând...Un alt cal a fost adus şi înhămat în locul lui Murgu.Pe bancheta din faţă,o tunică închisă până la gât,o faţă mai mult lată decât lungă,mustăţi groase şi ochii numai două linii scurte şi înguste; cu biciul ridicat, sfărâind, plesnind şi bolborosind,se căznea să pornească docarul.Si iată..caii se mişcă,parcă vor să-şi măsoare pasul,dar alt bici şi alt bici plezneşte mereu,nervos şi cu ură sfârtecând până la urmă pielea castanie, subţire şi atât de sensibilă...

Turnu se opreşte,sforăie înfiorător,coama se sburleşte,-e încordat şi totuşi măreţ în nesupunerea lui-svârle cu copitele de dinapoi,se ridică în sus...şi apoi,sare odată şi încă odată,-nimic nu-l mai poate opri - şi răstoarnă deodată docarul cu tot ce era în el.

Mulţimea se îngrămădeşte în faţă.Omul rămas lângă gard nu mai poate vedea la drum.Dar,imediat un descărcat neîntrerupt de mitralieră -ucidere mişelească-,şi un zgomot înăbuşit de cădere grea -nevinovată- îi zvâcneşte în tâmple...

Turnu îl răsbunase pe Murgu...Nu putuse îndura barbaria dar, cădea şi el pe aproape...amândoi,striviţi de cisma necruţătoare, inumană, a hoardei din răsărit.

Pentru Murgu şi Turnu -acesta- a fost sfârşitu...dar,pentru stăpânul lor...tragedia pierderii cailor lui dragi...avea să însemne,abea...începutul.

(din "Legende sfărâmate") Georgeta Crairic

23 August 1944

"Ceeace dă caracter infamant actului dela 23 August,este că răsturnarea lui Antonescu s'a săvârşit cu ajutorul Rusiei sovietice,o ţară cu care noi ne aflam în război. Trădarea a existat din momentul ce arestarea lui Antonescu s'a săvârşit cu scopul de a preda ţara inamicului".

Horia Sima

"J'aime la liberté,et je l'aime peut-être encore plus que la Patrie. Car,sans la liberté,la Patrie n'est qu'une prison".

Mazzini

LA POLOGNE et LES TURCS

par: Enver Esenkova, Prof.(Istambul)

Les événements de Pologne suivent leur cours.Les ouvriers polonais ne pouvant plus supporter les oppressions sociales et économiques, la misère et les inégalités avaient declanché en 1981 à Dantzig une action de resistance.Cette action avait été aussitôt adoptée par les Universités et les intellectuels et avait embrassé la Pologne entière.L'Eglise, gardieenne de la croyance et de la culture nationales a veillé à ce que cette résistance ne dégenère pas en anarchie et a pris sous sa protection Walesa,le leader du Mouvement.

Que pensait l'Union Soviétique devant cette action grandissante et dont les échos pouvaient ébranler les pays socialistes-sattelites et les nations opprimées de l'URSS ? Allait-elle laisser seule le gouvernement polonais incapable de juguler cette action ? Ou bien,allait-elle intervenir et prendre la Pologne sous sa "protection " ?.A ce propos,il y a lieu de regarder l'histoire car nous y trouvons des exemples à éclairer le sujet.

La Russie-hier et aujourd'hui-veut engloutir la Pologne,1772,elle avait,ensemble avec la Prusse et l'Autriche partage la Pologne.Vingt ans après en 1793,avec les mêmes parteraires elle partageait à nouveau la Pologne.Enfin,il y a 120 ans,en 1863,elle faisait disparaitre la Pologne de la carte.

Les Turcs avaient ét'les seuls à ne pas reconnaitre ces partages. Ils respectaient la parole donnée.En effet,ils restèrent fidèles à l'Entente Polono-turque de 1699.Wernyhora,une sage populaire,exprimait ainsi une voix venant de l'Inconu: Les cavaliers turcs viendront à Vistule et la Pologne sera sauvée,disait-elle.1).Ces mots reflétaient la croyance populaire polonaise.Les Polonais ne l'ont pas oubliée.

En 1830/31,commença le premier soulevement contre la Russie.Elle a étouffé ce mouvement d'une manière cruelle et sanglante.Des centaires de Polonais,savants,militaires,intellectuels,écrivains et jeunes combattants se refugièrent en Europe et en Turquie.La Russie fit des pressions sur les Etats pour l'extradition de ces réfugiés,mais la Turquie refusa net.

La plupart des réfugiés polonais,venus en Turquie,s'établirent à Istambul,mais en même temps un "Village Polonais" (à environ 20 km.d'Istambul) fut attribué aux réfugiés -combattants où ils allaient pouvoir cultiver les croyances et les traditions nationales.Ce Village(Polonezköy),souvenir vivant de ces temps héroiques continue encore aujourd'hui à tenir haut l'idéal polonais.

Un certain nombre des Polonais réfugiés en Turquie et surtout les intellectuels,les militaires et des jeunes combattants embrassèrent la religion des Turcs et prirent ainsi des postes très importants dans l'administration turques.L'un d'eux est le Géneral M.Sadik Paşa.Ce militaire dont le nom originaire était Mihail C.Czaykowski s'étant réfugié en 1831 en France et de là venait à Istambul à titre de représentant des réfugiés Polonais.En 1850 il embrassa l'Islam et prit le nom de Sadik Bey. A la veille de la Guerre de Crimée,Sadik Paşa fondait les Brigades Cosaques et projetait la fortification et l'organisation de la Dobroudja. 2).qui à cette époque formait la voie de passage des armées russes attaquant la Turquie.Ainsi Sadik Paşa allait empêcher les agressions et briser les armées russes.Ce projet ne put pas être réalisé et les agressions russes continuèrent.

Pendant la Guerre de Crimée(1855/56) le Prince Czartoryski,le Comte Zamoyski,le Général Wysokki et le très connu auteur de Quo Vadis ? l'écrivain Adam Mickiewicz se réunissaient à Istambul et ensemble avec le Général Czaykowski(Sadik Paşa)organisaient les Régiments Polonais et s'engageaient dans la Guerre contre la Russie.Ces régiments continuèrent leur existence jusqu'en 1880 sous le nom d'Unités Cosaques Turque,de Brigades Anglo-Polonaises,et Dragons Polonais.

(continuare în pagina 44)

l'intérêt du aux combattants polonais.
I'europe n'avait pas montré l'intérêt du aux combattants polonais.
La cause polonaise avait été négligée.I'écrivain Adam Mickiewicz s'ex-
primait ainsi: Je préfère servir dans une Brigade Polonaise en Turquie
que d'être membre de l'Académie Française.Ces derniers mots furent :les
Brigades Cosaques Turques. 3).Les Polonais n'avaient pas abandonné la
lutte contre la Russie,ennemie eternelle de son intégrité terriroriale,
de l'Indépendance Nationale polonaise et prenaient part à coté des Turcs
à la Guerre de Plevna (1877/78).Les unités polonaises avaient fait preu
ve des plus grands actes d'héroisme.Benedikt Rahoza,Jasmin,Romer Mercyn
ski et autres combattants polonais moururent à coté des soldats turcs.
Cette amitié et fraternité polono-turque si profonde avait cimenté
dans le coeur des Polonais la confiance aux Turcs et avait laissait des
traces ineffaçables dans la langue et les traditions polonaises.Ainsi
tyton(tabac),filidjanka/tasse/,kilim(tapis)devinrent des mots permanents
de la langue polonaise.

La Pologne retrouvait à la fin de la Première Guerre Mondiale(1917-
1921)son indépendance,mais elle était Bientôt attaquée par les Russes.
La Russie avait changé de couleur,était devenue communiste,mais ne re-
nonçais pas à son envie d'engloutir la Pologne.Comme un loup qui guette
elle signait en 1939 le Pacte avec Hitler et s'associait au partage.La
Pologne était cette fois prise dans un étau et les intellectuels et au-
tres combattants ne purent quitter le pays qu'à travers la Roumanie/Con
stantza.Les officiers de l'armée polonaise furent bientôt executés,en
masse,dans les forêts de Katyn.Ainsi décidée à exterminer les Polonais
la Russie déclancha des déportations innombrables vers la Sibérie.

Malgré ces oppressions,exécutions et souffrances l'héroique peuple
polonais n'abandona pas la lutte et continua la Résistance jusqu'à la
victoire.Mais aujourd'hui il se trouve devant le danger d'être á nouveau
partagé,anéanti.Les Polonais qui se sont soulevés au nom de la Justice
et de la Liberté,de l'unité nationale et de l'Indépendance ont devant
eux encore une foisla même Russie.Et l'Europe est cette fois plus petite
et malheureusement sans réaction.

La Pologne aujourd'hui entourée par les états fidèles à Moscou va-
t-elle sombrer ? La Russie qui depuis deux cents ans essaye d'avaler la
Pologne atteindra-t-elle ce but ? La Pologne éternelle disparaitra-t-el-
le ? Devant l'impossibilité de freiner le Mouvement pour la Liberté le
Parti Communiste Polonais a habilement manoeuvré et nommé à la t`te de
l'État le Général de Sécurité,Jaruselski.Jaruselski parle des" ennemis
extérieurs "et exige du peuple polonais d'avoir confiance à la Russie
" le grand défenseur du socialsme".Pour le peuple polonais la realité
est toute autre: un peuple qui a ennemi la Russie soviétique n'a pas be
soin d'autre ennemi.!Ainsi,les fils de la Pologne éternelle sont vigi-
lents et décidés de résister.Un de ces fils courageux est le Pape Jean-
Paul II.Il aime son pays,il aime son peuple.Dans une lettre qu'il a a-
dressée en Nov.1981 à Brejnev,il disai que si la Russie intervenait il
rentrerait dans son pays rejoindre le peuple.Cette lettre du Pape a ren
versé les plans de Brejnev.Car il n'est plus le temps de Staline pour
dire,"Mais qui est le Pape ? Combien de divisions a-t-il ? Et Brejnev
suggera un nouveau plan. 4); faire disparaitre ce Pape rebelle.Suivant
le plan préparé par Y.Andropov,alors chef de la KGB et dont la mise en
application fut passée aux Bulgares,le Pape allait être tué.Et cela al
lait être fait par un Turc.

Pourquoi un Turc ? Est-ce qu'il n'y avait pas d'autres criminele
au monde ? Cela avait un sens: il fallait par là détruire la confiance
cimenté dans le peuple polonais à l'égard des Turcs.

Un criminel turc fut trouvé: M.Ali Agca.Il fu envoyé à Rome.I'abo-
minable attentat fut commis.Par miracle,le Pape a survécu.Mais l'aversi
on contre les Turcs sécoua le monde entier.A la fin de 1982,l'habile Po
lice Romaine réussit à cueillir de la bouche d'Agca des indices impor-
tants.On sut que l'attentat contre le Pape avait été planifie à Moscou
et mis en application à Sofia.Cette nouvelle rassura le monde entier.
Les Polonais renouvelèrent les Esperances et fortifièrent leur confian-
ce.Maintenant ils croient plus que jamais que leurs rêves seront bientôt
accomplis.

______Bibliografie:S.T.Gasztowtt-Turquie et Pologne,Paris,913
E.Georgescu:Un projet d'organisation de la Dobrogea,en 1855,par M.Sadik
Paşa,-Adam Lewak: Dzieje emigracji polskiej w Turcji(1831-1878)Warszawa
Paris-Match,24 Déd.1982,et,L'Express(Paris),17-23 Déc.1982. /1935.

PRIMATUL SPIRITUAL

A fost şi este principiul fundamental al naţionalismului românesc autentic.Numai în lumina lui,s'a putut asigura şi defini o conştiinţă a identităţii etnice româneşti,şi se poate înţelege şi cuprinde tezaurul de virtualităţi,tendinţe,forme şi categorii specifice ale subconştientului colectiv,cărăuşit de memoria generaţiilor care vin din străfundurile daco-romane ale istoriei.

Numai prin luminile spiritului se pot intui aspiraţiile,finalităţile istorice şi destinul fiinţei româneşti.Pe calea spiritului ne integrăm şi participăm la îndeplinirea rosturilor în lume ale unei comunităţi naţionale.

Primatul spiritual,în gândirea şi simţirea românească,a dus la structurarea armoniilor ierarhice ale culturii,civilizaţiei şi concepţiei despre lume şi viaţă,cu o centrare orientată spre tărâmul celălalt-transcendenţa-cu religia şi morala creştină.

Primatul spiritului,în existenţa istorică românească,vine de la Geţii lui Zalmoxis,ca să întregească viziunea română a unei ordine cosmice şi sociale.Ea s'a transmis,dealungul veacurilor prin ţărănime,deci pe calea simplităţii şi a purităţii sufleteşti,care are percepţia profundă a ierarhiilor şi ordinei din lume.

In haosul de orientări şi atitudini,din lumea contemporană,revista noastră înţelege să se călăuzească de logica şi categoriile primatului spiritual,pentru a ajuta la o apropiere şi cuprindere mai profundă a normelor şi frumuseţilor gândului şi faptei româneşti.

ION HAIMAGHI

TRADATORII ŢARII ŞI NEAMULUI ROMÂNESC

Ni s'a vândut şi trădat Ţara noastră,la 23 August 1944 de către politicienii şi jidovii dela palatul regal a lui Carol al II-lea,dictatorul sângeros al poporului român.Peste sufletul desnădăjduit al întregului neam carpatic,a căzut vălul negru al nopţii de trădare luciferică care i-a surprins pe bravii noştri soldaţi şi ofiţeri în tranşee şi pe câmpul de bătaie,luptându-se cu cel mai monstruos barbar al omenirii şi al creştinătăţii.Noapte de trădare iudaică şi ateo-marxistă,care ne-a aruncat neamul în robia duşmanului nostru de moarte.Ajunse pârjolul războiului,după prăbuşirea frontului dela Stalingrad,peste pământul nostru străbun,iar hoardele de tancuri şi armata roşă a iadului comunist,s'a revărsat ca un potop de foc şi fier,peste lanurile noastre de aur,peste plaiurile sfinte ale Basarabiei,Bucovinei,Ţinutul Herţa,peste ţara lui Ştefan cel Mare,întinzându-se mocirla infectă a mujicimii slave şi groaza morţii,până sub poalele Carpaţilor.Marele Reich,simţia cum se strânge funia la par,după ce potopul bolşevic înghiţise România.

Greşelile neiertate,comise de Axă,contra mişcărilor naţionaliste din Europa,ţelurile imperialiste ale Rusiei şi Germaniei,politica nefastă a lui Franklin Delano Roosevelt şi a mefistofelicului Churchill,cu mişelnicul şi ruşinosul tratat dela Yalta,au nenorocit Europa,continentul luminii,libertatea neamurilor şi pacea în lume.Un epileptic fricos, un englez fariseic şi egoist şi un tiran crud al lumii creştine,criminalii omenirii,cum spune Dl.George F.A.Boian,au îngropat istoria culturii, omenia şi credinţa.

REDACŢIA

PAGINA LITERARA

Se ştie de multă lume,că am pornit singuri la acest drum greu şi fără ajutorul nimănui.Doar" câţiva exilaţi în exil ",cum scria Vasile Postecă,înfrăţiţi întru ideal şi faptă,aşa ne-am aruncat în luptă,´în rânjetele ironice ale invidioşilor,defetiştilor şi dizidenţilor,cari aşteptau cu gurile cascate,să ne vadă răpuşi.

Aceştia căutau să-şi facă din strădania şi sacrificiile noastre,obiecte de distracţie.Doreau să ne îngenunche,ca apoi din compătimire,să ne elibereze certificate publice de neputinţă şi incapacitate.Agenţii mişelnici ai ambasadelor ateo-reseriste şi politrucii cu pistrui şi perciuni galiţieni,trimişi pe urmele noastre de pribegi,chinuiţi şi fără ţară,de ciubotarii şi tovarăşii guvernanţi dela Bucureşti,să ne prigonească,să ne pândească din umbră şi să saboteze,faptele şi acţiunile româneşti de pesre hotare,întru desrobirea neamului românesc.Groparii îndrăciţi,veniţi să ne inventarieze realizările noastre din exil,straiele purtate şi cărţile rămase,după ce-am închis ochii departe de cei scumpi de-acasă.

Scumpii noştri cititori,

In această pagină,de fiecare dată,ne vom mărturisi gândurile şi idealul,ce ne ţine vii.Vom culege,ca dintr´o grădină superbă,cele mai gingaşe şi minunate flori,să le prindem la pieptul fraţilor ce îndură calvarul şi să le aşternem pe mormintele celor ucişi de călăii regimului luciferic.Vom face buchete de trandafiri,stropite cu lacrimi din surghiun şi i le vom duce ţării,în ora izbăvirii.Vom aprinde candele,în care să pâlpâie sufletul neamului şi sufletul martirilor noştri.

Ne vom închina lui Dumnezeu şi Tării din legendă,din care păgânii au izgonit pacea şi au spulberat bucuriile.Au prefăcut din viaţa românească de altă dată,iad bolşevic de mujici îndobitociţi de "vodcă şi tabacioc",de marxism şi leninism.

"Cetatea Luminii,e ca un copil drag",spunea doamna Iulia Carâp,medică şi colaboratoarea noastră din Rio de Janeiro.Cetatea Luminii,nu e numai o publicaţie pur românească şi creştinească din diasporă.Ea e un foc,ce s'a reaprins după 23 de ani şi arde din nou în deşertul lumii de astăzi.Cetatea Luminii este un rug,urcat în culme,pentru neamul nostru robit şi jefuit până la sânge,de barbarii Kremlinului.

Când ne copleşesc,aleanul,năpăstuirile duşmane şi anii " străinei străinătăţi ",alergăm la focul vestalic al revistei,care s'a aprins dintr'o cremene carpatică,în 1954 în Sao Paulo.Lângă acest foc,ne încălzim inimile îngheţate de viscole reci şi nedreptăţi strigătoare la cer.

Pe aripile visului şi freamătul inimii,ne pare că vine pe furiş şi ţara noastră scumpă,lângă focul nostru,să-şi potolească amarul şi să-şi lege rănile sângerânde.

De peste meridianele planetei noastre rătăcite,din toate colţurile pământului,pe unde ne-a asvârlit nenorocul şi sbirii vânduţi,auzim cum gem în lanţuri şi se sting cu zile,părinţii şi fraţii noştri,surorile şi mamele scumpe,în bezna închisorilor comuniste,în foame,în frig şi schingiuiţi de cruzii temniceri,specializaţi în torturi şi ucideri, în centrele de sechestrări,asasinate şi crime,din Moscova şi Pequing.

Prin multe furtuni şi primejdii de moarte,am trecut în năpăstuita noastră istorie,dar suntem siguri că încurând,Dumnezeu ne va scăpa şi de urgia acestor "animale care vorbesc",năvălind din întunicimile luciferice ale Rusiei uralo-asiatice.

Iubiţii noştri cititori,

Suntem în măsură să vă împărtăşim,cu această ocazie,bucuria că revista noastră este scrisă în prezent,de o echipă selectă de scriitori şi poeţi desţăraţi,cari au făcut zid de fier în jurul ei, să strălucească ca un far.Incercaţii scriitori şi luptători ai românismului,pe care se sprijineşte Cetatea Luminii,carevistă de cultură şi artă,şi-au schimbat condeiul în spadă de foc,întru apărarea şi recucerirea libertăţii poporului român.Redacţia noastră,care poartă grijă de acest altar de lumină românească pe meleaguri străine,aduce viile ei mulţumiri de recunoştinţă,acestor distinşi colaboratori,stâlpi de vrednicie,credinţă şi patriotism,ai României Româneşti de mâine.

REDACŢIA

CATRE ISUS

Radu Gyr

Stăpâne´nsângerat,Domn al Luminii
Şi veşnicie limpede,Isuse,
Tu,Carele-ai primit pe tâmple spinii
Şi cuele în mâinele supuse,

Tu,Sfânt al Răstignirii şi´nvierii,
Care din Cruce Ţi-ai făcut lumină
Şi Răsărit din rănile tăcerii
Şi cântec din osânda fără vină,

Dă-ne încleştarea Ta,dă-ne tăcerea
Din ceasul pironirii´nsângerate,
Să ne primim şi cuele şi fierea
Ca Tine´n marea Ta singurătate...
Pe fruntea ţării zâmbetul Ţi-l pune
Şi neamul care-acum osânda-şi duce
Invaţă-l Tu amara rugăciune
Din clipele suirilor pe cruce.
Cu mâna Ta,ca borangicul lunii,

Din răni opreşte sângele fierbinte,
Inchide´n piepturi geamătul furtunii,
Sărută-i ţării lacrimile sfinte.
Şi sus,pe Crucea crâncenă,pe care
Stă Neamul nostru răstignit,Tu scrie,
Isuse,un aprins inel de soare,
Ca semn al Invierii ce-o să vie.

Şi spune morţilor din lut să nu blesteme,
Şi sub trifoi,sub dâmburi,sub secară,
S´aştept paşii Tăi călcând prin ţară
Şi semnul munţilor ce vor aprinde steme.

Şi spune morţilor,de sub troiţe sfinte,
Că va veni,cândva,o Dimineaţă
Când Neamu´ntreg va fulgera spre viaţă,
Cuminicat prin sfinţii din morminte.

Cetatea Luminii,se îndreaptă cu recunoştinţă către fraţii noştri din pribegie,cari se străduesc să tipărească poeziile lui Radu Gyr din prigoana şi închisorile din ţară.

Redacţia

I N V I E R E

....Şi'n noaptea aceea
de Sabat,târzie,
a'nviat.....

Şi din prag de umbră albăstrie,
din bulboană de fum de tămâie
înger de văpăi,pogorînd
la Mormânt,
grăit-a Mariilor zicând:

"ISUS,
pe care-I căutaţi nu e.
S'a dus.....
S'a dus în Galileea.

Drept aceea:
nu vă'ntristaţi,
ci vă bucuraţi.

Au,n'auziţi cum bolţile-şi foşnesc
stările'nflorite ?
Amin.zic vouă :
negurile se risipesc
din genele lumii,din zări.
Viaţa cea nouă
de pretutindenea urcă
şi zbucneşte'n cântări.

Iată stelele,luna,cununa
pe cer strălucind.
Iată măslinii mustind
jur-împrejur
undelemnuri dospite
înhar
Bucuraţi-vă,dar !
Şi pregătiţi chimvalele,troparele
binevestind Invierea,Iubirea
Aceluia,Carele"...
Şi s'a făcut ziuă deplină
şi din Mormânt au crescut
vecii şi nemărginiri de Lumină...

Alexandru Gregorian

I Z V O R U L

...Cine murmură azi
printre cetini de brazi,
pe sub verzile crengi,
în amurg cu tălăngi ?

E izvorul
cel drag,
doinitorul
pribeag...

-Tu,ramură,
flamură
verde de brad,
te apleacă
oleacă
peste'ngustul meu vad
şi spre unda-mi săracă,
să te scald,
să te-alint
numa'n fald
de argint,
să te'ngrop,
să te ţiu
numa'n strop
argintiu,
numa'n val
de cristal,
numa'n brumă
de spumă,
numa'n murmur
sonor
de izvor
foşnitor,
curgător
printre stânci
şi prăpăstii adânci...
Cine aleargă hoinar ?
Cine cântă,sprinţar ?
Cine murmură,lin,
sub albastrul senin,
legănând,în covată,
bolta lui înstelată ?

-Ridicaţi-vă,
porţilor !
Bucuraţi-vă,
morţilor !
Am învins,am zdrobit
muntele rău,împietrit !
Am învins pe vecie,
granitul !
Priviţi-i sfârşitul,
scrâşnirea,pieirea...
O,sublimă putere şi vrere !
O,sublimul izvor creator!
O,eternul torent,în alarmă,
ce'nvinge şi sfarmă
Infernul!

Sergiu Grossu

M A R Ş   R A S B O I N I C

Aron Cotruş

Gata,ostaşi de ne'nfrânt,
Cu cei de-o credinţă cu noi !:.
Rusia de roşu noroi
S'o ştergem de pe pământ !...

Incinge-vă-ţi armele toţi !
Se nărue neamuri întregi
De-ale cnutului fărădelegi,
De hâdele hoarde de hoţi.

Gata,viteji de ne'nfrânt !
In temniţi de fier şi de ger
Ne-aşteaptă noroade ce pier
Cu un picior în mormânt...

In marş,voi voinici de nenfrânt
Spre hoardele lor de strigoi !
Dârji calcă alături de noi
Ostaşi de pe'ntregul pământ...

O,Baltică ! O,Pont Euxin !
pe-aripi de corăbii,curând
Veni-vom,prin vifor sburând,
Să-l alungăm pe străin !...

Cu flăcări în ochi şi'n rărunchi,
Nici o privire'napoi...
Pe unde răzbate-vom noi
Să cadă Rusia'n genunchi !...

Ca mâine,duşi parcă de vânt,-
In inima Moscovei lor
Vom pune năprasnic picior
De-ostaşi de pe'ntregul pământ !..

In marş uriaş,neînfrânt,
Spre-ale soarelui porţi de Acuşi !
Rusia de roşii Cătuşi,
S'o ştergem de pe pământ !...

(Din ultimele poeme ale poetului
Aron Cotruş,aflate în manuscris.)

23 August 1944,zi de Mare Doliu Românesc

"La 23 August,cârdurile corbilor roşii,invadară cea mai frumoasă Ţară din lume.! La 23 August hoardele barbare sfârtecară trupul tău,sfântă ROMÂNIE !.Banditilor ! BUCOVINA şi BASARABIA sunt ale României !Ele nu fac parte din spaţiul asiatic ! Ele sunt leagănul românismului !

La 23 August bestiile serbează-Trădarea şi Oceanul de Sânge,Uciderea celor mai buni fii ai Tăi,Ţară de Eroi !

Din 1945 până astăzi,au fost lichidate în lagărele de muncă silnică, în ocne,la CANAL,la Stuf în Baltă,etc.etc.,peste un milion şi jumătate de SUFLETE ROMÂNEŞTI!.Aceasta în afară de cele 2.000.000(două milionae)de deportaţi în Siberia !.

La 23 August este ziua neagră-cea mai neagră din toată Istoria Neamului Românesc-ziua de Mare Doliu pentru toţi cei ce simt Româneşte,ziua celei mai mari şi crude desnădejdi a ta,chinuită ROMÂNIE !.

23 August,zi de Ruşine şi Doliu Naţional: Regele Mihai I şi Partidele "Istorice" vând Ţara Comuniştilor".Poporul Român nu va uita şi nu va ierta niciodată" BESTIALA TRADARE ".

DOAMNE al PUTERIIOR,grăbeşte prăbuşirea imperiului groazei şi al nelegiuirelor,UNIUNEA SOVIETICA.23 August 1944-23 August 1984.

DOAMNE,TRASNEŞTE PE TRADATORII ROMÂNIEI !.

DOAMNE ! Soarele dreptăţii şi al Libertăţii,revarsă-ţi Lumina Ta Mântuitoare asupra României noastre sângerânde în Robia Tâlharilor.

("FIII DACIEI,Director: George F.A.Boian-New York.)

Proverbe:
Mai bine-o zi şoim decât un an cioară.
Batjocura te batjocoreşte şi râsul te râde.
La plăcinte înainte,la război înapoi.

V A S I L E   P O S T E U C A

-versuri inedite-

Dacă în anii trecuţi,parcurgând volumele poetului Vasile Posteucă, am făcut consideraţii asupra poeziei sale naţionaliste,plină de devotament şi dragoste de ţară,asupra temelor cu profunzimi de baladă,ce curg în versurile sale simplu şi natural ca şi cântecul din fluer;dacă am cutezat şi am pătruns apoi în paginile din jurnalul său,unde viaţa cu filozofia întrebărilor sale este desbătută atent şi emoşionant,anul acesta voi încerca să redau cutele mai intime ale sufletului lui de poet,aşa cum s'a desvăluit el,către cei ce i-au fost şi i-au rămas prieteni.

Desigur,în poezia adresată unui prieten,lucrurile sunt spuse mai direct,mai în profunzime,aşa cum poate nu poţi întotdeauna să le spui în poezia adresată tuturor.

Am avut bucuria de a putea completa imaginea poeziilor publicate, cu frânturi de întâmplări şi amintiri,pe care cei de la care am cules versurile ce vor urma,mi le-au relatat cu entuziasm dar şi cu o vădită melancolie.De aceea încă dela început vreau să mulţumesc pentru aceasta Doamnei şi Domnului Mihai Pop şi D-lui Dr.Ţaranu.

In poezia adresată Dlui Dragomir Srein,scrisă mărunt pe coperta interioară a volumului" Cântece din fluer ",poetul se referă în special la aceste cântece şi îi spune că el,care îl cunoaşte foarte bine,să treacă dincolo de atmosfera caldă,liniştită,vioaie chiar,a cântecelor sale şi să vadă dincolo de ele toată tulburarea,lupta şi durerea sufletului său:

"Tu treci de cântec,şi-mi citeşti tăcerea
Din inima bătută de prigoană,
Ştiind că nu-s acasă nicăirea
Şi tot ce am mi-i ruga la Icoană.

Tu-mi vezi în gânduri de când suntem fraţi
Şi ne-am schimbat,în legământ,aleanul:
Ni-i vis de aur,Neamul din Carpaţi
Şi cel mai drag luceafăr: Căpitanul.

Juraţi pe legea din străbuni şi spadă,
Vom limpezi un sens cornelian:
-Se mântuie doar cei ce ştiu să cadă
Slujind un neam,cu faţa la duşman."

....

Şi presimţind parcă sfârşitul,ce avea să vie pentru amândoi în acelaş an-1972-,unul la început de an şi altul la sfârşit de an, poetul încheie astfel poezia sa:

" De nu vorbim,e că ne-am spus Cuvântul
Şi nu vrem să-l mai răstignim odată :
Ţinta cea mare,nouă ni-i mormântul
Şi statul drept în cer,la judecată."

Sydenham,12 Sept.1960

Sentimentele adânci,respectul şi consideraţia poetului pentru mamă,pe care deseori o numeşte "sfânta mamă",se reliefează şi în poezia dedicată Doamnei Florica Dragomir:

"Pe tine te-a vrut Dumnezeu: Româncă:
Soţie vrednică şi sfântă mamă.
Emblema ta e dragostea adâncă
Şi'n ochi îţi joacă cerul,fără teamă.

De nu mai ai nici cuib,nici cetăţuie,
Aci pe tărm străin,ca'n tinereţe,
Te ia,ades,o doină şi te suie
Spre cei jertfiţi,ca să le dai bineţe."

(continuare în pagina 51)

D-nei Elisabeta Pop

" rămasă astăseară lângă leagănul cu metafore al copiilor şi lângă durerea lămurită a Ilenei care a luat uliţa visului şi n'a mai venit,numai ca să fie mai pură şi mai prezentă...

Aşa ne ducem toţi: metaforă'nflorită
La geamul dinspre cer al dimineţii...:
Ni-i viaţa drumul dat întru ispită
Iar noi în colbul ei stelar:drumeţii...

Şi dacă plângem,ne găsim în dorul
De-a fi din nou metaforă şi vis;
Şi măsurând pământul cu piciorul
Spunem poemul ce-a rămas nescris."

Dar poetul Vasile Posteucă în trecerea sa prin Montreal,metropolă de limba franceză pe continentul Nord American,a scris frumoase versuri şi în limba franceză.

Pe marginea unei scrisori "La lettre"el face o serie de speculaţii, imagine şi vis.După o lungă,poate mult prea lungă tăcere,plicul primit se cere deschis cu emoţie.In sfârşit,în această vale de vis şi suferinţă,inima se eliberează şi respiră...

..............(fragment)

"Comme si l'on ouvre unn ciel fermé:
O merveilleux bonheur des mains,du coeur.
C'est là le vent d'un paradis raté?
Ou est-ce l'astre d'une nouvelle splendeur?
-On lit et la voix s'emplit de pleurs...

Et l'enveloppe nous cède comme un empire
Vaincu par l'étandard d'un grand silence;
Nous l'écoutons pour faire frémir la lyre
Qui nous baptise dans cette céleste démence
Du coeur,qui s'élibère et se respire...

Le seuil du vide franchi:c'est ça la lettre;
Et ses syllabes mûrissent la vie,la dansent,
Chantant ensemble le néant e l'être,
Dans cette vallée de rêve et de souffrance,
Hantée par les ténèbres à outrance."

....

Deşi era un om vesel,plin de viaţă-cu fluerul şi cântecul mereu pe buze-cum afirmă cei ce l-au cunoscut,în sinea lui era urmărit clipă de clipă de nerealizarea idealurilor lui,de singurătatea cumplită a vieţii.

fragment din poezia "Claire"

....

"La route des étoiles...la faire ensemble,
C'est de sanctifier la solitude,
Comme ces roseaux,voués aux vents,qui tremblent,
Et en gagnant le centre,se dénudent
Dans un prélude splendide de plénitude.

....

Cu inima mereu întoarsă la icoană,cerând iertare şi curaj,mai întotdeauna în poezia sa poetul Vasile Posteucă pune deasupra scepticismului vieţii,deasupra suferinţei şi durerii,credinţa.Credinţa,spune poetul,este tărie,speranţă,minune şi salvare.

(continuare în pagin 52)

Şi asta-i tot: minciună sublimată
In flacăra realului şi-a rămii.
Numai aşa minunea ni s'arată;
In dor şi'n rugăciune şi'n mătănii...

(ultima strofă din poezia dedicată
D-nei Elisabeta Pop)

Georgeta Crainic
SESIUNEA a X-a a CONGRESULUI LIMBII ROMANE 1982 -TORONTO -

Note :

-Poezia "Lui Dragomir Strein" datată Sydenham, 12 Sept. 1960 şi cea dedicată "Florichii Dragomir" datată 2 Oct.1960 se găsesc scrise de mâna poetului, pe copertele interioare, respectiv prima şi ultima, ale volumului "Cântece din fluer" ce se află în biblioteca familiei Dragomir.

Scrisul mărunt şi decolorat de vreme l-am descifrat cu atenţie şi respectat întocmai. Sublinierile sunt cele făcute de poet.

-Poemul "Dnei Elisabeta Pop" este scris de poetul Vasile Posteucă pe coperta interioară a volumului "Poeme fără ţară" ce se află în biblioteca familiei Pop. Data: Montreal 19 Martie 1955. A fostscrisă, după afirmaţia Dlui Pop Mihai, la o adunare organizată la Montréal de Asociaţia Românilor din Canada A.R.C. Poetul a fost printre iniţiatorii Plaiului dela Val David şi a Asociaţiei A.R.C.

-Poemele "La lettre" şi "Claire" le-am obţinut prin intermediul Dlui Dr. Taranu.

Georgeta Crainic
8Octombrie 1982

IN SBORUL CLIPEI...

(pictură şi poezie...)

Din început am prins de cer
gri de-argint, gri cărpatin
unde de lumină pură
topite'n clipele ce vin
lunecări de violet
peste creste dăltuite
grote ascunse'n neuitare
vremuiri din vremi trecute

Vâna pietrei adormite
am cercetat-o în profund
să pătrund al ei tezaur
ce milenii poartă'n gând;
lângă stânca solitară
mică floare -am presărat
este clipa, cea de - acuma
lâng'un ev nemăsurat
....
Rostul clipei se adună
visări duse peste mare
risipiri de nopţi albastre
înspre căi albe stelare;
năzuinţa -mi dă elanul
sborul clipei nu mă doare
caut stânca drept un reazăm
de tărie şi curaj
pun în mâine poezie
şi culori în ieri şi azi.

Montréal, noembrie 1982

Georgeta Crainic

F R A G M E N T A R I U

Fraţii de Cruce spuseră :
"Te-au cuminţit
zăpezile pe frunte ,
ciobane pe la cerbi deprins;
pădurile s'au depărtat şi'n locul lor
doar ochii ciutelor te-au nins
cu tristeţi.

La horă te prineai cu stelele
şi focul ni te-a mistuit;
dar gândul nostru-i :de azi
pământul să te crească îmiit-
din toată puterea lui nemărginită,
în fluierul munţilor,
depărtările te-audă,
aburul gurii tale
să cadă vânt
pe frunza udă
a dimineţii de pădure,
în pâcle - toamna - suflete,
să te resfiri
şi sângele
să-ţi curgă'n trandafiri,
biserică în'nalturi să te urci
şi'n isvoare să doineşti
acum şi'ntotdeauna
sub cerul larg al ţării rumâneşti,"

Apoi au'nceput
dealurile să-l pomenească
pe'nţelesul lo
sunând din inima pădurilor.

(Tárot sau călătoria omului)

MIRCEA STREINUL
1910 - 1945
poet şi romancier

"In minunata frescă a personalităţilor literare a Bucovinei, care împodobeşte bolta culturii româneşti, poetul şi romancierul iconarist Mircea Streinul a obţinut un loc de frunte scurt timp înainte de ciopârţirea acestei provincii şi instalarea regimului sovietic în ţară."
In proximele numere din "Cetatea Iumirii", ne vom ocupa cu drag de acest strălucit poet şi scriitor al al neamului nostru, care s'a stins într'un spital din Bucureşti, în 1945, în plină ascensiune creatoare.

Vianor Bendescu

Cântec pentru Carmen.

Odată o copiliţă, visă un vis frumos,
Era'ntr'o grădiniţă, la flori plecată'n jos.
Şi'n cêtişor veniră, la ea trei îngerei,
Frumos o salutară, cerând din flori şi ei.
Vă dau prea bucuroasă, din cele ce-avem noi,
Dar şi voi să-mi aduceţi, din care cresc la voi.
Şi îngerii veniră, ţinând a lor cuvânt,
Şi-aduse flori din ceruri, fetiţei pe pământ.

A.V.Vasiliu - Vatra-Dornei -

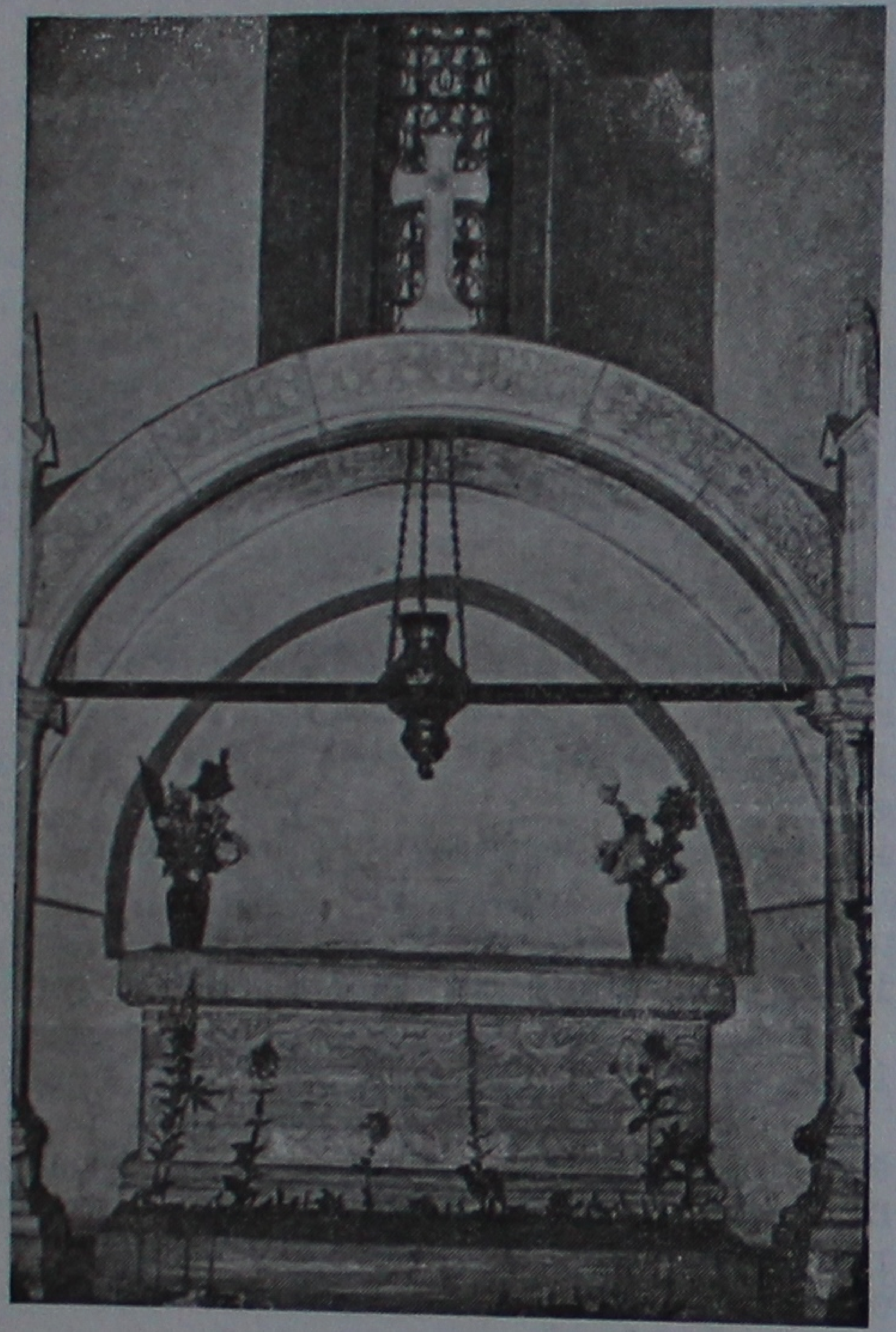

R u g ă d e p e R a r ă u

de Ion Ţolescu

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ştefane Vodă cel Mare,
Ştefane Vodă cel Sfânt,

In genunchi rogu-mă ţie,
Lumânare când ţi-aprind,
S'auzi lanţul de robie
Şi cătuşa-mi zăngănind...

Să se'nalţe-aşa din groapă
Chipul sufletului tău
Care-i lăcrămează'n pleoapă
Schitului depe Rarău...

Să te-arăţi,să-ţi văd lumina
Pe piept ţării mele salbă,
Spadă'n mâna ei Tighina,
Coif pe cap Cetatea Albă,

Nistrul brâu,Tigheciul zale,
Putna semn pe piept creştin,
Ochiul strajă la hotare,
Tu, Cetate din Hotin...

Sfinte gândurile tale
Că'nflorească pe pământ,
Ştefane Vodă cel Mare,
Ştefane Vodă cel Sfânt...

(continuare în pagina 55)

Mă rog lui, rogu-mă ţie,
Dă-ne mugur şi altoi,
Ţară sfântă, Românie,
Când cad crengile din noi...

Criptei tale care doarme
Mă rog s'o aud şoptind
Glasul tău şoptind "la arme"
Din coroana - ţi de argint,

Semnu-acel ce zace'n fiare
La fereşti de'ntemniţaţi,
Doamne, binecuvântare
Fă-l pe piept de cruciaţi,

Să-l pun flamură'n hotare,
Să-l trec Prutul din Carpaţi.

Ţara mea

Ţara mea,
Crâmpei de vis,
Scris
Pe file''ngălbenite
Pe iluzii năruite
Pe plaiuri neîmplinite
Pe doruri nestăvilite.
De-aş şti cum,azi ţi-aş trimite
Pe aripi de gând o doină:
Stol de lacrimi răvăşite.

Mamă

Dragostea ta a fost amor şi visuri
A fost amor speranţă
Amorul ce nu cere
Amorul care-aşteaptă
Apoi iartă şi uită.
Era amor durere
Amor singurătate
Era amor tăcere:
Tăcere care acuză ?
Tăcere care'ntreabă ?
Sau amor rugăciune ?

Aşteaptă-ne,frate!

O mie de "fumuri" sub nea,
Aşteaptă dreptate.
Căturul pe-aproape ne vrea...
- Aşteaptă-ne, frate!
Ţăranul, ogorul arând,
De foame se sbate
Şi'ntr'una ne cheamă în gând...
- Aşteaptă-ne, frate!
Român cărturar prigonit,
Că vrei libertate,
De mult înspre tine-am pornit..
- Aşteaptă-ne, frate!

"fumuri"= căsuţe.

Stăruinţă

Port cu mine peste tot
Casa cu cerdac
Un geamlâc plin de muşcate
Şi un suflet dac.
Port cu mine peste tot
Risipă de stele
Carpaţii sălaş de vulturi
Contra piezei rele.
Port cu mine peste tot
Ţara ce nu am
Baladele cu haiduci
Şi credinţa'n Neam.

Iulia Carâp

Din " Stropi de gând "

Moare
O floare
In risipă
De parfum.
Moare
O iubire
In risipă
De amintiri.

Viaţa întoarce altă filă
Sunt ca o răsură
Timidă şi pură
Transplantată
De ani încărcată
In risipa de flori tropicale.

Dragostea de tine
Ţara mea
E ce rămâne
Când totul pierde valoarea.

Ţara mea,
Şi de-aş scrie un poem
Care-ar fi ca roua
Ce-ar înflori pământul
Macii roşii mi-ar aminti
Rănile tale grele.

Aud focul trăznind
Văd flacăra ce moare
Şi mă trezesc gândind
Că seamănă cu viaţa.

Lumina din soare
Privită prin prismă
Dă toate culorile
Ca viaţa
Privită prin dragoste.

Ciudate sunt căile
Pe cari ne porţi,Doamne!
Sunt ciudate şi grele.
Numai tu ştii de ce.

Când stai pe praguri străine
Doina îţi trăieşte'n gând
Doina doare'n amintire
Şi se'mplântă adânc în suflet
Ca o liturghie, vie.

Iulia Carâp

Ce bine-i la noi acasă

Ce bine-i la noi acasă,
Când cu toţi-s la un loc,
Lângă-o vatră la un foc.
Casa noastră este casă
cu noroc.
....

Ce bine-i la noi acasă,
Când avem un dulce trai
Tot cu mângâieri în grai.
Casa noastră e o casă
ca un rai.

Ce bine-i la noi acasă,
Când de toate-s din beşug
De pe urma celui plug.
Casa noastră-odată-i casă
nu bucluc.

Ce bine-i la noi acasă,
Când de rele e păzită
Şi de toate-i dăruită.
Casa noastră e o casă
Fericită!

V.I.Vasiliu dela Dorna

R U G A

N.S.Govora

Dumnezeule,Dumnezeule,de ce ne-ai aşezat Ţara'n răscruce
Acolo unde se întâlnesc poftele duşmanilor năuce ?
De ce ne-ai aşezat în drumul vânturilor,în drumul furtunilor,
Pe noi,neamul acesta chinuit al Românilor ?
Am trăit numai în încordare de veac,în fulgerare de spade
De când au trecut peste noi puhoiu,popoarele rătăcitoare,nomade.
Zămislirea ne-a fost lungă şi grea,mereu am fost zotăniţi,
sfârtecaţi,
Pe Bărăganul larg cât un cer şi pe împăduriţii Carpaţi.
Dunărea ne-a purtat pe valurile-i moi doinele şi cântecele de jale,
In puţinele zie de linişte,cu apusuri calme şi pale.
Strămoşii şi-au trăit zilele din băjenie în băjenie,
Şi sub paloş sau roată,a sfârşit căpetenie după căpetenie.
Neguroasă ne este povestea,întunecată istoria,
In scrâşnet de dinţi ne-am cucerit adesea victoria,gloria.
N'a fost mamă care să nu plângă,n'a fost generaţie leat,
Care să nu îngraşe cu sânge,acest pământ blestemat.
Care-a poftit a venit,a jefuit,a schingiuit şi a dat foc,
Şi-apoi a plecat,dar noi am rămas,Doamne,pe loc.
De leagănul zămislirii ne-am simţit legaţi,ancoraţi,
De pădurile vinete,de Dunăre şi de Carpaţi.
Dar acuma nu mai putem,ne-a ajuns cuţitul la os,
Peste noi a venit un popor care nu mai vrea să plece,nu poate fi
scos.
Ne fură holdele,ne ridică vitele,ne seacă petrolul,bogăţiile toate
Şi toate aceste le face în numele cuvântului sfânt: Libertate.
Care dintre înaintaşi,dintre strămoşi,a păcătuit,
Şi-a atras mânia Ta,asupra acestui pământ obidit ?
Doamne al îndurărilor,ceasurile de pace dă-ni-le,
Ca să ne ostoim lacrimile,să ne lecuim rănile.
Iar dacă la Tine nu mai poate găsi milă poporul acesta,zămislit din
legende şi din minuni,
Sfârşeşte cu noi,trimite Tu cete,trimite Tu legiuni
De îngeri.Şi ce n'au putut face duşmanii cu arcul,cu puşca şi cu
tunul,
S'o facă îngerii Tăi,să ne ucidă,să ne stârpească până la unul.
Sau Doamne,mută-ne în altă parte a pământului,
Să nu mai fim la răscrucea furtunilor,să nu mai fim în drumurile
vântului.
Şi odată măcar fii îndurător cu noi,mută-ne cu totul cu părinţi,
Şi mută-ne şi leagănul zămislirii,mută-ne cu iubite,cu fraţi,
şi Dunărea şi împăduriţii
Carpaţi.

(Din" Acolo şezum şi plânsem...)
poeme,Ed.Carpaţii,Madrid 1954

HINO A POLÔNIA

A Polônia martirizada,
vizinha da Romênia crucificada,
de ontem...
e esperando o amanha,
com a ajuda de todo
Poderoso...

A Polônia se revolta !
Herôica Polônia !!
Vulcânica
surgindo,
da escuridão
do túmulo,
com todos
os mortos
jogados
a mercé
da sorte...
nos
cemitérios,
sem cruzes...
sem lágrimas...
sem luzes !!!

A Polônia se revolta !
As usinas,
os campos,
o sol
os operários,
peitos de ferro...
os camponeses,
braços de aço...
jogaram
longe
as
marretas,
as foices...
o jogo
pesado,
com a ajuda
de
Todo Poderoso
Deus!!!

A Polônia se revolta!
Estremecendo
o inferno
ateu...

Pela cruz
Liberdade
e pão,
pela esperança
o arco íris
do dia
de amanha...

A Polônia se revolta!
Ombro a Ombro
em corajosa
investida,
depois
de tanto
Calvário...
A Polonia se revolta!
A Polônia
dos
soldados,
desterrados
e
metralhados
Katyn!Katyn!!Katyn!!!

A Polônia se revolta!
Furação de
fúrias,
erguendo
a primavera,
derrubando
a satânica
cortina
de ferro!!?...

Polônia se revolta!
A Polônia dos
coraçoes
de ferro!!

A Polônia se revolta!
Katyn!Katyn!Katyn!!!

- 30/XI/81 -
Alexandru Silistreanu

São Paulo
Brasil.

De 40 de ani...

Fiara
Vipera moscovită
fără frică
de Dumnezeu
de 40 de ani...
soarbe sângele
Neamului meu...
târât prin
negrele
temniţi...
Piteştiuri...
Aiuduri...
Jilave...
în cătuşe
grele...
fără soare,
lună...
stele
prin
satanicul
întuneric...
se sting
satele...
florile
moldave !!?...
X
-Doamne !...
Până când
atâtea
umilinţi...
de'ndoliate
toamne?...
X
-Doamne!...
X X X X X
De 40 de ani...
X X X X X

23/August 1984
Alexandru Silistreanu
Sao Paulo - Brasil.-

ORA CADERII IN LUT

Am vrut să sbor spre soare
numărând clipitele
iarăşi şi iară;
dar soarele
mi-a topit aripile
de ceară...
Am vrut să mă duc în lună,
dar luna,
nebuna,
mai rău decât soarele,
îngheţatu-mi-a picioarele...
Rămân deci aici,unde sunt.
Rămân pentru veşnicie,legat de pământ-
cu aripi topite, picioare'ngheţate...
Primeşte-mă, frate,
şi uită,odată cu mine,ce-am vrut,
în această oră,a căderii mele,în lut.

Din revista "Drum"
1979

Nicolae Novac

I N V I T A R E

Ţi-am pregătit o laviţă´n pridvor
Cu scoarţe moi.O oală cu vin vechi,
O pâine neagră,ceapă şi curechi
Şi te-am poftit,o Doamne,să cobori.

Să vii la noi,aşa,ca în trecut,
Cu Sfântul Petru,tainic,pe drumeag,
Să baţi în poartă,un sărman pribeag,
Şi adăpost să ceri,şi aşternut.

Să stăm de vorbă,Doamne.Că de ani
De când n´ai mai călcat pe-acest pământ,
Atât amar,şi-atâtea rele sunt...
Şi noi trudim,şi răposăm sărmani.

Să-ţi spun,Tăicuţă,că ne-am săturat
Să tot slujim cu japca la străini
Şi de pe holdă să culegem spini...
Doar suntem tot ai Tăi şi e păcat !..

Să asculţi jalea spiţei de Râmleni.
S´auzi Tu Doamne vrajba ce-a´ncolţit
De când ne-au închinat la răsărit,
Să-ţi vezi altarul plin cu buruieni !..

Dar poate,Doamne,dorul meu zălud
N´a izbutit să treacă printre nori ?
Sau poate Ţi-este teamă să cobori
Să nu ajungi şi Tu pe la Aiud ?

Dumitru Bacu

P r i m u l f u l g

Fulg de nea
şi fulg de stea
Cin´te-aruncă
din zenit
In rondouri
şi în salt
Să-ţi visezi
vis împlinit
Intr´un vârf
de brad înalt ?
Cin´te creşte
în Brumar
Să te-adune
în inele
Peste scoarţe
de amar
Sol de zâmbete
şi stele
Fulg de nea
din geana mea ?

Georgeta Crainic

Noiembrie 1980

H A I D C E A S C A

Foaie verde foi de nuc
Veni vremea să mă duc
Se strâng fetele buluc

Şi mă´ntreabă un´mă duc
Eu le spui la Câmpulung
Să-mi cumpăr un căluţ murg

Lung la trup şi scurt la gât
Să-i dea coama de pământ
Şi tot frunză dintr´un nuc.

Astă vară am fost haiduc,
Şi la vară iar mă duc
Să scot fagii din pământ

Să m´aşez la rădăcină
Să spăl arme de rugină
Să le ung cu undelemn

Să tragă bine la semn
Şi cu seu de căprioară
Pe cine-oi lovi să moară.

Ţăranul român către tiranii comunişti

Vă dau tot ce vreţi
bani,bunuri,bunătăţi.
haina din spate,
viaţa mea,şi tot...
Dare-ar râpa peste voi !.

Privesc retrospectiv

Privesc retrospectiv şi mă mâhnesc...;
Cerniţi de vremi,mi-adun toţi anii la un loc,
De când eram copil pe plai bucovinesc
Şi mă jucam cu puştile de soc.

De când în zbor´nălţam în slavă smei;
In Joia Paştilor,mă pregăteam de foc
Şi mă jucam cu drăgălaşii miei,
Sau mă uitam la "babe" cum-se coc.

Ce fericit copil eram pe-atunci,
Când mă suiam în cel mai mare nuc din sat
Şi ascultam cum cântă mierlele în lunci...
De-atunci,din sat,cu lacrimi am plecat !.

In ţara în care am copilărit,
Prin inimă-i s´a tras hotarul criminal.
Bătrâni,iubindu-şi Patria nemărginit,
Doinesc îndureraţi,năpasta din caval.

Teodor Paulescu
Cluj 1965

DRUMURILE...

Când păşi-voi
spre vecnicie...
în a liniştei
chilie...

-Doamne !-

Drumurile...
plânge-mă-vor,
ninse de stele
sumedenii...
ca´n ajunul
Sfintelor Denii !!--

\+ + + + +

Drumurile ...

26/27 Iulie 1982
spre BRASILIA DF.

Alexandru Silistreanu

CONSTANTIN BRANCUŞI

"In arborele latin noi am fost fructul care s´a copt mai târziu.Aici,la hotarul celor două lumi,Occidentul şi Orientul,unde suntem noi,avem un destin mare.
...O sculptură bine făcută trebuie să aibă darul de a vindeca pe cel ce o priveşte.Piatra ! S´o fac să cânte pentru omenire.Priviţi până când vedeţi.!" Constantin Brâncuşi

Numele sculptorului român Constantin Brâncuşi-născut la Hobiţa în anul 1876 şi mort la Paris în 1957-a devenit unsimbol al sculpturii moderne,bazată pe principiul şlefuirii până la redarea esenţei lucrurilor,fiinţelor sau ideilor reprezentate.Operele sale-coloane,ouă,păsări măiestre,etc.prezintă sufletul românesc în continuă tensiune spre mai sus şi spre ceea ce este dincolo de timp.

Domnul F.Stoica,colaborator la strălucita revistă"SEMNE" din exil, într´un comentariu-Timpuri,Oamnei,Semne...-vorbins de C.Brâncuşi scrie! " Sculptura universală este astăzi încununată de opera lui Brâncuşi,maestrul necontestat al secolului XX.Opera sa ,deşi situată istoric,va trăi peste veacuri întrucât este construită pe elemente primordiale. Pe aceleaşi elemente din care au luat fiinţă metopele Templului din Olimpia,Coloana Dorică,monumentala simplitate a Piramidelor...In atelierele sale 11 Impasse Ronsin,izolat de lume,şi de zgomotul ei,Brâncuşi cioplea,în lemn şi în piatră,forme armonioase numai de el ştiute.Stoic înăscut;stăpân pe sine,a ştiut stăpâni forma.Numai aşa a putut să ne dea:Pasărea Măiastră,Cocoşul,Foca,Pinguinii,Coloana nesfârşită,-ca să numim numai câteva din operele sale capitale...Faptul că nu s´a înstrăinat de sufletul Neamului nostru îl onorează şi ne onorează şi pe noi. .....Compatrioţii lui,care l´au cunoscut la Paris,aveau pentru el un adevărat cult: unii l´au numit,Patriarh,alţii Sfântu,mulţi-Moş Dumnezeu.
El însă spunea " Să-ţi fii ţie însu-ţi: Sclav şi Impărat"

F.Stoica

SCUMPA ŢARA ROMÂNEASCA

Cine te-a vândut,străbuna mea Ţară,şi te-a aruncat în neagră robie ?
Cu armele'n mâini păzeau ostaşii noştri,hotarele tale sfinte Românie.
Cine le-a deschis porţile barbarilor,să-ţi calce întreg pământul ?
Cine ? In noaptea de groază de miercuri 23 August 1944 ?
Tu rege,partide şi sbiri,dece i-aţi trădat ? Bată-v'ar Sfântul ?

De patruzeci de ani apasă jugul greu pe-al neamului grumaz.
Iar politrucii,mujicii şi călăii,râd de chinul tău şi fac haz.
Ţi-au jefuit bogăţiile şi roditoarele tale grădini,Scumpă Ţară.
Ţi-au răpit ogorul kremlinicii vătafi şi-au făcut din el kolhoz.
Doamne ! După atâta suferinţă,trimite-ne măcar o zi de primăvară.

Mâinile şi picioarele tale însângerate,zac de ani în lanţuri ferecate.
Temnicerii cruzi,ne schingiuesc părinţii,ce se sting de foame şi sete.
Atâţia fraţi gem în celule,atâtea mame şi surori,în temniţi blestemate!
Românie,Ţară martiră,cu faţa brăzdată de lacrimi,prigoană şi sânge !
Doamne !,Asta-i Ţara ta.Nu auzi cum te strigă disperată şi plânge ?

Bunule Părinte ! Nu ne părăsi,ci primeşte-ne ruga şi credinţa.
Că anticriştii îşi bat joc de Casa Ta,de fiii Tăi şi de legea ce ne-ai dat.

Redă-ne Libertatea pierdută,liniştea,bucuria,pâinea Luminii,Biruinţa.
Goneşte păgânii de pe pământul nostru scump,până dincolo de Urali.
Şi'n veci să nu mai calce glia noastră scumpă,puhoiul de muscali.

Iţi vom înălţa,Doamne,cu drag ca Vodă Ştefan,cetăţi,biserci,altare.
Vom reclădi din temelii,în crezuri sfinte,dragoste,jertfă,armonie,
O Ţară Nouă,cu suflet nou,puternică şi frumoasă ca un soare,
Pentru care s'au jertfit de veacuri,îndrumătorii şi martirii în timp,
Regi nemuritori,Voevozi,Tribuni,Moţi,Panduri,Căpitanul,Moţa şi Marin.!

Ioan Tudor,Iaşi 1982

PRIBEAG

lui Aron Cotruş

" Pornit pribeag,strădacic Moş Cârţan,
Al lumii care-şi caută vad şi lege,
De-acasă din sătucul transilvan
Te duc,spre cer,cărările pribege...

Ai stat tribun mulţimilor flămânde
Şi neamului cioplit-ai catedrală.
Duşmanilor din târguri şi orânde
Judeţ jurându-le,şi grea osândă...

De-o fi un ceas şi noi nu-l vom pricepe
Şi ne-om lăsa moşia la străin,
Ne mânce câinii inima prin stepe...
Acum şi'n vecii vecilor,amin !.

V.Posteucă

Soldaţii lui ISUS

Gânduri închinate fraţilor noştri,
cari s'au stins şi se sting
schingiuiţi,în închisorile
comuniste din România.
La 57 de ani dela înfiinţarea
Legiunii Arhanghelul Mihail.

Oare până când mă vor roade aceste lanţuri ucigaşe,grele şi ruginite ?
M'am născut să pier,în ghearele acestor fiare şi cătuşe blestemate ?
Până când voi fi pălmuit şi scuipat de aceşti sbiri şi cruzi temniceri ?
Voi scăpa vreodată de celule şi de această noapte grozavă din jurul meu ?
Doamne ! Când vei prăbuşi satanica stăpânire,care ne distruge Ţara noastră ?
Eram mai fericit să mă fi sfârşit sub loviturile criminale ale călăului de ieri.

Dar mă gândesc,cât a suferit Sfântul Petru,când i-au strâns picioarele'n obezi ?
Dar Sfântul Ioan dela Suceava şi-atâţia mucenici,cum au îndurat schingiuirile ?
Dar Horia,Căpitanul,Nicadorii,Decemvirii,strangulaţi de regele călău cum au suferit ?
S'au înălţat senini din propriile ruine,jertfind pe ruguri speranţele lor verzi.

Iată-mă şi eu,ajuns un schelet.O umbră.Un cadavru.Oare m'a uitat Dumnezeu ?
Tremur ca o frunză ucisă de brumă.Mă dor oasele.Imi arde tot corpul.Mi-e sete.

Visurile tinereţii,bucuriile,s'au risipit ca de viscol sub cer,pentru totdeauna.

Nu voi mai culege de pe plaiuri flori pentru tine,să ţi le pun la urechi şi să-ţi fac buchete.

Ştiu că mama şi tata,dorm somnul de veci în pacea cimitirului cel nou din sat.

Atâţia din familia mea scumpă s'au stins,de când zac în această neagră închisoare !

Iar pe Nicolai,l'au omorît păgânii în Urali,când l'au arestat şi l'au deportat.
Casa noastră îngropată în necazuri,geme sub restrişti,crivăţ hain şi ninsoare.

Doar fratele Gheorghe,rămas singur,mai poartă grijă de ea,ca de-o criptă uitată.

Lăcustele şi diavolii roşi,kolhozul,politrucii,ne-au distrus Ţara şi Libertatea.

Idealurile sfinte ard pe rug şi mor sub ciocanele cortinelor de fier şi umilinţi.

Gem temniţele flămânde,morminte vii de fraţi,surori,părinţi şi copii nevinovaţi.

Geme DACIA,Ţara Românilor,Sentinela lumii creştine,sub cnutul Moscovei păgâne.

Geme neamul de ţărani şi martiri,Soldaţii lui Isus,ascunşi prin munţii Carpaţi.

(continuare în pagina 64)

Ma'ntreb,când voi scăpa de acest întuneric şi voi vedea iar soarele,nu voi orbi ?

O singură dorinţă mai licăreşte în inima mea:să-mi văd soţia,copiii şi satul.

Să văd fâlfâind steagurile Biruinţei,sub cerul românesc,în cântece legionare.

Odată iarăşi liber,acolo sus la cele" Trei Stânci Mari ",acolo m'oi opri.

Nu-mi voi mai astupa urechile şi nu voi auzi cucuvaele uricioase ,când vor cobi.

Voi rătăci singur ca Iancu prin munţi,cât mai departe de călăi şi tovarăşi vânduţi.

Mă voi înfrăţi cu stâncile şi codrii,haiducii şi Badea Miron,cu stelele dragi

Şi-mi voi cânta dorul şi doinele din anii pribegi,singur prin Ţara de fagi.

Brasília,24 Iunie 1984

D.Paulescu

ŢARANUL ROMÂN

"Eu,Moşnean Român,cu fruntea'ntunecată gem de jale,
Şi'ndoit de durere,plâng amarul ţărănii mele.
Duşmanii Ţării mele mi-au luat ogorul,pe care am crescut,
Ogorul,pe care cu sfinţenie din moşi strămoşi eu l'am păstrat
Ogorul,pe care din zori şi până'n noapte cu-ai mei eu l'am lucrat
Ogorul,din care pâinea zilei,eu totdeauna am avut.

Mândri plăvani cu care-mi purtam voios plugul,
Arând şi cântând neîntrecuta Doină,
Cât şi oiţele,blândele mioriţe,
Azi nu mai sunt ai mei;
Mi-au fost luaţi cu sila de veneticii mişei,
Dar moartea vouă,pentru faptele voastre nelegiuite !
Pe mine,fără vină cu cătuşe la mâini
Ca pe ultimul hoţ m'au întemniţat
Şi'n cea blestemată Siberie m'au deportat,
In colhozurile sclaviei m'au băgat
Ca să'mplinească porunca călăilor din Kremlin.
Muritor de foame pe pământul meu bogat,m'au lăsat,
Numai cu ochi din care lacrimile n'au secat.
Tirani atei,voi crunţi ucigaşi,ce-aţi comis crime de neiertat
Pe pământul românesc,pământul meu drag,
Să ştiţi că nedespărţita mea unealtă,coasa,
Va fi coasa morţii voastre de data aceasta.
Că veţi fi seceraţi fără milă până la unul,
Când din cele patru colţuri,va suna din nou buciumul".

"Plugar,plutaş,cioban,oştean,fala a unui vitejesc neam,
Puţin vei mai avea de îndurat.
Lacrimile-ţi în suava rouă se vor preface
Şi'ntocmai ca un soare vesel,care alungă umbra,
Totul va trece ca un nor,ca un val,
Recăpătându-ţi libertatea pe ogorul tău secular.

Eglantina Daşchievici

Doamna
Eglantina Daşchievici,
Româncă de pe meleagurile Siretului,din mândrul şi înstăritul sat românesc-Tereblecea-Bucovina înrobită de barbarii ateo-marxismului moscovit.Autoare cunoscută de cântece populare şi poezii patriotice,puse pe note şi discuri,executate la pian.In exil,ne-a dăruit,cu talentul şi dragostea ei de neam,două volume de poezii întitulate "ŢARA MEA".De un an de zile stă paralizată pe patul suferinţii în oraşul Chicago.Ii dorim restabilire grabnică.

A VIDA DE RUI BARBOSA

João Ribeiro

"A vida de Rui Barbosa confunde-se com a nossa própria história.Em todos os grandes fatos,em todos os acontecimentos de vulto,está êle presente e sempre na primeira linha e nos primeiros postos.

Os homens materializados pela obsessão do progresso material não enxergam a espiritualidade de seus desígnios,o liberalismo das suas conquistas,sem as quais tudo mais seria impossível.

É provável que,se êle fosse govêrno,daria ainda maior quinhão aos nossos problemas de ordem moral mais instante,e consagraria talvez tôdas as energias d'alma a desenvolver os institutos sociais e jurídicos do nosso povo.

É isso talvez o que parece inútil aos materialões de hoje,mas é entretanto a questão preliminar e indispensável.

Brasileiros sem educação política e sem ideal,são como estrangeiros não olham para a terra senão como para objeto de valorização e pretexto de especulações proveitosas.A nossa terra é um negócio;é uma triste família em que se marcam os preços venais de cada membro e de cada entranha. " A pátria é a família amplificada.É a família,dignamente constituída,tem por elementos orgânicos a honra,a disciplina,a fidelidade,a benquerença,o sacrifício.É uma armonia instintiva de vontades,uma desestudada permuta de abnegação,um tecido vivente de almas entrelaçadas.Multiplicai a família,e tereis a pátria.Sempre o mesmo plasma,a mesma substância nervosa,a mesma circulação sanguinaria.Os homens não inventaram, antes adulteraram a fraternidade,de que o Cristo lhes dera a fórmula sublime,ensinando-os a se amarem uns aos outros: Diliges proximum tuum sicut te ipsum"

E quantos aspectos há,inúmeros principais ou secundários na vasta produção de Rui Barbosa ?

Em tôdas as províncias do saber é êle o mestre,como é o general em tôdas as batalhas.

Uma delas,a não menos importante,foi sempre o seu combate glorioso pela vernaculidade e a pureza de expressão.

Foi êle,se não estamos enganados,quem promoveu e impôs,entre nós, com maior afinco e mais seguro êxito,a necessidade de manusear os antigos classicos e imitar os primores e a urbanidade da língua,que comprometemos na habel de tantas raças.

É certo que muitos outros se esforçaram antes e no tempo: mas nem hum tinha o seu prestígio nem a eloquência das suas palavras.

Essa preocupação ainda fêz lembrar a de Cícero,que entre vários cuidados na República empregava sempre uma hora a corrigir erros e abusos arraizados na linguagem literária.Numa das suas cartas conta-nos o orador como foi colhêr os remeiros das galeras romanas o sentido genuino e próprio de inhibere.

A glória de Rui Barbosa tem apenas detratores temporários que não são detratores,mas simples díscolos onde a desigualdade de humores explica dissidências inevitáveis.

As contradições que nêle descobrem à luz de mais segura crítica não passam de incompreensão ou de incompatibilidades sem grandes alcance.Afinal,todo o homem e tôda vida tem a sua trajetória definida.A nós, se quisermos ser justos,é que cabe achar a lei daquela curva que nos parece errada ou contraditória.Todo destino,longe de ser anômalo,é inteiriço;pròpriamente,só os loucos se contradizem.

A alma segue o seu vôo natural,como a semente que germina,floresce e frutifica.Por vêses não o compreendemos,e,à conta da nossa incompreensão,imaginamos tôdas as hipóteses,e as mais inverossímeis.E acredito que a faculdade diretora em Rui Barbosa é o seu excessivo liberalismo, aquêle amor da liberdade levado aos maiores extremos,a religiosidade e o cristianismo profundo da sua alma.O seu equilíbrio estaria satisfeito num meio donde desaparecessem tôdas as sanções violentas de autoridade, num futuro longínquo que não alcançará na vida terrana senão pela projeção indefinida da sua fama e da sua glória em séculos vindouros.Êle então viverá sem a iniqüidade dos seus raros comentadores disciplentes de hoje.

Rio,1918

João Ribeiro

M E D I T A Ç Â O

Nas horas de incerteza,quando indago
Da cadeia de sêres de onde vim,
Que destino me espera,certo ou vago,
Nesse amanhâ,talvez,extremo fim;

Buscando luz a dúvidas que trago,
Rememoro o que fui,o quanto em mim
De bom existe e a Deus devo e nâo pago,
Bens qüe me dá sem eu mereça,enfim;

Sâo horas que consagro ao meu Criador,
De plena introversâo,lago profundo,
Onde todo o meu ser se queda imerso

A meditar na espécie e no valor
Da finita migalha déste mundo
Na grandeza infinita do Universo .

Lélio Graça

M e m e n t o

Homem,preso à matéria,ergue a cabeça e pensa
Numa cousa melhor que a simples,passageira,
Preocupaçâo de pôr mais um pâo na dispensa
Ou levar mais um toro ao lume da lareira.

Armazena em teu peito os tesouros da Crença,
Toma a profunda Fé por guia e companheira,
Que a Seara do Senhor é dadivosa,imensa,
E nutre aves do céu durante a vida inteira.

De que vale almejar a ilusória,encantada
Ventura material que traz a alma cativa
De un sonho que,afinal,é pouco mais de nada !?

Consegue pôr um têrmo às dores que o consomem
Aquêle que procura a Fonte d'Água Viva,
Pois que nem só de pâo pode viver o homem.

Lélio Graça

(TAPERA FLORIDA) versos

Belo Horizonte
1947

M A T O G R O S S O

Mato Grosso pantanal
ninfa da natureza
crepusculo celestial
de atônita beleza
e por encanto-apareceu
d'um purpurâo profundo
entre a terra e o céu

a luz do outro mundo
fantasma sobrenatural
oculta na neblina
jogardo o véu irreal
em volta da colina
a suriunda já cantou
muita melancolia
a fauna toda acordou
repleta frenezia
o paraiso secular
viveiro empolgado
ninhal de novas gerações
de vida -estas pulsando
fantastico atordoar
saindo da penumbra
em bandos partem a voar
pro céu que as deslumbra
mutuns,biguas e tuiuis
gralhas,garcinhas brancas
macacaus e inhambus
araras baitacas
As saracuras,baguaris
socos e masaricos
Anhumas e araguaris
Sariemas e marrecos
sussurros,pios e grulhar
cânticos e ternura
e o consitador trilhar
promiscua doçura
tanto perfume,tanta flor
abelhas sunindo
O colhereiro pescador
da água está surgindo
isca,na ponta do anzol
o pescador espera
com um olhar o jacaré
de longe o tolera
primeiro raio a brilhar
desperta a lagoa
e brinca em se espelhar
na prôa da canoa
a madrugada tropical
multicolor e linda
a brisa varre- o pantanal
dando-lhes boas vindas

Dan Boghiu-Sâo Paulo

Colecţia «Cetăţuia»
Madrid, 1983

I M N U L
L A R U G U L A P R I N S A L M A I C I I D O M N U L U I

Maică a Domnului ! Inimă de Lumină !
Maică a Domnului ! Inimă a Pământului !
Maică a Domnului ! Inimă Fără-vină !
Maică a Domnului ! Inima Cuvântului !

La Tine venim ruşinaţi şi scăzuţi cu trupul apus şi genunchi înfrânţi; că din nepricepere,inima noastră s'a întunecat nespus.
Lăsatu-ne-a pe căile minţii noastre,Domnul să umblăm.
Dar iată,acum la Tine venim,Maica lui Isus !
Primeşte-ne ca pe nişte pietre ale vieţii dornice de bucuriile dimineţii,
Dimineţii celei ne-înserate;şi zideşte-ne cu inimi noi şi curate ca să-ţi cântăm:

Bucură-te Tu Arca de alianţă a sufletului meu !
Bucură-te Cufăr ferecat cu Numele lui Dumnezeu !
Bucură-te Corabie vie ce pluteşte peste tainele Lumii !
Bucură-te Sicriaş ferit de toate zădărniciile humii !
Bucură-te tronule pe care viaţa se întemeiază !
Bucură-te cutie de cântec prin care sună o rază !
Bucură-te Ladă lăuntrică a tuturor comorilor de har !
Bucură-te Chivot de gând al prea duhovnicescului altar !

(continuare în pagina 68)

Bucură-te Naos al cerurilor în care mintea-i liturghisitor !

Bucură-te Sipet de foc din pieptul nostru al tuturor !

Bucură-te Biserică prea doritoare cu Hristos să se cunune !

Bucură-te Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune !

\+ + + + +

Acatistul" Imnul la Rugul Aprins al Maicii Domnului" a fost scris de Sandu Tudor, la Mănăstirea Antim în anul 1947. Este ultima creație a acestui martir al credinței, care fiind întemnițat de comuniști, a ales drumul cel mai strâmt, al Invierii prin Moarte, refuzând abjurarea ideilor și credinței lui.

NOTA BIOGRAFICA

Scriitorul Sandu Tudor și-a făcut un nume în publicistica română dintre cele două războaie, colaborând la Gândirea, la Credința și la alte reviste și gazete ale timpului. Numele lui din registrul stării civile era Alexandru Theodorescu.

Era un credincios, un mărturisitor al ortodoxiei, a cărui apartenență la viața spirituală nu era întâmplătoare. Sub influența educației primite dela tatăl său, încă din adolescență a fost atras de Biserică, de mistica religioasă și s'a interesat de viața monahală. Iubirea față de Cristos și-a arătat-o nu numai în scris, ci, în vremuri de prigoană, și în faptă, trăindu-și revelația, pășind cu tot curajul printre ispite și compromisuri.

După ocuparea țării de către Ruși, poetul și polemistul Sandu Tudor se călugărește la Mănăstirea Antim, sub numele de Agaton, și-și începe drumul Crucii. Două întâmplări se pare că au avut înrâurire asupra hotărîrii lui de a-și petrece restul vieții în mănăstire: o ședere mai îndelungată în tinerețe, împreună cu tatăl său, la Muntele Ahtos, și miraculoasa lui scăpare cu viață din războiu. Fiind pilot, avionul lui este lovit, iar el se salvează neatins.

Intre 1945-1953 se adună la Mănăstirea Antim mulți intelectuali tineri și mai în vârstă, pentru a-i asculta predicile. Intre cei ce frecventau prelegerile lui se aflau și nume ilustre din cultura românească, cum au fost V.Voiculescu, Paul Sterian, Ion Barbu, Al.Mironescu, etc.

In 1953 se retrage la Schitul Rarău, luând numele de Sihastrul Daniil. In munții Bucovinei, a intrat în legătură cu luptătorii rezistenței din regiune și i-a ajutat. Faptul n'a putut fi tăinuit și numele Sihastrului a fost pus pe lista "ianmicilor puterii populare ".

A fost deținut în cursul marilor arestări din 1958, în casa filosofului Al.Mironescu. In închisoare s'a pus pe linia martiriului, neacceptând să abjure credința și idealurile vieții lui. Nu se știe nici când și nici unde a murit. Autoritățile penitenciare au refuzat să dea orice indicație asupra acestui mucenic al neamului, de unde trebue presupus că n'a murit de moarte naturală, ci a fost lichidat, ca mulți alții.

Scrierile lui Sandu Tudor dinaintea războiului sunt împrăștiate prin numeroase reviste și gazete și ar fi bine să se ocupe cineva cu strângerea și publicarea lor.

"Acatistul Maicii Domnului" este o operă măiastră a literaturii religioase românești, concepută într'o epocă în care întregul neam pășea pe drumul răstignirii.

Acatistul lui Sandu Tudor nu este numai o invocare personală a Maicii Domnului, ci în el se cocentrează ruga sfâșietoare a milioane de români, supuși domniei Anticristului.

Acatistul e de o rară perfecțiune. Nu știm ce să slăvim în el; adânca cunoaștere a dogmaticei creștine, sublimele acorduri poetice, limba românească frumoasă sau muzicalitatea stilului.

Suntem convinși că cine va citi acest acatist, va simți același fior al marilor înălțări spirituale, rod al vieții unui om care a pășit conștient dela viață la moarte și apoi la înviere.

\+ + +

M A M A,---Erau trei, sărmanii: doi copii și-o mamă;
Și pâine, un singur codru'ntr'o maramă.
Mama-l frânse'n două și dete pe rând la fieștecare
câte-o părticică.-MAMA !-atunci copiii ziseră plângând:
Ție ce-ți rămâne ?-" Voi ", răspunde ea.- Al.Depărățeanu.

NEAMUL PIERDE UN SUFLET ALES

In ultimii ani, exilul românesc este răvășit de zguduirile morții. Mereu apar vești triste despre moartea unora dintre cei mai aleși luptători ai neamului nostru și rândurile pribegilor, se răresc văzând cu ochii. Nu mor comuniștii, aventurierii, profitorii, politrucii, reseriștii, ci mor ostașii țării, isgoniți din România de tovarășii și uneltele Kremlinului. Mor, fiii poporului român, cari au biruit moartea înfruntând barbarii cari ne-au cotropit, Basarabia, Bucovina și Ținutul Herța, subjugându-ne neamul, batjocorindu-ne legea și credința. Mor oamenii de bine, credincioșii, idealiștii, patrioții, oamenii de caracter.

La sfârșitul lunei Ianuarie a.c. s'a stins în Chicago maiorul de cavalerie Ion Bumbăcescu, în California Vasile Zguroiu, iar în ziua de 15 Iulie recent, ne-a părăsit Nicu Iancu, în Sâo Paulo-Brazilia. Toți trei au fost aleși luptători ai neamului nostru și ostași de frunte ai Mișcării Legionare.

Lipsindu-ne datele biografice referitoare la d-l Maior I.Bumbăcescu și Vasile Zguroiu, ne vedem siliți a ne ocupa în această expunere, numai de fratele nostru Dr.Nicolai Iancu, cunoscut și sub numele-Nicu Iancu-Păltinișanu.

Nicu Iancu s'a născut în 18 Ianuarie 1910 în orașul Sibiu, din părinți români ortodocși. Tatăl dânsului era inginer silvic, iar mai târziu a fost inspector silvic pe tot Ardealul. Se trăgea dintr'o familie aleasă de oamnei culți, profesori universitari, ingineri și militari. Unul din rude era general, Director al Institutului Geografic al Armatei.

Școala primară și "Liceul Gheorghe Lazăr" și le-a făcut la Sibiu iar Universitatea la București, unde și-a luat licența în Drept; la Sibiu nu exista universitate și nici Facultate de Drept, ci numai la Cluj, cu renumita Facultate de Medicină.

La București s'a înscris la Facultate în anul 1931, studiind în timpul liber și cursurile la Academia de Bele-Arte, însă după terminarea Facultății, reîntorcându-se în orașul lui natal, nu i-a fost posibil să mai continue cu studiul artelor, oricât îl atrăgeau.

Nicu Iancu, dornic de învățătură și-a însușit în timpul studiilor și în decursul vieții, o cultură aleasă și o temeinică pregătire profesională. In asimilarea acestor cunoștințe, pe lângă eforturile personale și educația primită în cadrul familiei, i-au fost de real folos cunoștința profundă a câtorva limbi străine, printre cari limba germană, pe care o stăpânea în totul.

Incă din timpul studenției, s'a dovedit un element de bază și de răspundere, dotat cu un temperament liniștit, ponderat, cu judecată rece și obiectivă. In orice discuție, nu se aprindea, nu se îngâmfa, nu încerca să treacă peste părerea altuia din prietenii și colegii lui, etc., până nu era convins, "sută în sută "cum spunea el, că are dreptate. Cu un cuvânt, Nicu Iancu, era și a rămas toată viața un factor de armonie și de equilibru. Numai cine era necinstit sufletește și interesat personal într'o chestiune, nu se putea înțelege cu el și mai ales, nu-și putea face jocul prin el. Prin balanța minții și dragostea sufletească, judeca Nicu Iancu cele mai complicate și vitale chestiuni, fapt care îl încadra mai degrabă în rândul unor mari judecători, unor magistrați romani, cu atitudine de senator rece și obiectiv, apărând sfântul adevăr și observând cu severitate orice subterfugiu și intenție de rea credință în dauna celui lezat, și mai cu seamă în problemele de luptă pentru apărarea poporului român, aruncat în prăpastie de dușmani și trădători. Când se ivea un caz greu și complicat toți alergau la Nicu Iancu, siguri că numai chibzuința lui, capacitatea de a diseca problemele, poate deslega nodul gordian.

Dar pasul lui conștient și hotărît și drumul strălucit pe care a apucat cu toată dragostea, a fost în clipa când s'a încadrat în Garda de Fier, mișcarea naționalistă și creștinească, pornită încă din pădurea Dobrina și care în 24 Iunie 1927, la Iași, ia denumirea de "Legiunea Arhanghelul Mihail", sprijinită pe Grupul studenților ce-au fost închiși în închisoarea din Văcărești și anume: Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moța, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneață și Radu Mironovici, grup de fundatori, legați prin jurământ, în fața Icoanei Sf.Arhanghel, să nu cedeze lupta de dezrobire a țării românești, încercuită de dușmanii interni și amenințată de pericolul comunist de peste Nistru.

(continuare în pagina 70)

Aşa cum s´a impus acest vrednic frate al nostru,în cadrul studenţi-
mii române,prin calităţile lui sufleteşti,înţelepciune,omenie,modestie
şi credinţă nebiruită în destinul neamului românesc,aşa s´a impus şi în
rândurile legionarilor,ca om corect,punctual,credincios şi s´a legat de
Legiune,pe care a slujit-o dintru începuturi şi fără întreruperi,până
la mormânt.

Maturitatea lui Nicu Iancu,în tratarea celor mai dificile probleme
de luptă,spirit analitic şi just,încă de pe băncile universităţii,l´a
ridicat în fruntea camarazilor săi,până când i s´au pus pe umeri răspun-
deri grele,printre personalităţile Legiunii,iar în exil,după răpirea co-
mandantului legionar,Puiu Traian,de agenţii guvernului comunist din ţară
pe când deţinea greaua misiune a Secretariatului Mişcării Legionare,cine
a primit această grea sarcină şi a dus-o cu cinste pe meleaguri străine
până la capătul vieţii,a fost Drul Nicu Iancu din São Paulo.

Două aspecte cuprinde activitatea românească şi legionară a lui
Iancu,cea din ţară şi cea din pribegie,până în ultima clipă a vieţii şi
anume:

In Ţară.Strălucit la studii.Colaborator la publicaţiile culturale
şi naţionaliste dintre cele două războaie mondiale.Indrăgostit de idea-
lurile de luptă ale Mişcării Legionare,se duce să-l vadă şi să-l cunoas
că pe Şeful şi Intemeietorul Legiunii,Corneliu Zelea Codreanu,Căpitanul,
cum i-a spus Ion Moţa,"Tu eşti Căpitanul".Era prin anul 1931 şi cum se
găsea la Bucureşti la Universitate cu examenele,s'a dus până la sediul
legionar,care funcţiona pe strada Aurel Vlaicu,unde a venit împreună cu
tatăl Căpitanului,Prof.Ion Zelea Codreanu,dela Huşi,care-l cunoştea pe
N.Iancu dela Sibiu şi l-a rugat să-i spună Căpitanului,că doreşte să-l
vadă şi să-i înmâneze un raport dela Sibiu.Iată cum descrie Nicu Iancu,
prima lui întâlnire cu Căpitanul:

"In timp ce conversam cu Polihroniade,văd deodată apărând în perva-
zul uşii figura inconfundibilă a Căpitanului (acest moment mi-a rămas a
dânc gravat în memorie).Ca electrizat,am luat poziţia de "drepţi",salu-
tându-l cu salutul nostru legionar.

-Aa,mata eşti Nicu Iancu...?E bine că ai venit,îmi pare bine că te
pot cunoaşte...Mi-a strâns mâna,privindu-mă adânc în ochi.Eu de fapt te
cunosc de mult,din povestirile lui Banea.Dânsul mi-a vorbit des de d-ta.
"N'am uitat şi n'o să uit niciodată acea privire fascinantă,a ochi-
lor lui de culoarea adâncimilor mării.Nu sunt în stare de a găsi cuvin-
tele potrivite pentru a descrie acea emoţie,acea curioasă tulburare ce
m'a cuprins în momentul în care mi-a strâns mâna şi m'a privit în ochi.
Ea m'a stăpânit aproape tot timpul cât am stat în faţa lui.......Insăşi
propria-mi voce,când răspundeam întrebărilor puse de Căpitan,îmi suna a
tât de curioasă şi distantă,încât îmi făcea impresia că nu e a mea...

Mă găseam,însfârşit,aproape pe neaşteptate în faţa aceluia pe care
îl căutasem încă din timpul adolescenţei,fără să fi avut pe acea vreme
măcar certitudine că ar putea exista aevea.In ultimii mei ani de liceu
începusem să-mi dau seama că acel personagiu legendar,ce de mult îl pur-
tam în mintea şi sufletul meu,nu putea fi doar o simplă plăsmuire a ima
ginaţiei mele de adolescent.Aceasta m'a îndemnat să nu desist de a-l că
uta.Până la urmă un instinct sănătos m'a ajutat să-l găsesc.Căci în mo-
mentul în care am auzit despre Corneliu Zelea Codreanu,Căpitanul, mi-am
dat seama imediat că numai El putea fi acela pe care ani dearândul îl
căutasem.Şi,înainte de a-l fi văzut măcar,l'am urmat.Fără nici o ezita-
re,fără nici o rezervă...

Astăzi,când aştern pe hârtie aceste amintiri-la aproape patru dece-
nii dela data intrării mele în Legiune-pot mărturisi în mod deschis şi
din tot sufletul că sunt fericit de a-l fi găsit şi de a-l fi urmat".
(Nicu Iancu:Sub Steagul lui Codreanu,Editura DACIA,Madrid-1973).

La Sibiu,în timpul său ca student,nu exista organizaţie legionară,
iar câţiva simpatizanţi se păstrau în anonimat,văzându-şi de familii şi
de ocupaţiile profesionale.Incolţise în sufletul şi inima lui,gândul şi
dorinţa arzătoare de a pune pe roate această treabă.Şi cu tactul,persis
tenţa şi răbdarea lui,ca apa cea lină care rupe malul,Nicu Iancu este
înfiinţătorul primei unităţi legionare din scumpul lui oraş natal, unul
din cele mai importante centre urbane ale ţării.Incât în anul 1932,luna
Februarie ziua 23,prin procesul verbal,care se păstrează,s'a înfiinţat
Cuibul "Avram Iancu"sub conducerea sa.

(continuare în pagina 71).

Mai târziu " In afară de cuibul matcă,luaseră fiinţă următoarele cu
buri,formate din meseriaşi şi muncitori: cuibul" Vlad Ţepeş ",avârd ca
şef pe Chirilă Pavel; cuibul" Tudor Vladimirescu "-şef Iuha Ion; cuibul"
Mihai Viteazu"-şef Florea Aurel; Frăţia de Cruce" Martirii Credinţei ",
formată din studenţii Academiei Teologice Andreene-şef Beleuţă; In fine,
cuibul de femei şi fete" Ecaterina Teodoroiu ".Iată o realizare străluci-
tă,care creşte ca din vis,pe care s´a sprijinit,ca pe o temelie de beton,
marea organizaţie legionară din Ardeal,sub comanda generală a D-rului ION
BANEA,comandant legionar şi stâlp de credinţă al Neamului românesc şi al
Gărzii de Fier,ucis împreună cu un grup din elita legionară,în închisoa-
rea din Râmnicu Sărat,în 1939,anul de groază al prigonitorilor.

Purtat pe la siguranţă,poliţie şi jandarmerie,pentru credinţa şi dra
gostea lui pentru neamul românesc,pe care îl visa puternic şi fericit,cu
fizicul lui plăpând,înfruntând frigul şi mirosul greu de mucegai al be-
ciurilor,închisorilor şi lagărelor,Vaslui şi Târgu Jiu,al brutalităţii
temnicerilor din Arad,Iugoş şi Jilava-supranumită neagra închisoare-Nicu
Iancu,îşi înscrie şi-şi leagă viaţa întreagă de Legiune şi suferinţele
neamului nostru,cucerindu-şi cu riscul vieţii,un loc de frunte în lumea
legionară de totdeauna.

In toiul luptelor,încolţiţi şi prigoniţi cu ură sălbatecă de politi-
cienii înstrăinaţi de neam,legionarii însufleţiţi şi îndrumaţi de Căpitan
uniţi în crezul muncii prin şantiere şi tabere legionare,în marşuri de
luptă,în cântece patriotice de măreţie pentru scumpa noastră Ţară,Nicu
Iancu,a dăruit Legiunii şi neamului românesc,unul din cele mai răscoli-
toare imnuri şi marşuri de luptă" Marşul legionarilor din Echipa Morţii"
care a răsunat ca un ecou al suferinţelor şi năpăstuirilor îndurate de
ţara noastră,sub toate bejeniilr,pe toate drumurile,plaiurile şi munţii
noştri,iar astăzi răsună pe meleagurile străinătăţii,aşteptând clipa când
va răsuna din nou ca altădată pe tot cuprinsul României Legionare.

L´am cunoscut pe fratele nostru drag,Nicu Iancu,în lagărul din Vas-
lui şi ne-am revăzut după 3 ani în lagărul din Târgu Jiu,unde prigonito-
rii şi-au făcut un alt plan de exterminarea legionarilor,prin mareşalul
Ion Antonescu,pe care legionarii l´au înscăunat,să ne fie Conducătorul
Statului şi a avut neruşinarea să se îmbrace în cămaşă verde,ca apoi să
ne lovească cu cea mai cruntă ură şi sălbătăcie.După ce călăii,ne-au ţi-
nut în frigul şi gerul iernii în cabanele de scânduri din lagărul dela
Târgu Jiu,ne-au eliberat în masă,cu condiţia să ne prezentăm imediat la
unităţile noastre militare,ca să fim trimişi pe front pentru reabilitare
în primele linii de foc.Aşa,sub escortă,am ajuns în Crimea şi apoi cu 14
Vânători de Munte,în Caucaz.

Intors din război,mă găseam cu familia la Vatra Dornei,când tunuri-
le sovietice băteau la Humor.In acele clipe dramatice,mi-am luat copiii,
familia şi câteva lucruri de îmbrăcat şi cu ultimul tren,ne-am îndreptat
spre Sibiu,la camaradul nostru Nicu Iancu,solicitându-i toată asistenţa
după 8 zile de drum prin frig,zăpadă şi oboseală.-Incepeam pribegia în
propria noastră ţară.Nicu Iancu,Mitu Banea,fratele D.rului Ion Banea,
ne-au primit în casa lor,în cuibul lor cald,încercând să ne încurajeze ,
văzându-ne pe drumuri,cu casele şi rosturile noastre rămase în calea co-
tropitorilor.

După prăpădul căzut peste neamul nostru,prin trădarea din noaptea
de 23 August 1944,sosise clipa nefericită a desrădăcinării de scumpa
noastră Patrie.Şi-atunci,unul câte unul,cu riscul de a ne pierde viaţa,
am apucat pe calea pribegiei.Astfel şi Nicu Iancu,părăsindu-şi casa şi
familia,unde îşi avea biroul de avocatură,recunoscut ca un jurist de eli
tă,împreună cu un legionar sibian,locotenentul Gh.Branea,cu valul de re-
tragere al armatei germane,pe drumul spinos şi cu peripeţii,cu trenuri
supraîncărcate de lume îngrozită de năvala barbară asupra Europei,au a-
juns să scape de primejdia morţii,ajungând în Germania.

In ziua de 13 Septembrie 1944,ziua de naştere a Căpitanului,N.Iancu
şi Branea,debarcau în gara de est-Ostbahnhof-din Viena.De-acum îi căutăm
urmele luptei printre străini,sub acelaş drapel al Gărzii de Fier de ca-
re nu s´a deslipit până la mormânt.

In exil. In Viena,Comandantul Mişcării Legionare,Horia Sima,scăpat
după 4 ani din lagărele nemţeşti,se străduia să organizeze o posibilita-
te de reacţiune contra invaziei bolşevice peste pământul Europei.Astfel,
Horia Sima,reuşeşte să strângă în jurul său un grup de personalităţi din

(continuare în pagina 72)

tre românii aflaţi în străinătate, în Germania şi scăpaţi din ţară, îna-
inte şi după 23 August 1944 şi astfel s'a constituit-Guverrul Român din
Viena şi Armata Naţională, de sub comanda generalului Platon Chirnoagă,
căzut prizonier cu întreaga lui Divizie şi astfel, prin participarea la
luptele de pe Oder şi acţiunea Guvernului Român, plus difuzarea ştirilor
prin Radio Donau, lumea şi ţara noastră, spera într'o schimbare a situa-
ţiei nenorocite.

La Viena, m'am revăzut cu camaradul nostru Nicu Iancu şi o bună par
te din luptătorii din Mişcarea Legionară, din închisori şi de pe frontul
din Rusia. A fost pentru noi toţi un moment de înserirare, de reînfrăţire
şi reînarmare morală pentru lupta care începea de-acuma în exil, pentru
a ne elibera cu ajutorul lumii libere, conştientă de primejdia comunistă
nefericita noastră ţară robită.

Iancu şi Branea s'au stabilit provizoriu cu încă alţi români, la
Insbruck, iar subsemnatul împreună cu alt grup de români legionari, ne-am
îndreptat din Germania spre Franţa, iar de aici spre Brazilia, unde mă gă
sesc şi astăzi şi unde a venit, în 1950 şi Nicu Iancu şi s'a stabilit de
la început în São Paulo.

Abia în anul 1952, mutându-mă la São Paulo dela Rio, unde m'am stabi
lit când am venit din Paris, m'am revăzut cu Nicu Iancu şi de aci înain-
te am colaborat pe planul de luptă pentru neamul nostru, prin Mişcare şi
cu concursul frăţesc al prieterilor brazilieni, cari înţelegând suferin-
ţa noastră şi a poporului român, s'au alăturat cu tot sufletul luptei an
ticomuniste, care a continuat-o fratele Iancu cu atâta însufleţire, în
această ţară care s'a transformat între timp în patria noastră adopti-
va. In tot timpul exilului, Nicu Iancu, a păstrat legături frăţeşti cu toţi
compatrioţii pe care i-a cunoscut sau i-a descoperit prin corespondenţă
pe unde se găseau asvârliţi de crudul destin, încurajându-i şi ajutându-i
cu un sfat, cu o îndrumare utilă şi românească şi chiar cu un ban.

Orice iniţiativă culturală şi naţională românească şi creştinească
de peste hotare asociaţii culturale, reviste, jurnale din presa exilului,
biserici, biblioteci, etc., le-a sprijinit şi ajutat ca puţini români, cari
se bucură şi s'au bucurat de situaţii materiale înfloritoare.

Incă în Germania fiind, înainte de a imigra în Brazilia, cunoscân-
du-l pe maiorul de cavalerie, Ion Bumbăcescu, luptător pe frontul antico-
munist din Rusia, l'a sprijinit cu toată dragostea şi contribuţia mate-
rială, în iniţiativa sa patriotică dela Niederbuehl-Baden, unde maiorul
a descoperit un cimitir cu morţi români din primul război mondial, cari
au murit în Spitalul din Rastatt-Baden, în număr de 28 şi în ziua de 19
Iunie 1949, a avut loc într'un cadru solemn, sfinţirea monumentului (Pia-
tra funerară) eroilor înhumaţi în Cimitirul Militar din Rastatt. Curăţi-
rea locului, fixarea crucilor la fiecare mormânt, înfrumuseţarea cimitiru
lui eroilor români, s'a făcut cu concursul benevol al românilor aflători
în 1948-1949, în Rastatt, sub formă de tabără de muncă legionară.

"Pe placa de marmoră a monumentului, stau şi astăzi gravate următoa
rele cuvinte: "RECUNOŞTINŢA PRIBEGIIOR ROMÂNI, CAMARAZIIOR MORTI PENTRU
PATRIE-1916-1918 ". Urmează pe două coloane numele celor 28 de eroi. La
ceremonie, pe lângă românii din localitatea Rastatt, Baden-Baden şi împre
jurimi au participat şi reprezentanţii autorităţilor militare franceze
din regiune, precum şi autorităţile civile germane din Niederbuehl şi Ras
tatt. Cu acest prilej, s'a tipărit o broşură, conţinând fotografii cu Cimi-
tirul eroilor români şi monumentul ridicat, împreună cu lista celor morţi
locul de origine şi data morţii fiecărui ostaş, căzut pentru făurirea
României Mari.

Sosit în S. Paulo, în 1950 din Germania, Nicu Iancu, a dus-o foarte
greu, isbindu-se din primul moment de clima nesănătoasă şi luptând să-şi
găsească un rost şi o ocupaţie, necunoscând încă limba portugheză, din ca
re să poată să-şi asigure existenţa şi ca să poată continua lupta pen-
tru eliberarea ţării noastre din robia hoardelor comuniste.

Scurt timp, după stabilirea lui în acest mare centru industrial,
" care macină nervii şi sănătatea omului ", cum îmi scria într'o scrisoa
re, nu s'a lăsat până n'a reuşit să înfiinţeze-Asociaţia Culturală-
ROMÂNIA-, organizând-o pe bază legală, cu statute, direcţiune, etc., şi prin
ea românii din localitate şi împrejurimi şi străinii cari s'au apropiat
de noi, s'a realizat o unitate şi o armonie, care a rodit prin diferite

(continuare în pagina 73)

serbări culturale, festivităţi naţionale româneşti, conferinţe, etc.,. Tot
din iniţiativa lui Nicu Iancu, liderul românilor din această ţară-Brazi-
lia, care ne-a primit la sânul ei în timpurile cele mai grele pentru so-
arta neamului nostru, a luat fiinţă -Cercul Literar-(CAMINUL)", iar la
împlinirea a 13 ani de activitate literară şi artistică, a organizat o
şezătoare cu serată, în ziua de 30 Oactombrie 1964, în saloanele Clubului
Transatlantico, strada 13 Mai Nr. 1266-S. Paulo-.

Datorită acestui cerc literar şi insufleţindu-i pe români şi fra-
ţii brazilieni, împreiteniţi cu noi, to din elanul şi idealismul lui Nicu
Iancu, a luat fiinţă revista culturală-CAMINUL-, sub conducerea şi răspun
derea lui, care din August 1951 şi-a continuat editarea până în 1970, scri
să în limba română, portugheză, etc., din care colecţia completă o avem
la Biblioteca Română SATUL din Brasília DF., al cărei membru fundator
este şi va rămâne în veci fratele nostru, Dr. Nicu Iancu, încă dela înfiin
ţarea acestei instituţii culturale, din ziua de 10 Decembrie 1952, în São
Paulo.

Din iniţiativa Mişcării Legionare, s'a înfiinţat "Frontul Românesc
al Libertăţii", care la S. Paulo şi în alte centre din lumea liberă, du-
ce lupta pentru desrobirea României şi a celorlalte neamuri subjugate
dincolo de Cortina de Fier. Acest Front în S. Paulo, s'a organizat sub în-
drumările lui N. Iancu. Tot din iniţiativa lui, a luat fiinţă aşa numitul
-"Comitê de açâo pro Libertaçâo da Romênia", reclamând mereu în lumea
largă, Dreptul la Libertate şi Independenţă a României. Şi-a dat tot spri
jinul la înfiinţarea "Asociaţiei religioase" Sfânta Treime " şi a fost
ales Preşedintele Românilor Liberi din Brazilia.

Din cele mai importante lucrări date la lumină de Dr. Nicu Iancu, în
diferite limbi, cităm următoarele:

1. TAINACIRI-(versuri) traducere din Lirica Germană, Editura Dacia
Rio de Janeiro, 1966, cu o prefaţă de Dr. Faust Brădescu.

2. Transilvania-Berço e Fortaleza do povo romêno, editada pela Soc.
Cultural Romeno-Brasileira-S. Paulo-1965.

3. VOI N'AŢI STAT CU NOI IN CELULE, -poezii din închisoare (reprodu-
cere, cu un cuvânt introductiv de, Arhim. Roman Braga, Ed. CAMINUL, 1972.)

4. Nicu Iancu a colaborat la mai toate publicaţiile româneşti anti-
comuniste din pribegie şi anume:

Revista Scriitorilor Români, Vers, Carpaţii, Dacia, Inşir'te Mărgărite
Căminul, Drum, Cetatea Luminii, etc., iar din publicaţiile străine, menţio-
năm: La Setimana, Tribuna Latină, Folha da Tarde, etc.

5. Una din cele mai importante lucrări, ce ne-a rămas dela neuitatul
şi talentatul nostru frate, Nicu Iancu, este:

"SUB STEAGUL LUI CODREANU", Momente din trecutul legionar, Editura
DACIA-Madrid-1973, cu o prefaţă de HORIA SIMA, Comandantul Mişcării Legio
nare. Pe Nicu Iancu îl mai găsim publicând la câteva gazete şi publi-
caţii periodice din ţară, în epoca tinereţii şi anume: Gazeta Huniedoa-
rei, Buna Vestire, Braţul de Fier, etc.

Ultima dată când m'am mai văzut cu el, a fost la începutul acestui
an, în ziua de 19 Ianuarie, când împreună cu soţia şi întreaga noastră
familie, i-am făcut o vizită, deşi ştiam că e bolnav de mai mult timp, în
urma operaţiei suferite, de care nu s'a mai vindecat, ci treptat, treptat
a tot slăbit, până a închis ochii, în ziua de 15 Iulie a.c.

La despărţire, Nicu Iancu, ne-a spus că donează Bibliotecii Române
SATUL, întreaga lui bibliotecă personală şi unele obiecte de artă din ca
sa lui, fapt care este prevăzut în testamentul care îl lasă, după moarte.
Un prim transport din aceste cărţi, conform inventarului ce i l'am lăsat
le-am separat şi împachetat în prezenţa lui şi au fost expediate prin-
tr'o firmă de transport-Universo-din S. Paulo, spre Brasília şi le-am pri
mit la domiciliu, urmând ca obiectele şi cărţile, plus colecţiile de re-
viste şi ziare, să le ridic cu proxima ocazie.

Plecarea neaşteptată din rândurile noastre a Dr. Nicu Iancu şi din
rândurile luptătorilor din diasporă, tocmai în aceste momente, când se de
cide destinul istoric al neamurilor căzute sub umilinţa, nedreptatea şi
teroarea anticriştilor, este o pierdere ireparabilă şi cine ştie când şi
cine îl va putea înlocui, în multiplele îndatoriri cari ne apasă ?

(continuare în pagina 74)

Am pierdut cu toții,un frate de acelaș neam cu noi,un om cult și un camarad legionar dintre vechii luptători,de o noblețǎ și bunătate, cum rar se întâlnesc astăzi.Un suflet plin de virtuți,un filantrop,un om al datoriei împlinite,un mare luptător al Mișcării Legionare și al Căpitanului,un mare român și creștin.

Personal,mărturisesc că am pierdut un prieten ales,un coleg de profesiune,un camarad cu care am stat împreună între sârmele ghimpate din lagǎrele pregătite de prigonitorii noștri vânduți străinilor și un reîntrecut colaborator în lupta noastră din exil.

Ne închinăm în fața mormântului tău proaspăt,din Cimitirul Păcii din Sâo Paulo,asigurându-te că în lipsa ta ne vom împlini datoria și vom continua lupta cu aceiași credință și hotărîre, învățate dela Căpitan,dela marii noștri îndrumători și dela tine.Fii fericit că ești astăzi lângă Corneliu Codreanu,profetul Neamului Românesc și lângă toți martirii Legiunii și încurând,când ne va sosi clipa decisivă,te vom urma pe drumul veșniciei.- Dormi în pace !

Dumitru Paulescu

A CAZUT UN CAMARAD

18 Ianuarie 1910- 15 Iulie 1o84

In memoriam-Cam.Comandant Legionar al Bunei Vestiri, Dr.Nicolae Iancu-Păltinișanu,spre amintire și veșnică pomenire.

Alexandru Silistreanu-Sâo Paulo-Brasil.

A căzut un camarad...
în transeul luptei grele...
pentru Neam și pentru Cruce...
nins de'ndoliate stele !...

A căzut un camarad...
falnic,tare,verde brad-
din Sibiul legendar...
frate,dârz,legionar !...

A căzut un camarad...
din Carpații sbuciumați-
Iancu cruciat de foc...
lăsându-ne testament...
Dragostea de Neam și Țară...
într'o dalbă primăvară !...

A căzut un camarad...
înfruntând dușmanul rău...
pentru Țară,Dumnezeu...
Pentru misticul Rarău !...
A căzut un camarad...
falnic,tare,verde brad...
A căzut un camarad...

15 Iulie 1984,Tremembé-S.Paulo-Brasil.Al.Silistreanu

Cǎrți românești apărute în exil

(continuare)

1.Testamentul lui Ion Moța-Col.Europa-München,ed.V-a,Ion Mării 1982
2.Căpitanul Andrei-roman istoric-Nicolae Totu,Editura DACIA,Madrid 1983
3.Imnul-La rugul aprins al Maicii Domnului-Sandu Tudor,"Cetățuia"Mad.1983
4.Lagiunea în Cântec-Ion Baciu,ed.autorului-1983-Montreal Canada
5.Poveste de Dincolo...(Amintiri din țara cotropită)Ana Maria Marin,1983
6.Técnica de luta contra o comunismo-Horia Sima,ed.Fortaleza da Iuz,1979
7.Din Impărăția Morții-Gabriel Bălărescu,Editura Dacia-Madrid 1981
8.Procesul Legionar din România-ed.Mișcării Legionare"Omul Nou"1983
9.Sub Steagul lui Codreanu,Nicu Iancu,Ed.Dacia,Madrid 1973
10.Doctrina Legionară-Horia Sima,Ed.Mișcării Legionare,Madrid 1980
11.La Garde de Fer et le Terroeisme-Faust Brădescu,"CARPAȚII",Mad.1979
12.Șapte Cuvinte către Tineri-Preot Prof.Gh.Calciu,ed.Ion Dumitru,1979
13.Ce este comunismul-Horia Sima,ed.Dacia,Madrid-1972
14.Romanian Nationalism:The Legionary Movement,Al.E.Ronnett,Chicago,1974
15.România și Sfârșitul Europei-Mihail Sturdza,Ed.Dacia,Rio-Madrid,1966
16.Codreanu e la Guardia di Ferro-Carlo Sburlati,G.Volpe Ed.Roma,1977
17.L'uomo nuovo,Ion I.Moța,Ed.di Ar,Padova-Italia-1978
18.România și Unitatea Europei-Traian Popescu ,Ed.Carpații-Madrid 1975
19.Viața de mușchrtar,Gheorghe Costea,Col.Omul Nou,1952
20.SARATA,Nicolae Roșca,Biblioteca Documentară"Generația Nouă"Mad.1978
21.Și Cerul Plângea-Ion Rot Jelescu,Editura Dacia-Madrid,1974
22.Roza Vânturilor-Nae Ionescu,Col.Omul Nou,Traian Golea,München,1973
23.La Răscrucea Neamului,poeme,Dumitru Leonties,Vaterstetten,1974
24.Relațiile Româno-Ruse,-N.S.Govora-Editura Carpații-Madrid 1979-vol.I
25. " " " N.S.Govora- " " " 1981-vol.II
26.Printre Gratii-poeme,Alexandru Șilistreanu,Vaterstetten-1976
27.Din Crucea Pădurii,poeme,Ion Țolescu,Ed.Carpații-Madrid.1955
28.Arhanghelul Mihail,poezii,Ion Țolescu-Col.Dacoromania-Madrid.1959
29.La Icoană,poezii,Ion Țolescu,Col.Dacoromania-Madrid 1966
30.Pădurea dela Tâncăbești-Cântec martirial-Ion Țolescu,Marsiega-1977
31.Sânge Românesc pe pământ spaniol-Blas Piñar,ed.bilingua-Carpații,1962
32.Frumoasa mea cu ochii verzi-J.M.Manzatti,Editura Carpații-1957
33.Pentru Frații Noștri Fără Mormânt-poeme,D.Paulescu-Brasília,1971
34.Transylvania-Traian Golea-Romanian Studies,1982
35.Din Istoria Românilor-probleme și perspective,Dr.Al.Șuga,Carpații,982
36.Basarabia Românească-Cercul Cultural-Independența-Köln-Carpații 1982
37.Centenarul Independenței României,Montreal-1977
38.Scrisoare Fratelui meu,-Nicolae Iupan,Ed.autorului,Bruxelles,1984
39.Sfârșitul unei domnii sângeroase-Horia Sima,Ed.Mișc.Leg.1977
40.Era Libertății-Statul Național-Legionar,Horia Sima,Ed.M.I.1982

Notă: In proximile numere ale revistei vom continua publicarea cărților,care se găsesc în depozitul Bibliotecii Române SATJL,dintre cari o parte vor fi scoase în vânzare,cuprinse într'o listă separată cu specificarea prețului.

IMPERIALISMUL rusesc nu este de astăzi ! Dela Petru cel Mare se tot întinde spre toate orizonturile,cu o perseverență satanică.Metodele și mijloacele ne sunt cunoscute,iar scopul final nu i-a fost niciodată un scop ascuns.Popor fără scrupule,Rușii poartă în spate antecedente josnice,de o cruzime și-o lipsă de echitate strigătoate la cer.Dela" Pohod na Sibir" la"gulagurile"actuale și dela rusificarea forțată la genocidul popoarelor baltice,a Basarabenilor noștri sau a Tătarilor din Crimea,dela nimic nu s'au dat în lături pentru a-și satisface dorința de dominare.

Kremlinul a fost și a rămas,sub orice formă politică l'am întâlni în istorie,o mașină de măcinat popoare...La sfârșitul celui de a-l doilea război mondial,Rusia și-a întins stăpânirea peste Basarabia,Bucovina și Herța.Cine s'ar fi putut opune atunci,când tancurile cu stea roșie dominau țara,demo-liberalii noștri benchetuiau întoarcerea la..."democrație",iar Occidentalii ridicau în slăvi virtuțile armatei sovietice și talentul lui Stalin !....

(din"Gurile Dunării și strategia Kremlinului-de Faust Brădescu-revista Carpații)

Veşti bune şi rele

Deschidem această serie de veşti cu următoarea veste bună care aduce bucurie şi anume:
"In ziua de 11 Martie a.c.,la Chicago,în cadrul unei comemorări anuale a grupurilor etnice din centrul şi răsăritul Europei,a fost onorat cu Crucea de Aur a Poloniei de către Guvernul Polonez din Exil cu sediul la Londra,Dl.Dr.Alexandru Ronnett,ca recunoştinţă pentru activităţile sale permanente în slujba naţiunilor captive şi lupta pentru eliberarea lor de sub jugul comunist.
La solemnitate au luat parte numeroşi reprezentanţi ai naţiunilor captive,precum şi reprezentanţi ai organizaţiilor anticomuniste americane. Dl.Dr.Al.Ronnett este Preşedintele Congresului Naţional Româno-American(RANC),Preşedintele Asociaţiei" Alliance of Friendship ",Preşedintele Frontului Libertăţii,membru activ în numeroase organizaţii anticomuniste,reprezentant permanent la Liga Mondială Anticomunistă(WACL),membru pe viaţă al Legiunii Veteranilor Americani,etc.
Dl.Dr.Al.Ronnett,s'a născut în Bucovina.A urmat Liceul la Suceava şi Cernăuţi.Imbrăţişând încă de pe băncile şcolii ideile naţionalismului românesc şi creştin,el îşi face educaţia în acest spirit sănătos,în cadrul Frăţiilor de Cruce din Mişcarea Legionară."
Transmitem fratelui nostru Dr.Al.Ronnett,sincerile noastre felicitări şi multe urări de sănătate.
Cu deosebită plăcere remarcăm continuitatea ziarului de opinie,orientare şi acţiune românească" LIBERTATEA "-Redactor dl.Niţă Nicolae din New York,păstrându-şi în lumea străinătăţii o atitudine pur românească şi de luptă întru desrobirea neamului nostru de sub jugul satanic al comunismului.
Menţionăm că începând cu numerele viitoare din Cetatea Luminii,ne vom ocupa treptat,de figurile istorice şi culturale din trecutul poporului român.Totodată ne vom ocupa de activitatea cultural românească şi de lupta de eliberare a ţării noastre din partea românilor,din São Paulo, Rio de Janeiro şi Brasília DF.
Semnalăm cu deosebită satisfacţie,colaborarea,Dlui Horia Sima,Comandantul Mişcării Legionare,a Prof.universitar din Rio,Dl.Al.Mateescu Francu şi a poetului nostru,Al.Petru Silistreanu,la însufleţita revistă naţionalistă" TRIBUNA UNIVERSITARIA " Editor responsável:César Zaduski care apare în São Paulo.
Domnul Ing.Valeriu Crainic din Montreal,ne trimite în dar pentru Biblioteca Română SATUL,lucrarea" Centenarul Independenţei României "-contribuţie a românilor naţionalişti din Montreal Canada,pentru care îi adresăm vii mulţumiri.
Dela Dl.Virgil Ierunca din Paris,primim revista" ETHOS " Caietul al III-lea-1982,iar mai înainte ne-a dăruit lucrarea sa-româneşte- şi -PITEŞTI-ed-Limite-1981,pentru care îi aducem vii mulţumiri.
Dela Dl.Nicolae Lupan,din Bruxelles,am primit decurând,"Scrisoare" din -Inchisoarea Popoarelor-,1983 şi "Scrisoare Fratelui Meu",Bruxelles 1984,adresându-i din toată inima calde mulţumiri.
Centrul Cultural Românesc-din Montreal-prin Comunitatea Românilor de acolo,au organizat o expoziţie anuală,purtând numele marelui sculptor român,Constantin Brâncuşi.Această demnă şi strălucită manifestare artistică românească,este începutul expoziţiilor anuale ce vor urma în viitor.Anunţul ce l'am primit prin distinsa noastră colaboratoare, D-na Georgeta Crainic-poetă,scriitoare şi pictoră,că această expoziţie a fost organizată cu concursul oraşului Montreal şi a Guvernului din Québec. Felicităm din tot sufletul pe iniţiatorii,cari prin aceste activităţi, înalţă sufletul ţării noastre chinuite în largul lumii libere.
Păstrăm cu drag în rafturile modestei noastre Biblioteci SATUL,atât cărţile,cât şi strălucita revistă" CATACOMBES ",pe care ne-o trimite în dar de atâţia ani,scriitorul,poetul şi luptătorul pentru dreptatea neamului nostru,Dl.şi D-na,Grossu Sergiu şi Nicole Grossu din Franţa.Ii rugăm să primească respectuoase mulţumiri şi în schimb,când apare Cetatea Luminii,v'o trimitem cu toată inima întâi Dvs.

(continuare în pagina 77)

Adunarea Generală a Episcopiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală,cu sediul la Biserica Ortodoxă Română din Paris,s'a hotărît să întreprindă o a doua Facere peste veacuri şi anume:Să cumpere un teren,nu departe de Paris,pentru ridicarea unei aşezări episcopale în cadru mănăstiresc,mai precis,să realizeze O VATRA ROMÂNEASCA.
La 15 Mai 1983,s'au făcut formele legale pentru cumpărarea unui teren sau primire de teren în donaţie(Journal Officiel de la République Française din 29 Iunie 1983,pagina 6016,No.149,anul 115).
Tot la 15 Mai 1983,s'a constituit un COMITET,care a primit sarcina iniţiativei din 28 Noiembrie 1982.Intre timp s'a găsit un teren la Ormesson,18 km mai departe de Fontainebleau.S'a găsit terenul ! Acum este vorba în primul rând,de plata terenului.Cu timpul vom construi O Mică Capelă cu program mănăstiresc,o Casă pentru Administraţie,o Casă de Primire, de Odihnă,de Preocupări Spirituale,etc.
De aceea,facem această Chemare,ca să găsim printre Românii din afara hotarelor,pe CTITORII FONDATORI de temelie mănăstirească.
Plata terenului şi a începutului de instalare: apă,lumină,urbanism, Casa de Adăpost,pot fi realizate deja pentru sfârşitul lui 1983-ca un înceout de mare înfăptuire românească în lumea liberă(Franţa),CU UN MILION(un milion)de franci francezi !
Cu 50 de Ctitori-Fondatori de temelie mănăstirească,la care adăugându-se ctitorii donatori,sprijinitori şi Banul Văduvei,vom marca în zilele noastre,o Tainică cerere de milă dela Dumnezeu,pentru suferinţele poporului român.
Din sânul Fondatorilor se va alege Comitetul de stăpânire şi administraţie,cu respectul legilor civile locale şi cele ale Bisericii Ortodoxe.
Până la întocmirea unei Administraţii Episcopale-Mănăstireşti,cu gestiune strict conturată pe aşezarea dela Ormesson,folosim centrul dela Paris atât pentru corespondenţă,cât şi pentru contabilitate:

Église Orthodoxe Romaine de Paris
9 bis,rue Jean de Beauvais
75005 PARIS-FRANCE
C.C.Postale No 9885.18 G.Paris
Telefon:354.67.47 Paris

Cu sănătate şi Doamne Ajută !
Preot Mitrofor Vasile Boldeanu
Administratorul Episcopiei
Ortodoxe Române din
Europa Occidentală
Vicarul I.P.S.Mitropolit Filaret
dela New York
Cârmuitorul duhovnicesc
al Episcopiei noastre.

FRAŢI ROMÂNI CREŞTINI DE PRETUTINDENI,

Daţi ascultare în credinţă şi faptă,apelului Sfintei Episcopii Ortodoxe Române din Europa Occidentală.Acest apel,ni se adresează în aceste ceasuri grele,pentru sufletul nostru şi scumpa noastră ţară robită de păgâni şi unde sfintele noastre altare străbune şi fraţii noştri creştini, sunt prigoniţi şi ucişi de stăpânii cei vitregi.Din calea copiilor noştri au fost înlăturate sfintele icoane şi cruci de pe pereţii şcolilor şi din instituţii,iar stăpânirea diabolică îi învaţă că nu există Dumnezeu.Din obolul nostru dăruit cu grăbire şi cu toată inima,să se poată înălţa şi înfăptui,pe locul ales,Sfântul Altar,al Sfintei noastre Episcopii.
Ascultaţi cu dragoste frăţească îndemnul,Prea Sfinţiei Sale Părintelui Mitrofor,Vasile BOLDEANU,sprijinind cu toţii strădania lui şi-a fraţilor ce-l înconjoară,întru împlinirea acestei strălucite misiuni româneşti şi creştineşti- Trimiteţi-vă în grabă,pe adresa de mai sus-Banul Văduvei-spre construirea acestei Instituţii româneşti şi creştineşti,Vatră Românească,pe pământul Franţei Surori.
Să ne aducem aminte de proverbul latin:

B I S D A T Q U I C I T O D A T

Direcţiunea Bibliotecii Române SATUL-Brasília.

Incă câteva"veşti bune şi rele" în continuare dela pagina 77.

Iarăşi am pierdut câţiva români şi romånce,cari s´au stins în exil,
Impråştiaţi pe tot pământul,copii ai nimănui,învăluiţi de vremi ucigătoa
re,unul câte unul,închid ochii pe veci,ultimii stâlpi de luptă şi credin
ţă din nebiruita-Generaţie de Sacrificiu-,a neamului românesc.

După un şir întreg de fraţi luminoşi,ai ţării osârdite,cari ne-au
părăsit în lunga noastră desţărare,după cotropirea barbară a pământului
nostru,în ultimul timp,pe lângă moartea marilor poeţi-Aron Cotruş şi Va-
sile Posteucă,s´au dus dintre noi:pictorul Oană Potecaşu,Anatol Chiriac,
Emil Popa,Octavian Roşu,Ion Neaţă,Bujorel Hoinic,Nicolae Teban,părintele
Nicolae Tănase şi preoteasa Aniţa,Vasile Zguroiu şi în 15 Iulie a.c.Dr.
Nicu Iancu,şi cine ştie câţi şi cine vine din urmă ?

Să iubim morţii şi mormintele lor,astăzi majoritatea fără cruci,şi
cu acel cult sacru al marelui nostru arheolog-Vasile Pârvan-pentru Morţii
noştri,să ne reamintim cuvintele lui:

"...Morţii noştri,scumpii noştri morţi ne îndeamnă să luptăm,spre a
nu lăsa ca jertfa lor să fi fost zădarnică.Ei au dat viaţa lor.Dar pentru
ca viaţa aceasta să fie fructificată în viitor,e aşteptată munca şi lupta
noastră.Deabia prin silinţele noastre va fi sanctificat sacrificiul lor.
Dar noi trebuie să ne ostenim,pentru ca harul său să ne fie împărtăşit
şi nouă.Dacă suntem şi rămânem răi,vom fi pe vecie blestemaţi "

Din ţara robită: Ne-au venit şi ne vin ştiri cutremurătoare din ţa-
ră şi din Basarabia şi Bucovina de Nord.Teroarea contra elementului romå
nesc,prin deportări şi munci colective în largul Rusiei,continuă cu ace-
iaşi sălbătacie.Lupta duşmanilor noştri de moarte,se duce cu cea mai în-
verşunată ură,întru înăbuşirea radicală a credinţei,tradiţiilor,obiceiu-
rilor,portului naţional,graiului şi mentalităţii româneşti.Se înstrăinea
ză văzând cu ochii satele şi oraşele noastre româneşti,numele de locali-
tăţi,numele de familie,drumuri,ape,etc.Cei ce sunt surprinşi vorbind lim
ba noastră românească sau cultivând graiul nostru prin scris,etc.sunt i-
mediat arestaţi şi dispar din localitatea respectivă.

Reproducem în continuare în limba portugheză,pe plan literar,apari-
ţia ultimei lucrări a profesorului şi prietenului nostru,Casiano Nunes,
dela Institutul de Linguistcă al Universităţii din Brasília,asupra renu-
mitului scriitor brazilian- Machado de Assis-

" O eminente professor,Cassiano Nunes,da Universidade de Brasília,
notável escritor,ensaista e conferencista brasileiro,acaba de imprimir
um trabalho que dedicou ao grande escritor"Machado de Assis",crítico da
classe ociosa.Esse trabalho e outros anteriores,como o livro" A Felicida
de pela Literatura" foram editados pela-Civilização Brasileira-em São Pa
ulo. É com muita honra e satisfaçâo publicamos essa notícia,nas páginas
da revista Cetatea Luminii,para o conhecimento dos nossos distintos lei-
tores.O ilustre autor,prof.Cassiano Nunes,é um dos nossos colaboradores
e amigo do povo romeno."

MEMBRII FUNDATORI AI BIBLIOTECII-SATUL-

1.Dumitru Paulescu,prof.univ.
2.Nicolae Iancu.avocat
3.Ion Teodorescu,profesor
4.Alexandru Mateescu Frâncu,prof.univ.
5.Ion Jelescu,avocat
6.Iulia Carâp,medică
7.Victor Carâp,inginer
8.Dan Boghiu,inginer
9.Al.Petru Silistreanu,poet
10.Alexandru Botescu,ofiţer
11.Dumitru Nicolau,contabil
12.Dumitru Toceanu,comerciant
13.Ion Dimitriu,contabil
14.Victor Tudorănescu,ofiţer
15.Alexandru Roşca,comerciant
16.Dumitru Dornescu,tehnician
17.Constantin Croitoru,constructor
18.Ion Guleş,comerciant

In proximele numere ale revistei,se va publica lista membrilor
onorari,activi şi sprijinitori ai Bibliotecii Române SATUL-Brasília.

Directorul Bibliotecii,

D.Paulescu

Secretar,

Steluţa Doru

N E   S C R I U   C I T I T O R I...

Inainte de a transcrie în partea finală a revistei,scrisorile primite dela distinşii noştri cititori,ne permitem să încadrăm în fruntea lor,ca o lumină călăuzitoare,pentru aceste vremuri de restrişti ale lumii creştine,următoarele cuvinte ale Căpitanului şi a lui Ion Moţa:

"...Neamul nostru n´a trăit prin milioanele de robi cari şi-au pus gâtul în jugul străinilor,ci prin Horia,Avram Iancu,prin Tudor,prin Iancu Jianu,prin toţi haiducii,cari în faţa jugului străin nu s´au supus,ci şi-au pus flinta în spate şi s´au ridicat pe potecile munţilor,ducând cu ei onoarea şi scânteia libertăţii.

Prin ei a vorbit atunci neamul nostru,iar nu prin"majorităţile"laşe şi "cuminţi".Ei înving sau mor;indiferent.Pentrucă atunci când mor,neamul trăeşte întreg din moartea lor.

Ei strălucesc în istorie ca nişte chipuri de aur,care fiind pe înălţimi,sunt bătute în amurg de lumina soarelui,în timp ce peste întinderile cele de jos,fie ele cât de mari şi cât de numeroase,se aşterne întunericul uitării şi al morţii.

Aparţine istoriei naţionale,nu acela care va trăi sau va învinge-cu sacrificarea vieţii neamului-ci acela care,indiferent dacă va învinge sau nu,se va menţine pe această linie."

Corneliu Zelea Codrearu

" Să nu lăsăm urmaşii noştri să piardă binefacerile sufleteşti ale Naşterii Mântuitorului !

Să nu lăsăm o ţară fără Biserici,fără icoane,fără ocrotirea mânii lui Dumnezeu !

Să nu lăsăm copiilor noştri o viaţă în care vor fi pierdut pe Cristos!

Iar pentru asta să nu fugim din faţa jertfei pentru apărarea Crucii !

Ion I.Moţa

"Cristo es el mismo en Españа que en Rumania.Cuando una hueste diabólica se levanta para arrojarle del mundo,cuando la figura luminosa del Salvador se la hiere con la bayoneta y se la ametralla,entonces todos los hombres,de cualqier nación que sean,tienen que alzarse en defensa de la Cruz".

ION MOTA

"Până nu se va întuneca cerul românesc peste sufletele noastre,
Căpitanul nu poate muri.Il avem şi trăeşte între noi."

Horia Sima

Câteva cuvinte dela înmormântarea lui Nicu Iancu din São Paulo:

" Ion Jelescu,a luat comanda pentru ultimul salut care i l´au dat lui Nicu Iancu,cu mână către cer.Lacrimi se prelungeau pe obrazul celor prezenţi.A fost o înmormântare într´adevăr legionară !

Am plecat luându-ne rămas bun dela toţi cei prezenţi.Reprezentanţi ai diverselor grupuri etnice,prieteni şi străini,cari l´au cunoscut şi apreciat pe Iancu,în toţi anii cât a stat pe aceste meleaguri,s´au despărţit de mormântul lui cu sufletul acoperit de restrişti.

Din mijlocul asitenţei,Dl.Dr.Dário Álves,a rostit următoarele cuvinte de bun rămas:"NICU IANCU,tu ne-ai învăţat iubirea de Patrie şi de Cruce,pentru care îţi rămânem recunoscători.Tu care venind de aşa de departe şi care am avut privilegiul de a te cunoaşte şi aprecia,vei rămâne veşnic în memoria noastră."

DAN BOGHIU

(continuare în pagina 80)

Crăciun,1983 Christos se naşte !

Măriţi-L !

Aducându-ne aminte de bucuria cu care Fecioara Maria a primit vestea că va naşte pe Isus Mântuitorul,strigăm şi noi zicând:
Sufletele noastre măresc pe Domnul şi ni se bucură duhul în Dumnezeu,Mântuitorul nostru,pentrucă a privit spre starea smerită a robilor Săi şi s'a coborît între noi ca să ne mântuiască.
Din prilejul acestei mari sărbători,care mărturiseşte întruchiparea dragostei lui Dumnezeu faţă de neamul omenesc,trimitem salutări şi binecuvântări precum şi doriri de sănătate şi pace,clerului,credincioşilor, sprijinitorilor şi prietenilor Epuscopiei noastre.Sărbători Fericite !

+ Valerian

+ Nathaniel

Rânduri din ţara subjugată

5 Decembrie 1983

Dragii noştri de peste ţări şi mări,

Ne bucurăm şi vă suntem mult recunoscători că nu ne-aţi dat uitării pe noi cei rămaşi pe aceste meleaguri străbune,bântuite de mari frământări,ameninţate de duhuri necurate,de prăpăd şi pârjol.
Trăind acolo unde vă aflaţi cred că aveţi multe şanse să nu fiţi
martorii direcţi ai unor vremuri apocaliptice.Am intrat în ultima lună
a anului.In alte vremuri,parcă-i o veşnicie de atunci,Decembrie era o
lună de vis ! Vitrinele oraşelor erau pline de bunătăţi şi de farmec !
Chiar înainte de Sf.Nicolae,începeau pregătirile pentru marea sărbătoa-
re a naşterii lui Christos şi a serbării anului nou.Totul mi se părea
un vis ! Desigur vedeam viaţa cu ochii neştiutori ai copilului şi mai
târziu visători ai adolescentului.Totuşi cred că acel farmec,a existat
cu adevărat.Mi-au rămas în minte nişte versuri dintr'un colind:

" O brad frumos ce sfânt păreai în alte sărbători !
Mă văd copil cu păr bălai şi ochi ca de cicoare.
Azi nu mai vine Moş Crăciun ca'n seara de cenuşă.
Ci doar tristeţile s'adun să-mi plângă lângă uşă !

Vă urăm din toată inima,la mulţi ani !

Familia P.A.

Paris 22-2-84
Ne-am bucurat tare mult,aflând că pe ziua de 13 Februarie 1984,aţi
sărbătorit 50 de ani de căsătorie ! Este într'adevăr o performanţă,ţi -
nând seamă de marea înfuriată și de furtunile năpraznice pe care le-aţi
întâlnit vâslind spre limanul luminii,cu ochii aţintiţi spre Isus Birui-
torul,şi cu inima înfiptă în destinul Neamului răstignit de-atât amar
de vreme.Dumnezeu să vă ajute să vă puteţi întoarce acasă cât de curând
-atunci când lanţurile şi zăvoarele urii se vor preface în ţăndări.
Mulţumiri pentru revista Cetatea Luminii...Colindul nostru de depar
te,să vă aducă de Sf.Sărbători ale Naşterii Domnului numai pace,bucurie,
nădejde şi sănătate cu carul.Iar de noul an,vă sorcovim-să rămâneţi pe
aceiaşi redută" tare ca fierul,iute ca oţelul ".Sărbători fericite ! La
mulţi ani !- " Nous avons un avocat aupreès du Pére,Jesus Christ le Juste
-(1.Jean-2-1).

Sergiu Grossu şi Nicole Grossu

16 Februarie 1984

Dragă Profesore,

Felicitări,cu ocazia aniversării celor 50 de ani de căsătorie ! A-
cum câteva zile,am expediat cu poşta pachetul cu revista"CURIERUL",ca
să o aveţi la Biblioteca SATUL,toate numerele apărute.I-am trimis frate-
lui Gabriel Bălărescu adresa ta ca să-ţi espedieze pe viitor direct tot
ce mai are. La mulţi ani ! Alex.E.Ronnett-USA

Continuare în pagina 81

São Paulo,Janeiro de 1984

Estimada familia,
"Que os 50 anos de matrimorio continuem como exemplo dourado nas heredeiras e heredeiros implantados na DACIA Brasiliana.
Deus os proteja e imensamente grato pe la linda revista,
-CETATEA LUMINII- Abraços, Mario Bush

Montreal,26 Sept.1983

Dragă frate Paulescu,

"Mea culpa,mea culpa !".Am primit toate scrisorile tale,şi mi-au făcut atâta bine ! Iţi mulţumesc din suflet.Mintal; ţi-am răspuns în fiecare zi de-atunci,dar n'am crezut c'o să ia atâta timp,desăvârşirea-relativă-a lucrării mele;care voiam neapărat să însoţească răspunsul meu.
Versul crează muzica;deci poetul cântăreţul;deaceea cred că ne simţim atât de-aproape,fără să ne cunoaştem.Cealaltă problemă doresc s'o uiţi !.Să vrea Dumnezeu să-ţi fie şi cea mai grea şi ultima,-cinstit şi lăutăreşte vorbind.Dacă crezi că sunt şi alţi români,care doresc să aibă lucrarea mea;te rog să-mi dai adresa lor,şi dacă şi ei sunt în situaţia ta,reglăm conturile în cer !.Dela tine îţi cer o critică cât mai obiectivă !Cântecul legionar e al nostru; şi avem datoria să-l redăm cât mai fidel" Cu mult drag,- TL şi C. Ion Baciu

Australia,26 Iulie 1982

Mult stimate domnule Profesor,
"Am citit cu mare interes şi bucurie scrisoarea Dvs.,plină de atâta
adevăr şi scumpe amintiri.Pe măsura în care parcurgeam rândurile,ochii
mei se umpleau de lacrimi !.Când Dvs.mi-aţi pomenit de câţiva din săte-
nii mei din Tereblecea,pe care i-aţi cunoscut,doresc să adaug că acolo
la Vatra Dornei,împreună cu colegii Dvs.,ca Pintilei Creţu,mai era şi
unul,Vasile Socaciu,care a ajuns comisar de poliţie la Palatul Regal din
Bucureşti.Când au venit comuniştii,l'au dat afară,iar când eu am fugit
din Siberia,l'am găsit şi pe el refugiat din Tereblecea în România.I'am
luat cu mine în Iugoslavia,eu fiind cumnat cu el.Sârbii au găsit însă
la el actele de identitate şi atunci l'au reîntors în România,unde a a-
vut tare mult de suferit,8 ani numai la Canal.Acum e liber şi stă la coa
dă după alimente în Bucureşti.Mai vorbiţi în scrisoare şi de Dl.Profe-
sor Vasile Posteucă.Am vre-o 23 de scrisori dela el,pe care le păstrez
într'un sertar aparte.Vă mulţumesc din toată inima pentru revista Cetatea
Luminii,pe care o citesc plângând.Multă sănătate şi să auzim de bine"

Al Dvs.Dumitru Nimigearu

Canada,Oct.1983

Stimate Domnule Profesor,
"Vă mulţumim pentru ce ne-aţi trimis şi...citind şi reflectând şi
...citind din nou şi reflectând din nou,ni se umple inima de bucurie,de
o mândrie,de o credinţă profundă în dreptatea cauzei noastre româneşti.
Sunt multe publicaţii în exil,dar puţine reuşesc să emane atâta frumuseţe şi căldură românească.Ne regăsim în revista Dvs.,în scrisorile
Dvs.,ne contopim cu destinul neamului,cu pământul şi credinţa moşilor şi
strămoşilor noştri.Nu mai avem senzaţia că suntem singuri,neînţeleşi şi
neputincioşi,ci din contră" uniţi în cuget şi simţiri ",ne simţim puternici,siguri de izbânda noastră,intransigenţi în acţiune,neclintiţi pe
baricade".-Valeriu Crainic-

São Paulo,27-2-1984

Mult Stimate Domnule Paulescu,
"Eu în buna mea credinţă,mă rog Tatălui Ceresc,ca sărbătoarea celor
50 de ani de căsătorie ce i-aţi împlinit,să continue mulţi ani spre fe-
ricirea tuturor din familia Dvs.,cât şi a prietenilor şi camarazilor noştri legionari,cari încă se adapă,la învăţătura lăsată nouă de Căpitan.
Eu cu toată sinceritatea vă zic: Să vă fie de bine şi Providenţa Divină
să vă aibă sub scutul ei,să vă dea sănătate şi să vă apere,să vă ajute
în totul şi în toate ce de acum înainte,o să întreprindeţi,atât pentru
familia Dvs.,cât şi pentru ţara noastră,în lupta pentru desrobirea ei de
muscali şi de cozile de topor,cari au adus-o la sapă de lemn."

(continuare în pagina 82)

Domnule Paulescu,
Vă trimit această fotografie cu primul pod militar făcut de Compania 21 Râuri Pontonieri, din care făceam parte, în momentul când am primit ordin de trecerea Prutului, în 22 Iunie 1941, pentru dezrobirea Basarabiei şi lupta contra comunismului rusesc. Podul a fost întins mai departe în Sculeni, Iaşi şi Sculeni Bălţi. După izgonirea ruşilor, compania a mai întins poduri la Otaci, Soroca, la Ciuleni şi la Cetatea Albă... Dacă acuma ar începe războiul, cum sunt încă snătos, m'aş duce să lupt contra mujicilor şi moscoviţilor, pe cari n'am să-i iert şi am să mănânc ruşi cu ceapă.
Vă îmbrăţişează, Costică Guruianu

Rio de Janeiro, 15-2-84

Mult Stimate Domnule Paulescu,

" Te rog ca împreună cu toată familia care te înconjoară, să primeşti vii şi călduroase felicitări, împreună cu urările noastre de viaţă lungă, cu sănătate şi toată mulţumirea, pe care soţia mea şi cu mine vi le îndrumăm din inimă. Lupta dusă pentru întregirea familiei aici la antipozi, încununată de izbândă, după neobosite eforturi, susţinute de credinţă neştirbită în realizarea ei, ca şi neobosita activitate românească desfăşurată, pot servi de exemplu pentru mulţi. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi împreună şi alături de toţi cei cari duc lupta românească, împrăştiaţi în toate colţurile lumii." Col.Ed.Ressel-Retiro Humboldt

Bucureşti, 1 Februarie 1984

Mult iubiţii noştri,
La mulţi ani !. Sănătate, putere de muncă, belşug şi armonie, în tot anul să vă fie. Vă scriem rândurile de mai jos, reînoind sentimentele noastre de caldă frăţietate... Distanţa kilometrică dintre noi, nu a putut crea granită sentimentelor frăţeşti ce ne leagă. Este în noi un permanent dor, ce nu se stinge decât prin revedere. Scrisorile dintre noi, ne menţin mereu unii lângă alţii, cu optimism, speranţe, dorinţi ce se aşteaptă împlinite. Cu dragoste şi îmbrăţişări, vă trimitem dorul nostru. Steluţa şi Tudor

Niteroi, 12/2/1984

Dragi prieteni,
Fericiţi pentru evenimentul sărbătorit cu plimbarea-50 de ani de căsătorie-vă felicităm din toată inima. Sunteţi o familie model !!! Vă urăm să continuaţi ca şi până acum "uniţi în cuget şi'n simţiri", această viaţă rodnică pusă în slujba neamului. Dela noi, încă 50 de ani, dela Dumnezeu mai mulţi.

Dragă Doamnă Paulescu,
Am citit cu plăcere revista primită şi vă mulţumesc. Mi-a plăcut. Ţin să vă felicit pe Dvs. şi pe Dl. Paulescu şi vă mărturisesc: aş vrea să am energia şi sufletul Dvs. Imi pare rău că nu suntem toţi pe un loc, să-mi mai daţi, din când în când, câte-o transfuzie de optimism.
Să revenim la revista Cetatea Luminii. Eu, cu tot acel material aş fi făcut 2-3 numere. Este revista cea mai îmbelşugată, dintre cele ce ne vin. Trebuie să fie din cauza dragostei Dvs. de neam, care ţâşneşte ca un izvor carpatin impetuos. Vă dorim la toţi, sănătate şi spor.
Iulia, Victor şi Leonardo Carâp

Barcelona, 14/2/84

Iubiţi prieteni,
Am primit scrisoarea cu frumoasa veste a împlinirii a 50 de ani de matrimoniu. Vă felicităm din toată inima, ne bucurăm alături de voi toţi şi vă urăm să saltaţi cu sănătate şi voie bună şi bariera sutei.
O frăţească îmbrăţişare, Maria şi Nicolae Roşca Spania.

Paris, 12 Martie 1984

Dragă nea Paulescu,

Am primit cartea poştală şi vă urez fericire multă şi de-acum înainte. Dvs. şi la toţi din jur o caldă strângere de mână. Mulţumiri din toată inima pentru revista-Cetatea Luminii-.
Ion Ţolescu

(continuare în pagina 83)

Viena, 3.III-1984

Stimate Domnule Paulescu,
Am fost la al 2-lea mare lagăr al Austriei, chemată urgent să rezolv problemele alor noştri cari n'au pe nimeni. Intoarsă după mai multe săptămâni, mă aşteptau caldele Dvs. rânduri. Vă mulţumesc mult. Am auzit de Biblioteca SATUL şi de revista Cetatea Luminii, pe care n'am primit-o încă.
Am avut un fiu în Brazilia, care de curând mi-a scris din Australia unde s'a mutat. Este băiatul, care a organizat încercarea de revoluţie din închisoarea Gherla. Fală lui. Sunteţi cumva şi Dvs. legionar ?. Sunt fericită când băieţii şi unii tinericari-au auzit dela bunica, al căror bunic murea închis, sau tatăl la fel, că legionarii sunt oameni cinstiţi. Caut să le dau de citit. Cu bucurie le dau "Pentru Legionari" şi "Crez de Generaţie" a lui Vasile Marin. Acuma s'a editat în Germania, Testamentul lui Ion Moţa. Am 60 de exemplare să le dau. Aceasta este viaţa mea. Suntem săraci şi leafa soţului este împărţită mereu cu sute de refugiaţi, care n'au nici de un timbru să scrie acasă. Cei ce au dorm. Eu am suferit mult în ţară.-In afară de închisori, în lagărul politic din Caracal-cu 2000 de legionare, D-na Moţa, D-na Codreanu, etc.- Vă doresc multă sănătate-
Dorina Bălăşoiu-Gabor, Preşedinta Asoc. Arhanghelul Mihail
A-1150-Wien, Fach-109- Austria

Canada, 7 Martie 1984

Stimată familie Paulescu,
50 de ani de bucurie, de speranţe, de luptă, de credinţă, de sacrificii pentru minunata noastră ţară, bravul nostru popor, credinţa strămoşilor noştri. Dumnezeu să vă dea sănătate să vă bucuraţi, să speraţi şi să luptaţi încă mulţi, mulţi ani !. Imaginile aduse de Doru; dela cei mai mici-până la Dvs.-creatori de viaţă românească în Brasília, v'au făcut prezenţi în casa noastră. Vă dorim tot binele. Georgeta Crainic

20 Iunie 1964

Dragă Dumitru,
Vezi articolul. N'am avut timp să-l recitesc. Nu te grăbi. Scoate Cetatea Luminii frumos. Timpul nu contează. Cu drag de frate, Vasile Posteucă

Milano, 1984

Iubite Domnule Profesor,
Urările Dvs. au mers drept la inimă. Vă mulţumesc cu recunoştinţă, Dvs. personal şi celor ce vă stau alături. Şi din parte-mi, frăţeşti dorinţi de bine şi multă sănătate. La mulţi ani !. In ce mă priveşte, continui lucrul la şcoală(Institut tehnic cu specialitate Electronică, Informatică şi Telecomunicaţii). Sunt încântat să fiu ocupat, deoarece creerul nu şi-a pierdut totalmente elasticitatea. Pentru noi toţi viaţa a fost o gigantică aventură, încărcată de succese şi înfrângeri, de bucurii şi amărăciuni.
Rămân mereu al Dvs. devotat- J.N. Manzatti-

Buenos Aires, 27 Aprilie 1984

Dragă Dumitre,

Adevărat a Inviat !. Iţi cer scuze pentru tăcere. După întoarcerea mea din USA, Canada şi Europa, am găsit acasă o mulţime de treburi şi obligaţii profesionale şi am fost nevoit să le îndeplinesc. Mie nu-mi merge rău. Muncesc mult, dar am şi satisfacţia de a putea călători, din când în când. Am citit câteva poezii şi poeme de ale tale prin revistele lui Boian. Dacă doreşti trimite şi lui Gabriel Bălănescu, pentru revista-Curierul-, cred că-ţi va publica cu plăcere. Cu toată îndepărtarea noastră şi numeroşii ani cari au trecut, văd că vibrăm pe aceleaşi unde. Iţi sunt foarte recunoscător pentru frumoasele rânduri şi pentru cuvintele de apreciere pe care le ai pentru-"SCRISORI LEGIONARE".
Cred că peste câteva luni, voi putea adăuga două pegini pentru literatură, iar tu, dragă frate, eşti primul invitat să colaborezi.
Te îmbrăţişez, cu TL. şi C. Ovidiu Găină

São Paulo, 13 Februarie 1984
Amicului şi camaradului Dumitru Paulescu şi stimatei soţii-sincere felicitări-cu prilejul împlinirii a 50 de ani de căsătorie.! La mulţi ani. Mulţumesc pentru revista Cetatea Luminii. Cu drag, Nicu Iancu

(contunuare în pagina 84)

Canada,17 Martie 1984..

Dragii noştri,Doamnă şi Domnule Paulescu,

Aflând de frumoasa aniversare a nunţii Dvs.de aur sărbătorită de curând,venim şi noi,familia Preotului Nicolae Zelea din Canada,cu cele mai sincere urări de viaţă lungă și de multă fericire.Tatăl ceresc să vă dăruiască să aveţi parte totdeauna de mari bucurii şi cea mai mare bucurie să fie: să vedem scumpa glie românească liberată de javrele so-vieto-comuniste.Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi şi să vă ţină în paza sa.Aceleaşi dorinţi şi celorlalţi din familia Dvs.

13 Septembrie

Astăzi fiind ziua de naştere a Căpitanului,m'am hotărît să-ţi scriu aceste rânduri pentru a-mi exprima gândurile mele curate ce le păstrez pentru el.Păcat că neamul nostru românesc nu a avut norocul să-l aibă conducător.A fost numai spiritual,însă aşa a vrut Dumnezeu să fie.Probabil că el a venit în istorie la un timp nepotrivit,căci în vremurile de astăzi,când nici Dumnezeu nu mai are loc în lumea aceasta,loc nu şi-ar fi avut nici Căpitanul.

Eu simt că vremea lui va veni în viitor,când lumea va ieşi din toate aceste impasuri spirituale în care se găseşte acum.Sămânţa aruncată de Căpitan aşteaptă momentul prielnic să încolţească şi acest moment va veni.

Vă îmbrăţişăm, Preot N.Zelea

Napoli,10/12 1983

Dragii mei,

Peste câteva zile mă mut la Roma şi casa este plină de lucruri şi pachete,de parcă le-ar fi adus puhoiul.Biblioteca lui Teodor Onciulescu am transportat-o la Universitate după dorinţa şi dispoziţia lui testamentară.Dela Roma îţi voi trimite din scrierile lui,numai o parte,pentrucă unele sunt epuizate.Mormântul lui,nu va fi părăsit,căci va avea cineva grijă de el,până ce voi avea posibilitatea să-i transport osămintele la Roma şi până atunci îl voi vizita mereu.Sănătate la toţi şi aştept proximul număr din Cetatea Luminii.

Cu tot dragul,Leontina Prof.Teodor Onciulescu

Australia,16 Aprilie 1984

Mult Stimate Domnule Profesor D.Paulescu,

Vă mulţumesc foarte frumos pentru revista Cetatea Luminii,care mi-a venit în timpul când eu nu eram acasă.Am fost plecat la Melbourne,timp de 30 de zile la un fin al meu,care e tot bucovinean din comuna Arbore de lângă Rădăuţi-Roman Ciobacă.Cu acest om ne-am povestit trecutul înfiorător unul altuia,fiincă şi el are o istorie de suferinţă.Când am venit acasă am găsit revista dela Dvs.pe care am citit-o mai mult pe nerăsuflate,iar din când în când îmi ştergeam lacrimile,pentrucă numai noi care am trecut şi trăit în acel iad comunist ştim să apreciem acel prăpăd,cum am spus în cartea mea.Cum mureau românii zilnic,când ne-au deportat ruşii în Siberia prin anul 1941,iar acei care mai erau în viaţă nu mai dovedeau a săpa gropi pentru cei morţi.De-atâtea prin câte am trecut,nervii îmi sunt sdruncinaţi şi tare îmi tremură mâinele,încât de multe ori vărs şi supa din lingură,aşa că numai Dumnezeu Sfântul,ştie cât voi mai umbri acest pământ.Tot mă rog lui Dumnezeu să mă mai ţie pe acest pământ,măcar încă doi ani.Aş vrea să merg odată până la Ierusalim la Mormântul Domnului Isus Hristos,şi apoi să mor.Vă sărut cu toată dragostea mea sufletească. Eu Dumitru Nimigeanu

Rio de Janeiro-5 Martie 1984

Dragă camarade Paulescu,

Cu ocazia împlinirii a 50 de ani de căsătorie,aşa numita nuntă de aur,vă rugăm să primiţi sincerile noastre urări,dorindu-vă multă sănătate,bucurie şi mulţi ani fericiţi.

Mulţumim din toată inima pentru revista Cetatea Luminii.

TIC.Alexandru Roşca

(continuare în pagina 85)

Milano,24/2/1984

J.N.Manzatti,mulţumeşte călduros pentru gestul frăţesc de a mă fi înscris printre cei apropiaţi,ce meritau a lua cunoştinţă de măreaţa comemorare a celor 50 de ani de căsătorie.

In ciuda tuturor evenimentelor cari au distrus în largă măsură existenţa noastră,Dvs.şi soţia Dvs.Dna Steluţa Doru,aţi rămas mereu alături,ca în primul ceas al căsniciei.Noi nu vom revedea ţara.Suntem generaţia sacrificată !.Eliberarea va veni cândva,foarte târziu.Totuşi,acolo unde vă aflaţi astăzi,binevoiţi a primi,împărtăşind şi Doamnei,cele mai dragi urări şi sincere felicitări,din partea unui compatriot ce vă iubeşte şi vă admiră.La mulţi ani ! Al Dvs. J.N.Manzatti

Madrid,7 Martie 1984

Dragă camarade Paulescu,

Am primit rândurile D-tale cu data de 10 Februarie,vestind fericita întâmplare familială,50 de ani de armorioasă căsătorie.

Alături de Doamna şi D-ta,ne bucurăm şi noi şi vă urăm mulţi ani înainte,barem până la sfârşitul acestui veac,dacă nu mai mult.

Cu Dumnezeu înainte,până la biruinţa finală,când ne vom vedea neamul liber de păgâni.Am primit însufleţita revistă,Cetatea Luminii.

Mulţumiri.Cu sănătate şi frăţie. TLC.

Gheorghe Costea

Paris,28/2/84

Pentru cei 50 de ani de căsătorie,vă aducem urările noastre de bine,de bucurie şi sănătate.Să vă bucuraţi încă ani mulţi şi fericiţi de copii şi de nepoţi.Binecuvântarea Domnului să vă ajute ca în cel mai scurt timp să întindeţi voi şi noi alături hora mare la noi în ţară.

Cu admiraţie şi toată prietenia,vă doreşte familia Marin Bărbulescu

Am primit şi mulţumesc pentru revista Cetatea Luminii.

Chicago,2/3/1984

Stimate Domnule Paulescu,

D-l Simicin şi camarazii de aici împreună cu mine,vă mulţumim pentru salutul trimis şi vă asigurăm de bunele noastre sentimente.Probabil că acuma v'a parvenit scrisoarea,prin care vă anunţam că D-l Maior Ion Bumbăcescu a murit pe ziua de 22 Ianuarie curent.Am primit buna Dvs.revistă ,care are mult suflet românesc şi legionar.Complimente dela D-na E.Daşchievici,care fiind paralizată-partea dreaptă-şi ţintuită la pat, nu ştie că Dl.Maior a decedat.Primiţi cele mai bune felicitări,cu prilejul celor 50 de ani de căsătorie. A.E.Predescu

Köln,la 31/3/1984

Dragă Frate Paulescu,

Mulţumesc pentru rândurile trimise cu ocazia comemorării Basarabiei,anul acesta la Köln.Poezia matale va fi publicată în broşura care va apare anul viitor.Şi pentru aceasta mulţumirile noastre.Comemorarea din anul acesta a fost un moment măreţ.Ne-a reuşit să aducem la cunoştinţa participanţilor,o listă cu Românii din Basarabia închişi în lagăre şi închisori pentru activitate"antistatală" şi anume cerând unirea Basarabiei cu România".Ceeace este şi mai impresionant este faptul că majoritatea lor,sunt născuţi în jurul anilor 1940.! Deci rezistenţă românească puternică.Apoi a salutat adunarea un "Miner" care a participat la greva şi rezistenţa dela Lupeni...Dealtfel suntem mereu pe teren şi suntem mereu atacaţi.!...Dar mergem mereu înainte !...Până în prezent n'am primit revista Cetatea Luminii,pe care o editaţi.Multă sănătate şi spor la luptă.Trăiască România !. Dr.Al.Şuga

Milano,1984

Răspund în grabă frumoasei,execentei Dvs.scrisori.Mulţumesc călduros pentru afectuoasa prietenie ce-mi păstraţi,asigurându-vă că în inima mea,Dvs.cu tot ce aţi construit în Brasília din punct de vedere românesc,ocupaţi un loc de frunte.Sunt nespus de fericit şi înţeleg mai bine ca oricine bucuria Dvs.de a fi primit vizita sorei soţiei Dvs.şi a cumnatului.Am cunoscut la rândul meu această emoţie,cu mulţi ani în urmă,când răposata mea soră a venit să mă vadă,după o despărţire de 30 de ani.

(continuare în pagina 86)

Binevoiţi a exprima Doamnelor şi cumnatului Dvs.dragi urări de bine şi
felicitări cu ocazia epocalei întâlniri.Separat cu poşta vă trimit"via
aérea" un exemplar al unui modest studiu muzical.
.....Cu tot dragul pentru Dvs.personal şi a celor ce vă stau alături.
Al Dvs.devotat.J.N.Manzatti

USA-7/V/84

Dragii mei,

Iată,aproape două luni
de când am primit scrisoarea Dvs.Probleme complicate m´au oprit să vă
răspund.Am fost foarte bolnavă pe o perioadă de 45 de zile.Dar am avut
noroc de ajutor medical gratuit şi aşa ne-am descurcat cu problema aceas
ta.Aşteptăm sosirea soţului meu în această vară,cu ajutorul Domnului,şi
atunci lucrurile vor intra şi pentru noi în normal,sperăm.Problema sosi-
rii familiei mele,cum spuneţi" rămasă zălog în ţară "este cea mai spinoa
să.Până la venirea familiei mele,care e numeroasă,se pare că vor trece
ani şi îmi va fi foarte greu.Dar a trebuit să am curajul să iau în piept
greutăţile şi suferinţele căci,dacă,unul nu a ieşit de după groaznica
"Cortină de Fier",nu e speranţă pentru niciunul.Aşa,cu această dureroa-
să despărţire s´au născut totuşi speranţe să începem o altă viaţă pe pă-
mânt nou.Pentru moment ducem cea mai retrasă viaţă posibilă,deşi nu a-
cestea ne-au fost intenţiile iniţiale...
Vă mulţumim pentru efortul ce l´aţi făcut pentru noi,pentru a avea
un Paşte bogat şi lipsit de griji.Este un efort pe care nu mai trebue
să-l repetaţi,noi reuşind să ne descurcăm la modestia noastră şi ne do-
rind să devenim o problemă pentru prietenii noştri.
Cu multe urări de bine şi sănătate.- C.

Madrid,10 Oct.1983

Iubite Frate Paulescu,

Am primit Cetatea Luminii şi te felicit.Numărul acesta a ieşit mult
mai frumos decât primul şi îmi dau seama de greutăţile cu cari ai de lup
tat.Imi aminteşti de timpurile de demult din Franţa.Ce greu am dus-o du-
pă aceea,ca tine şi alţii.Aţi fost nevoiţi să vă duceţi în Brazilia.Dar
eram tineri. Te îmbrăţişează,
N.S.Govora

Santa Clara,11 Mai 1984

Stimate şi Iubite Domnule Paulescu,

Scrisoarea Dvs.a sosit pe când eram în Europa.Numai aşa se explică
întârzierea răspunsului meu.Mă bucură posibilitatea unui contact ordonat
între noi şi poate că vom reuşi,o colaborare pozitivă.Deocamdată,după o
absenţă de circa o lună de acasă,sunt puţin aglomerat cu corespondenţa
pentru"CURIERUL"şi presat cu alcătuirea numărului 16.Deci vă rog ierta-
ţi-mi dacă articolul solicitat de Dvs.pentru Cetatea Luminii,va întârzia
puţin.Vă mulţumesc pentru urări şi vă rog să le primiţi şi Dvs.pe ale me
le,cu aceiaşi afecţiune şi sinceritate.In cazul că vă lipsesc ceva nume-
re anterioare din Curierul,vă rog scrieţi-mi şi vi le expediez.
Rămânem cum spunea deţinutul,"pe fir".Sunt foarte bucuros că vom pu
tea comunica şi colabora pe viitor.Cu repetate mulţumiri şi toată stima.
Al Dvs. Gabriel Bălănescu

Madrid,21 Aprilie,83

Dragă frate Paulescu,

Cu Cetatea Luminii,dă-i înainte cât poţi.Inţeleg cu câtă greutate
şi sacrificii .In nici un caz nu mă pot gândi să-ţi fac o vizită acolo
în Brazilia.Desigur că ar fi ceva prea frumos,dar...
După ce voi primi şi numărul 3 din revistă,voi face tot posibilul
să mai trimit ceva pentru frumoasa ta revistă,pe care o apreciez mult.
Iţi răspund şi eu cu" Adevărat a Inviat "!
Cu caldă prietenie. N.S.Govora

Sâo Bernardo-S.Paulo,Dec.1983

La mulţi ani,dragii noştri prieteni,mici şi mari.Vă dorim un Cră-
ciun vesel şi îmbelşugat.Anul nou 1984,să fie mai bun,mai generos.Rugăm

(continuare în pagina 87)

pe Bunul Dumnezeu să vă dea multă sănătate,zile senine,bucurii şi depli-
ne realizări,în tot ce întreprindeţi cu atâta suflet şi spirit de abnega
ţie.Cel Atotputernic,să se milostivească de scumpa noastră ţară oropsită
să scape cât mai curând din ghearele comunismului ateu.Am primit şi apre
ciat Cetatea Luminii.Vă rog să-mi spuneţi,care este modalitatea pentru
a face un abonament ?.Vă îmbrăţişăm cu frăţească prietenie şi stimă.
Familia,Cpt.Alexandru Botescu

New York,15 Mai 1984

Dragă şi Stimate Domnule Profesor,

In ziua de 12 Mai a.c.,am primit retur alăturata felicitare pe care
v´am trimis-o de anul nou.Nu înţeleg dece mi-a parvenit cu atâta întâr-
ziere.Se vede că adresa n´a fost completă.Ce mai faceţi ? Nici o ştire
nu am dela Dvs.V´am trimis ziarul şi nu mi-aţi răspuns.Sunteţi supărat ?
Vă rog să-mi scrieţi.Regret că nu am primit nimic din partea Dvs.pentru
publicat în numărul de Crăciun al"Acţiunii Româneşti".Ce impresie v´a fă
cut"Acţiunea Românească" ?.An nou cu sănătate,belşug,prosperitate şi pu-
tere de muncă,pentru acţiunea ce o desfăşuraţi pentru cauza Neamului Ro-
mânesc.Cu ~~alese sentimente~~ de stimă şi frăţietate românească de totdeau-
na. N.Cârjă-

Champs sur Marne,25 Iulie 1984

Dragă nene Paulescu,

Am primit cu multă tristeţe vestea morţii celui ce a fost Nicu Iancu,
luptător din primele timpuri şi rămas până la urmă pe linia căpitănească.
Cu el dispare încă una din marile figuri ale epocei eroice.Şi noi
toţi îl vom urma,fiecare la timpul său,după cum ne este scris.
Moartea lui Nicu Iancu lasă un gol în mijlocul nostru,un gol pe ca-
re sperăm că vor reuşi să-l umple cei noi veniţi.Avem mai mult ca oricând
nevoie de suflete tari,pline de elan şi forţă de sacrificiu,cum era el.
Dumnezeu să-l aibă în pază,iar el să ne fie sol pe lângă cel de Sus
şi Căpitan.Dee Domnul să fie deasemenea un exemplu de urmat pentru cei ce
vin alături de noi în acest vârtej al luptei pentru neam.
Familiei şi camarazilor sănătate şi încredere în viitor.
TLSC. Faust Brădescu

Bruxelles,23 Iulie 1984

Dragă Domnule Paulescu,

Vă mulţumesc pentru aderarea la" Pro Basarabia şi Bucovina ".In ace-
laş timp,ţin să vă aduc la cunoştinţă,cu titlu informativ,că această aso-
ciaţie prin corespondenţă,deşi nu are,în mod voit,un statut care să pre-
vadă structuri ca atare,comitete,subcomitete,preşedinţi,vice-preşedinţi,
cotizaţii,etc.,numără la ora actuală în rândurile sale sute de aderenţi
pe toate continentele lumii.Printre aceşti membrii activi şi susţinători
există aproape în fiecare ţară un animator,chemat să susţină acţiunile
Asociaţiei în faţa autorităţilor ţării respective,să lărgească cercul a-
derenţilor şi să contribuie la difuzarea publicaţiilor editurii sale-"
NISTRU ",privind aceste două provincii româneşti uzurpate de ruşi.
De aceea sunt nespus de bucuros de apariţia,în persoana Dvs.,a unei
prime rândunici pe continentul latino-american şi v´aş fi profund recu-
noscător dacă aţi binevoi să puneţi umărul la această cauză atotromâneas
că-întregirea în cuget şi simţiri a neamului nostru întreg-.
Bucuria mea e cu atât mai mare,cu cât sunt şi eu oarecum bucovinean,
ca originar din judeţul Hotin şi ca unul ce am trăit la Cernăuţi din" 45
până în 58".Iar în calitatea mea de ziarist,am fost de zeci de ori în
Voloca Dvs.natală.Mai mult,preotul de acolo este un fost colog şi consă-
tean de-al meu.Nu ştiu dacă până în prezent v´a parvenit ceva din publi-
caţiile "NISTRU-lui"(în română,franceză sau engleză).In orice caz,vă
trimit o"Scrisoare din închisoarea popoarelor"şi una din ultimile cărţi,
ca să vă puteţi da mai bine seama,cine sunt şi de unde vin.Alăturat aveţi
şi un formular de cerere de aderare la Asociaţie,cu gândul că aţi putea-o
fotocopia pentru eventualitatea când şi alţi români sau prieteni brazili-
eni ar dori să devină mrmbrii susţinători şi activi ai"Pro Basarabia şi
Bucovina"Cu gândul la RomâniaMare de mâine,primiţi vă rog domnule Pailes-
cu,cele mai alese sentimente româneşti de pribeag.
Vă îmbrăţişez, Nicolae Iupan

(continuare în pagina 88)

NOTA EXPLICATIVA

Ne-am permis să publicăm aceste scrisori laconice, unele străbătute de aleanul despăţirii şi de dorul ţării noastre robite, de frângerea vieţii noastre pe drumeaguri străine şi de oful mistuitor al inimii, pe care le-am primit şi le primim din deşerturile deştărării, din ţară şi de pe drumurile tuturor surghiunirilor.

In cuprinsul lor, iubiţii noştri cititori, vor găsi o mulţime de informaţii referitoare la viaţa sbuciumată, la activitatea românească, la lupta anticomunistă şi la realizările şi sacrificiile fraţilor noştri, pe altarul neamului românesc, atât din exil cât şi din ţară.

Altă măsură drăcească a ciubotarului din Scorniceşti

Pe lângă toate crimele, prigonirea barbară, teroarea şi înfometarea poporului român, pe lângă ignoranţa şi incapacitatea, de a sta cocoţat ca un monstru în fruntea ţării româneşti, satrapul Nicolae Ceauşescu, cu agenţii lui moscoviţi, urmăreşte şi pedepseşte până şi bieţii români, cari posedă o maşină de dactilografat, neanunţată autorităţilor. Cei ce posedă maşini de scris, sunt obligaţi să prezinte poliţiei, fiecare copie de pe o scrisoare, cerere sau act dactilografat.

Această monopolizare a maşinelor de scris în mâna statului reserist, dovedeşte nesiguranţa şi frica regimului diabolic, că se apropie ziua prăbuşirii domniei tovărăşeşti.

Iată ce spun ziarele străine, de această ostracizantă măsură:

Um general que tem medo da palavra

Nicolae Ceausescu

O General comunista Nicolae Ceausescu, que há 18 anos manda e desmanda na Romênia sem que ninguém tenha lhe dado sequer um voto para Presidente da República, vem de dar uma das mais estapafúrdias e espetaculares demonstrações das teorias comunistas: baniu as máquinas de escrever ou reproduzir textos. Para se batucar numa máquina de escrever ou fazer cópias é preciso autorização da polícia. Quer dizer, na Romênia de Ceausescu, escrever e publicar textos é caso de polícia. Vá ter medo da palavra no inferno, General.

ROBERTO PAULINO

"Que a luz divina ilumine o caminho dos que buscam a Justiça e a Liberdade dos oprimidos e para realizar um homem ideal, revestido de virtudes e nobreza cristã, para viver num mundo melhor."

CETATEA LUMINII
REVISTA DE CULTURĂ ŞI ARTĂ

CAIXA POSTAL, 907 • BRASILIA

MULŢUMIRE ALEASA

Transmitem o deosebită mulţumire Doamnei Paulescu (Steluţa Doru), secretara Bibliotecii Române SATUL şi familiei Prof. Ovidiu P. Octavian Roşiu, dela Universitatea din Brasília, pentru concursul oferit întru darea la lumină a revistei noastre, în aceste împrejurări critice în care este editată.

REDACŢIA

Oferim cu drag schimbul revistei-Cetatea Luminii-tuturor publicaţiilor româneşti şi străire de peste hotare, care şi-au făcut un ideal din lupta anticomunistă şi au rămas credincioase Bisericii Creştine, întru eliberarea sufletului omenesc de sub robia satarică a comunismului ateu, distrugător de neamuri.

Primim, cu deosebită recunoştinţă, abonamente de sprijin, fixate liber de dragostea şi conştiinţa fiecărui român, şi cari se pot expedia pe adresa: D.Paulescu, Caixa Postal-07-0907-Brasília DF.Brasil-70-000. Din cauza inflaţiei mari din această ţară, rugăm a nu se trimite cecuri, nominale, ci dolari închişi în scrisori închise şi expediate recomandat.

Preţul unui exemplar:

Străinătate............................10 dolari
Brazilia.............................5000 Cruzeiros